

DEVİRİMCİ TEORİ
OLMADAN,
DEVİRİMCİ PRATİK
OLMAZ!

SINIF TEORİSİ

2004 ■ HAZİRAN-TEMMUZ ■ 2 AYLIK TEORİK DERGİ ■ FİYATI: 3.000.000 TL

- ✓ BAŞKAN MAO, ÖLÜMÜNÜN 29. YILINDA YOLUMUZU AYDINLATIYOR!
- ✓ PROGRAMDAN (4)
- ✓ GERÇEK KOMÜNİST GÜÇLERİ BİRLEŞTİRME MÜCADELESİ ÜZERİNE
- ✓ İLLEGAL PARTİ ÇALIŞMASININ KURALLARI
- ✓ KOMSOMOL VE GENÇLİK FAALİYETİ ÜZERİNE
- ✓ NATO ZİRVESİ'NİN ARDINDAN...
ORTAYA ÇIKAN GERÇEKLER, ÇIKARILMASI GEREKEN DERSLER
- ✓ TKP/ML, SEKTER SİYASET TARZINI ELEŞTİRENLERİ
“APTALCA YÖNTEMLER” OLARAK DEĞERLENDİRECEĞİNE,
ÖNCE TARİHİNİ VE ÇARPIK TARİH BİLİNCİNİ BİLİMSSEL BİR
ŞEKİLDE SORGULAMALI!

8

Ç NDEK LER

BAŞKAN MAO, ÖLÜMÜNÜN 29. YILDÖNÜMÜNDE YOLUMUZU AYDINLATIYOR!..... 7

Mao'nun Nitel Katkıları Ve Maoizm Üzerine Genel Bir Değerlendirme.....	8
A) Maoizm'in Tarihsel Arkapları.....	8
B) Neden Maoizm.....	11
Bir Eleştiri Ve Bir Vurgu....	11
1) Sosyalizm Sorunları Alanındaki Katkıları.....	15
2) Felsefe Alanındaki Katkıları.....	31
3) Ekonomi Politik Alanındaki Katkıları.....	37
Sonuç.....	38

PROGRAMDAN (4).....39

Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı.....	39
Kooperatif Sektörü.....	54

GERÇEK KOMÜNİST GÜÇLERİ BİRLEŞTİRME MÜCADELESİ ÜZERİNE.....63.

Birlik-Mücadele-Birlik.....	65
Bir İkiye Bölünür Veya İkinin Tekleşmesi.....	67
Bölücü Kimdir? Birliği Kim Temsil Ediyor?.....	71
Birlik İçin Mücadele Görevdir.....	72
Komünist Partisinin Enternasyonal Çizgisi.....	74

2 aylık teorik dergi
2004 ·8· Haziran-Temmuz

**SINIF
TEOR S**

KARDELEN BASIM YAYIM REKLAM GÖSTERİ
ORGANİZASYON LTD. ŞTİ.

Sahibi ve Yazışları Müdürü:
Erdal GÜLER
Yönetim yeri: Millet Cad. Nevbahar Mah.
Fındıkzade Saray Apt. No:57 D:11 K:5
Fındıkzade/İST.
Tel: (0212) 584 18 04
Fax: (0212) 584 18 05
Dizgi: Kardelen Yayımcılık
Baskı: KAYHAN MATBAASI

İLLEGAL PARTİ ÇALIŞMASININ KURALLARI.....76

İllegal Parti Çalışmasının Kuralları.....	76
Almanya’da İllegal Parti Çalışmasının Pratiğinden.....	81
1) Ajanlara ve Provokatörlere Karşı Örgütlü Kitle Mücadelesi.....	81
2) Örgütleyici Faktör Olarak KDP.....	82
3) Kitlelerin Mücadeleye Çekilmesi.....	85
KDP’nin Alt Kadroları Üzerine.....	87
Ajan-Provokatörlüğe Karşı Mücadele.....	94
Polise Karşı Hapishanede Ve Mahkeme Önünde Tavrı Üzerine.....	102
Bir Komünist İllegal Çalışma Sırasında Nasıl Davranmalıdır?.....	103

KOMSOMOL VE GENÇLİK FAALİYETİ ÜZERİNE.....106

Gençlik Nedir?.....	107
Halk Gençliği.....	109
Yüksek Öğrenim Gençliği.....	112
Orta Öğrenim Gençliği.....	113
Komsomol.....	114
Komsomol Olmazsa Olmaz mıdır?.....	115
Komsomol-Parti İlişkisi.....	116
Komsomol’un İdeolojik Çizgisi.....	118
Komsomol Ve Silahlı Mücadele.....	119
Komsomol Üyeliğinin Niteliği.....	122

NATO ZİRVESİ’NİN ARDINDAN...**ORTAYA ÇIKAN GERÇEKLER, ÇIKARILMASI GEREKEN****DERSLER.....124**

“Eski NATO Öldü, Yaşasın Yeni NATO”.....	125
ABD Emperyalizmi Zirveden Kazançlı Çıktı.....	127
Irak Ve Afganistan:.....	127
Türk Hakim Sınıfları Zirveden İsteddiği Sonucu Alamadı.....	130
NATO Karşıtlığı, Olumluluklar, Olumsuzluklar.....	131

TKP/ML, SEKTER SİYASET TARZINI ELEŞTİRENLERİ**“APTALCA YÖNTEMLER” OLARAK****DEĞERLENDİRECEĞİNE, ÖNCE TARİHİNİ VE ÇARPIK TARİH BİLİNCİNİ BİLİMSEL BİR ŞEKİLDE SORGULAMALI!.....143**

Her sınıf kendi bildiği gibi dövüşüyor. Bu dövüşte de her sınıf kendi araç ve yöntemlerini oluşturarak ona göre konumlanıyor. Proletarya yüzyıllardır zincirlerinden başka bir şey kaybetmedi. Fakat sömürücüler insanlığını kaybettiler. İnsanı insana yabancılaştırdılar. Katliamlarla, işgallerle, soykırımlarla insanlığın canı kanı pahasına zenginliklerine zenginlik kattılar. Bununla birlikte insanlığa empoze etmek istedikleri bilinç de kul-köle olma ve biat etme bilinci idi. Bu kendi çarklarının dönmesi için zorunludur. Bu bilinç Paris Komünü başta olmak üzere Ekim, Çin vb. devrimlerle kırılmış, halklara gerçek kurutuluş yolunu göstermiştir. Tarih denen kavramdan bahsedeceksek bu sınıf mücadelesinden başka bir şey değildir. Sınıf mücadelesi de düz bir yol değil, engebeli, inişli-çıkışlıdır. Devrimci durumun nispeten gerilediği durumlarda karamsarlık ve yılgınlık baş gösterecektir. Bu bizim gibi küçük burjuvazinin yoğunlukta olduğu ülkelerde daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Fakat bugün gerek devrimci harekette, gerekse devrimci durumda bir ilerleme söz konusudur. Ve buna paralel olarak Başta Maoistler olmak üzere tüm devrimci ve komünistler küçük burjuvazinin bu ruh halinin kitleler üzerinde yarattığı olumsuz etkileri kırmak için düne kıyasla daha bir mücadeleyi yoğunlaştırmalı ve bu yoğunlaşmayı teorik anlamda da daha bir üst seviyeye çıkararak, revizyonistlerin, reformistlerin ve oportünistlerinde gerçek yüzünü teşhir etmelidir.

Bugün açısından bakacak olursak emperyalizmin “demokrasi”, “uygarlık” ve “barış” korosuna dünyada olduğu gibi Türkiye-Kuzey Kürdistan’da da çeşitli ton ve renklerde bu koroya eşlik eden, kurtuluşu AB ve ABD gibi emperyalistlerin “demokrasi”lerinde gören revizyonist ve reformistler vardır. Bunların birleştikleri en temel noktada silahlı mücadele düşmanlığı olmaktadır. Bu düşmanlık halklara gerçek kurtuluşu değil, devrimci öfkenin ve isyanın emperyalistlerin ve uşaklarının değirmeninde nasıl öğütüleceğinin açık bir ifadesidir.

Silahlı mücadele düşmanlığının yükseldiği bu dönemlerde komünistler arasında birliğin yanı sıra kavgayı yükseltmek Maoistlerin boynunun borcudur.

Kazanacağımız kocaman bir dünya var. Ve Bin kılıç darbesiyle paramparça olmaktan korkmuyoruz ve imparatorları tahtlarından alaşağı edeceğiz. Çünkü İnsanlığa karşı sorumluyuz. İnsan olabilmenin, insanca yaşayabilmenin onuruyla, cüretimiz, isyanımız ve sevdamız büyüsün diyor sözü yoldaş Kaypakka’ya bırakıyoruz; “Önümüzde çetin ama şanlı mücadele günleri var. Sınıf mücadelesinin denizine bütün varlığımızla atalım!”

Yaratılmak istenen yanılsamalara karşı halklarımıza gerçekleri anlatmaya devam edeceğiz. Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

BAŞKAN MAO, ÖLÜMÜNÜN 29. YILINDA YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

Mao, bedenen aramızdan ayrıldı. Fakat fikirleri yaşıyor ve yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Hem de Maoizm olarak. İşte bu sayımızda 29. Ölüm yıldönümü vesilesiyle O'nun Marksizm-Lenninizm'e katkı tezlerini, "Maoizm" olarak belirlememizin nedenlerini bir kez daha okurla paylaşacağız.

Başkan Mao 10 Eylül 1976 günü aramızdan bedenen ayrıldı. Hiç şüphesiz ki Mao'nun bedenen aramızdan ayrılışı çok büyük kayıptı. O'nun ayrılışı bir bakıma çok erken oldu. Çünkü Marksizm-Lenninizm'e nitel katkıları bilimsel sosyalist dünya görüşünün bir üst aşaması olarak Uluslararası Komünist Hareket içerisinde gerek ideolojik gerekse politik bakımdan önemli etkiler yapmak ve bunun verimini almak üzere iken, o hayata gözlerini yumdu. En önemlisi de O'nun Rus Sosyal Emperyalizmi ve Sosyalizm sorunlarına ilişkin ortaya koyduğu tezler 80'li yılların sonu, 90'lı yılların başında her bakımdan nesnelliğini kanıtladı. Rusya'nın kendi yüzündeki maskeyi atması ve açıktan karşı-devrim cephesine iltihak ettiğini ilan etmesi, buna bağlı olarak diğer sosyalist maskeli diktatörlüklerin de aynı yolu izlemeleri tam da Mao'nun 20 yıl önce Modern revizyonist tezlerle ilişkin ortaya koyduğu (57 ve 60 yılında) tezlerin aleni bir şekilde somutla-

şmasıydı. İşte bu tarihsel süreçte yaşaması durumunda, Mao'nun ortaya koyduğu Marksist-Leninist tezler, Uluslararası Komünist Hareket üzerinde daha etkili ve sonuç alıcı olacaktı. Bu da Marksizm-Leninizm'in yüksek aşaması olan Maoizm temelinde yeni bir Komünist Enternasyonalin güçlü bir şekilde doğuşu olacaktı.

Mao, bedenlen aramızdan ayrıldı. Fakat fikirleri yaşıyor ve yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor. Hem de Maoizm olarak. İşte bu sayımızda 29. Ölüm yıldönümü vesilesiyle O'nun Marksizm-Leninizm'e katkı tezlerini, "Maoizm" olarak belirlememizin nedenlerini bir kez daha okurla paylaşacağız.

Mao'nun Nitel Katkıları Ve Maoizm Üzerine Genel Bir Değerlendirme

Maoizm üzerine gerek ulusal gerekse uluslararası düzlemde oldukça fazla ideolojik polemiklerin yapıldığını biliyoruz. Geline aşamada en olumlu ve aynı zamanda sevindirici gelişme ise Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH) içerisinde bu yönlü bir polemğin yaşanmıyor olmasıdır. Bu konuda netliğin sağlanmış olması UKH açısından çok büyük ve önemli bir kazanımdır. DEH üyesi tüm Parti ve örgütler teorik düzlemde de olsa bu sorunu aşmış durumdadır. DEH'e yakın duran bazı parti ve örgütler Maoizm sorununu teorik olarak hala aşmış değildir. Ki DEH'e uzak duruşlarının temelinde de bu önemli sorun yatmaktadır. Maoizm, Marksizm-Leninizm'in nitel ve yüksek bir aşamasıdır, ama bu ideoloji nasıl ortaya çıktı, bunun tarihsel arka planı nereye dayanıyor, vb. soruları öncelikle yanıtlamamız gerekir.

Biliniz ki hiç bir şey birden bire ortaya çıkmaz. Her olgunun bir evrimleşme

süreci vardır. Politik ve ideolojik olguların ise mutlak bir şekilde tarihsel geçmişi vardır. Diyalektik olarak hiçbir şey birden bire ortaya çıkmadığı gibi Maoizm'de durup dururken ortaya çıkmaz. O halde tarihi gelişimi ortaya koyalım:

A-Maoizm'in Tarihsel Arkaplanı

Maoizm'in tarihsel açıdan doğum tarihini eğer not düşmek istersek hiç şüphesiz ki bu tarih, ÇKP Polit Bürosu'nun 1935 yılında yaptığı ZUNYI toplantısıdır. Bu toplantı ÇKP'nin her cephedeki (siyasal, askeri, örgütsel ve ideolojik) çizgisine Mao Zedung yoldaşın görüşlerinin hakim olduğu tarihtir. Mao'nun başını çektiği çizginin ÇKP'ye hakim olmasıyla birlikte 14 yıl sonrası ancak Çin'de Yeni Demokratik Halk Devrimi gerçekliğe (1949) dönüşmüştür.

Bu tarih, yani 1935 ZUNYI toplantısı ÇKP tarihinin 2. Büyük aşamasıdır. Birincisi, 1921 yılında Partinin kuruluşu iken, diğeri ise başkan Mao'nun çizgisinin ÇKP'ye Uzun Yürüyüş sonrası yapılan genişletilmiş Polit Büro toplantısında hakim olmasıdır.

Evet bu tarihte Maoizm henüz olgunlaşmamıştı. Fakat bu tarih Mao'nun Maoizm'le ÇKP özgülünde olsa da buluşmasının doğum günüdür. Bu tarihten sonra Mao'nun ulusal ve uluslararası düzlemde Marksizm'e yaptığı nitel katkıların Maoizm'e doğru evrilmesi Büyük Proleter Kültür Devrimi ile doruğa ulaşmıştır. Bu sürecin ideolojik, Politik ve tarihsel gelişim seyri özet olarak şöyledir:

Bütün ülkelerde devrim yolu olarak Sovyet Devrim Tipinin (genel ayaklanma yolunun) tüm ülkeler için evrensel oluşunun yanlışlığı bu tarih itibarıyla net bir şekilde ortaya çıktı.

Mao, Sovyet devrim modelini sol dogmatik bir şekilde takip eden Wang Ming ve Lili San çizgilerini alt etti. Bu konuda Komünintern çizgisini takip etmiş olsaydı o zaman Çin devrimi Halk Savaşı stratejisi ile başarıya ulaşmayacaktı. Bu sol dogmatik ve şabloncu çizgilerin Mao tarafından alt edilmesi aynı zamanda yarı-sömürge yarı-feodal ve sömürge ülkelerin Yeni Demokratik Devrimler sorununun nasıl ve hangi yolla gerçekliğe dönüşeceğinin evrensel teorisinin yolunu da açtı. Başka bir deyişle ÇKP önderliğindeki Çin Devrimi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki Sınıfsal Kurtuluş Devrimleri için evrensel bir nitelik taşımaktadır. Biraz açarsak bütün yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin Sınıfsal Kurtuluş Devrimlerinin

gerçekliğe dönüşmesinin ideolojik-politik anahtarı, özellikle de Politik güzer-gah açısından Başkan Mao'nun Yeni Demokratik Dev-

rim'in hedefleri, bileşenleri, kapsamı ve karakteri üzerine ortaya koyduğu tezlerdir. Ancak bu tezler ışığında hareket edildiğinde yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkelerde proletarya önderliğinde sınıfsal kurtuluş mücadelesi zafere ulaşır; ve oradan da kesintisiz bir şekilde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

1935 Zunyi toplantısı sonrasında Çin Devrimi'nin izlediği hat Lenin önderliğindeki Sovyet devrim modelinin artık Çin gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için kapanmasının da başlangıcı oldu. O tarihe kadar gerek Çin'de, gerekse diğer yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde

savunulagelen devrim modeli genel olarak Sovyet tipidir. Şehirlerden kırlara doğru bir devrim modeli bütün ülkeler için dogmatik bir şekilde savunulmaktaydı. Önce şehirler, sonra kırlar kurtarılmalıdır çizgisi egemendi. Sovyet modelinin dogmatik ve şabloncu bir şekilde Çin'e uygulanmasını savunan ve bu doğrultuda pratik bir hat izleyen çizgilere burada değinmeye gerek görmüyoruz. Bunlar yazımızın hem konusu değil hem de kapsamını asmaktadır. Bu gibi ülkelerde devrimin, "kırlardan şehirleri kuşat" perspektifi doğrultusunda, dahası ancak Halk Savaşı stratejisiyle başarıya ulaşacağını yine Mao'nun, doğru devrim çizgisi, teori-pratik diyalektiği içerisinde evrensel bir gerçeklik olarak kendisini

Yeri gelmişken bir kez daha belirtelim ki Halk Savaşı stratejisini, askeri bir stratejiye indirgemek, bu savaşın özünde yatan Maoist Partiler önderliğinde yürütülen Uzun Süreli Köylü Savaşını inkar etmektir. Bu devrim, proletaryanın politik önderliğinde köylülerin toprak devrimini gerçekleştirmek için yapılan siyasi bir örgütlenmedir ve bu örgütlenmenin temel insan-gücünü köylülük sınıfı oluşturmaktadır.

ortaya koymuştur.

Yeri gelmişken bir kez daha belirtelim ki Halk Savaşı stratejisini, askeri bir stratejiye indirgemek, bu savaşın özünde yatan Maoist Partiler önderliğinde yürütülen Uzun Süreli Köylü Savaşını inkar etmektir. Bu devrim, proletaryanın politik önderliğinde köylülerin toprak devrimini gerçekleştirmek için yapılan siyasi bir örgütlenmedir ve bu örgütlenmenin temel insan-gücünü köylülük sınıfı oluşturmaktadır.

Halk Savaşının stratejisinin ve bütün bu olgulardan dolayı oluşturulacak Halk Ordusu'nun insan gücü de esas olarak köylülerden oluşacaktır.

Köylülüğün, bizimki gibi ülkelerde devrimin temel gücünü oluşturduğu teorisini ilk kez Başkan Mao doğru bir şekilde ortaya koydu.

Dolayısıyla bu tez Marksizm'in devrim teorisi hazinesine yapılan belli başlı katkılardan birisidir.

Kapitalist ve emperyalist ülkelerde devrimin temel gücü köylülük değil, işçilerdir. Bir başka ifadeyle İşçi sınıfı bu gibi ülkelerde hem öncü, hem de temel güçtür. Oysa 1935'lere kadar tüm ülkeler için bu tez savunulmaktaydı. Başkan Mao'nun çizgisi ÇKP'ye hakim olunca ya kadar da diğer "yarı-feodal yarı-sömürgelerde de devrimin temel gücünü köylüler oluşturmaktadır" diye bir tez ortaya atan ve savunan yoktu. Dolayısıyla varolan tüm Komünist Partileri o güne kadar Sovyet devrim modelini şabloncu ve dogmatik bir şekilde kendi ülkelerine uygulamaya çalışıyorlardı. Ve sonuçta başarısızlığa uğruyorlardı. Ancak görüldüğü gibi bu konuda ilk kez başkan Mao bu dogmatik ve şabloncu anlayışları alt etmeyi başararak, Marksizm-Leninizm'in evrensel gerçekliğini Çin somutuna ustalıkla uyguladı.

Başkan Mao'nun Marksizm-Leninizm hazinesine yaptığı katkılar sadece Kır Şehiri Kuşatsın, Halk Savaşı, Yeni Demokratik Devrimin özelliklerine ilişkin ortaya koyduğu tezlerle tabii ki sınırlı değildi.

Dahası Mao'nun devrim aşamasında iken Marksizm hazinesine yaptığı katkılar sadece Çin devrim sorunlarının çözümü ile sınırlı değildi. Bu tarihi kesitte, özellikle de 30'ların ilk yarısında Marksizm'e yaptığı nitel katkılar birbirini takip etmektedir. Çin Devrimi ve bazı boyutlarıyla evrensel olan tezlerine ek olarak felsefe alanında da nitel katkılar yapmıştır. Başkan Mao'nun 1937 yılında kaleme aldığı çelişki yasası üzerine düşünceleri, felsefe alanında Marksizm-Leninizm'e

nitel bir katkıdır. Teori ve Pratik üzerine yazdığı fikirler o zaman şekillenmiştir. Bugün savunduğumuz tezlerin tarihsel kökleri o tarihe dayanmaktadır. Aynı şekilde Sovyet Deborin okuluna yönelik "felsefi idealizme düşüyorlar" diye yaptığı eleştiriler de o dönemde kaleme alınmıştır.

1949 yılına kadar, yani devrime kadar Mao'nun evrensel düzlemde yaptığı katkılar sıraladıklarımızla da sınırlı değildir.

Yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde Halkın Birleşik Cephesi, özellikle de bu bileşen içerisinde milli burjuvazinin sol kanadına yer verilmesinin savunulup-uygulanması, bu gibi ülkelerde kurulacak olan Demokratik Halk İktidarı'nın özde proleter, biçimde ise burjuva karakter taşıması; bu iktidar dönemi boyunca HBC bileşenlerinin tümünün iktidarda yer alması, Demokratik Halk Devrimi'nin kesintisiz bir şekilde sosyalizme doğru götürülmesi gibi temel konularda da katkılarda bulunmuştur.

Buraya kadar sıraladığımız katkılar, konumuzun başında da işaret ettiğimiz gibi 30'lu yıllar sonrasıdır.

Bu tarihsel kesitte ÇKP ve Mao, Komüntern'in "yavru parti-ana parti" siyasetinden de köklü kopuş sağladığı yıllardır. Mao ve ÇKP, bu kopuşu sağlamayıp da onun yerine Komüntern çizgisinden hareket etmiş olsalardı, en azından "genel ayaklanma" tezinden kopmamış olsaydı Çin devrimi o tarihsel kesitte başarıya ulaşmamış olacaktı. Mao sonrası ÇKP, Komüntern'e dogmatik ve şabloncu bir şekilde bağlılığı bir kenara bırakıp Marksizm-Leninizm'i Çin'in somutuyla birleştirmenin evrensel yolunu tuttular.

Devrimin gerçekleşmesi ise Mao ve ÇKP'nin ülke içindeki ideolojik-siyasi gücünü uluslararası düzleme taşımasıdır. 50'li yılların ortalarında Krusçev'in başını çektiği SBKP Modern revizyonist tezleri-

ne karşı Marksizm-Leninizm'i üst düzeyde savunması uluslararası düzlemde ideolojik etkisinin güçlenememesini sağladı. 1957-1963 yılları arasında sosyalizm sorunlarına ilişkin geliştirdiği tezler (Sosyalizmde geriye dönüşün temeli parti içerisindeki bürokratism, antagonist sınıf ilişkilerinin varlığı, bürokratik devlet kapitalizmi gibi) ve Çin Sosyalist Toplumunda Kültür Devrimi'ni başlatıp başarıya ulaştırmasıyla Maoizm (tarihsel, ekonomi-politik, felsefi ve sosyalizm sorunları) doruğa varıyordu.

Buna göre Maoizm'in tarihsel evrimini dört büyük dönemeç olarak belirlemek yerinde olacaktır.

Birinci dönem: 1935; Zunyi toplantısında Mao'nun çizgisinin ÇKP'ye hakim olduğu dönem,

İkinci dönem: 1949; Çin Demokratik Halk Devrimi'nin başarıyla gerçekleşmesi, aynı zamanda Mao'nun ulusal ve uluslararası düzlemde yarı-feodal yarı-sömürgeler devrimi için evrensel olarak ileri sürdüğü tezlerin gerçekliğe dönüşmesi,

Üçüncü dönem : 1957-1963 arası; 1957 Deklarasyonu ve 1960 Bükreş bildirisinde SBKP ve Kruşçev'in başını çektiği Modern revizyonist tezlere karşı Marksizm'in her üç alanda (ekonomi-politik, felsefe ve sosyalizm sorunları) üst düzeyde savunularak geliştirilmiş olması,

Dördüncü dönem: 1966 Çin'de Kültür Devrimi; Mao önderliğinde Parti yönetimi ve aynı zamanda Çin Halk Cumhuriyeti yönetimindeki bürokratism ve bürokrat burjuvaziye karşı "burjuva karar-gâhları bombalayın!" şiarı eşliğinde başlatılan Büyük Proleter Kültür Devrimidir.

B- Neden Maoizm?

Maoizm dediğimizde iki temel önermeyle karşı karşıya kalıyoruz. Birincisi "Maoizm'i savunmakla Marksizm-Leni-

nizm'i reddettiğimiz" eleştirisi ve saldırısı iken, diğeri ise; "günümüz de sadece Marksizm-Leninizm formülasyonunu savunmakla sınıfsal kurtuluş devrimlerinin gerçekte başarıya ulaşamayacağı ve oradan da sosyalizm ve nihai hedefimiz olan komünizme varılamaz", fikridir. İkinci tez, aynı zamanda Partimizin de savunduğu görüştür.

Bir Eleştirisi Ve Bir Vurgu:

"Maoizm" formülasyonunu "çağ değişmemiştir" gerekçesiyle reddeden veya anti-Maoist tezler için "çağın değişmediğini" gerekçe göstererek Maoizm tezine saldırı yapan küçük-burjuva anlayışlar üzerinde kısaca da olsa durmakta fayda var.

Bir kez daha vurgulayalım: Dün olduğu gibi Maoizm tezini savunmakla birlikte yine "çağımızın emperyalizm ve proleter devrimler çağı olduğu" Leninist çağ tespitini savunmaktayız. Dolayısıyla bu konuda gerek Partimize gerekse Uluslararası Komünist Harekete yönelik yapılan suçlamalar bir saldırı; spekülasyon ve demagojiden ibarettir.

Marksist-Leninist-Maoist'lerin Maoizm formülasyonunu savunmasının ideolojik arka plânında yatan gerçeklik çağın değişip değişmemesiyle ilişkili değil, tamamıyla Marksizm-Leninizm bilimine Mao'nun nitel anlamda, hem de üst düzeyde her üç cephede yaptığı katkılarla doğrudan ilintilidir. Bu, Marksizm'in daha ileri-yüksek aşamaya sıçratılması gerçeğidir.

Bilindiği üzere Partimiz gerek birinci gerekse ikinci Konferansta Mao Zedung Düşüncesi formülasyonunu reddetmeyi "çağ" sorunuyla orantılı olarak ele almaktaydı. Buna dayanak ise ÇKP 9.Kongresinde ileri sürülen çağ tespitindeki yanlış belirleme yapılmaktaydı. Doğrudur, ÇKP 9. Kongresi tarafından "Emperyalizmin

Maoizm dediğimizde iki temel önermeyle karşı karşıya kalıyoruz. Birincisi "Maoizm'i savunmakla Marksizm-Leninizm'i reddettiğimiz" eleştiri ve saldırısı iken, diğeri ise; "günümüz de sadece Marksizm-Leninizm formülasyonunu savunmakla sınıfsal kurtuluş devrimlerinin gerçekte başarıya ulaşamayacağı ve oradan da sosyalizm ve nihai hedefimiz olan komünizme varılamaz", fikridir. İkinci tez, aynı zamanda Partimizin de savunduğu görüştür.

toptan çöküşe sosyalizmin ise bütün dünyada zafere ilerlediği çağ" belirlenmesi yapılmaktaydı. ÇKP, bu yanlış ve hatalı çağ tespiti anlayışının özeleştirisini 1974 yılında yaptığı Parti 10. Kongresinde vermiştir. Partimiz ise bu hatalı tespitin özeleştirisini ancak 1978 yılında (daha önce bölgesel dönemde de yapmıştı) yapılan 1.Konferans' la resmileştirebilmiştir.

Bilincimiz şu noktada açık ve net olmalıdır:

Marksizm olarak bilinen bilimsel dünya görüşünün üzerinde yükseldiği nesnel zemini ortaya koyalım. Bu konuda hemfikirlik yakaladıktan sonra gerisi kolay anlaşılır.

Marksizm'in üzerinde yükseldiği, yani Marksizm'in üç kaynağının İngiliz ekonomi politiği, Alman İdeolojisi ve Fransız Ütopik Sosyalizmi olduğunu her Marksist kabul eder. Daha açık bir deyişle Marksizm, teorik düzlemde İngiliz ekonomi politikçilerine, Alman idealist filozoflarının başını çeken Hegel'in diyalektik anlayışına Ve Fransa Ütopik Sosyalistlerinin tezlerine

karşı amansız ideolojik mücadele içerisinde ortaya çıkıp şekillendi. Kısacası, Marksizm, bu her üç alandaki burjuva ve küçük burjuva ideolojisinden köklü bir şekilde koparak şekillendi.

Kuskusuz ki bu üç alanda da burjuva ve küçük-burjuva ideolojilerin Marks tarafından alt edilmesinin tarihsel-siyasal zemininin olgunlaşp doruğa çıktığı dönem ise 1840'lar ve sonlarına doğru Avrupa çapında gelişen proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkilerin (1848 Avrupa devrimleri) boyutudur. Aynı yıl içerisinde Komünist Manifestonun yazıldığı da bu arada belirtelim. Gerek diyalektik, gerekse materyalizm alanında bin yıllar boyu kaydedilen gelişmeler ışığında 1840'lara gelindiğinde ise Marks tarafından materyalizm idealizmden, diyalektik ise tüm metafizik anlayışlardan arındırılıp gerçek bilimselliği üzerine oturtularak teorileştirilmiştir. Bu teorinin proletaryanın bilimsel dünya görüşü olmasının gerçek zemini de Proletarya ile burjuvazi arasında daha önce tabiatı gereği varolan çelişkinin aynı tarihsel kesitte antagonist (çelişkinin bir arada varolma ve kopuşma zorunluluğu boyutu) bir hale bürünmesidir.

Bilindiği gibi gerek diyalektik gerekse materyalizm alanında binlerce yıllık tarihsel evrimleşme söz konusudur. Dahası her iki alandaki bilimsel görüşlerin tarihsel kökleri Hereklitoslara kadar gitmektedir. Demek istediğimiz o ki materyalizm ve diyalektik alanında Marks'ın bilimsel olarak teorileştirdiği fikirler çatışmasının tarihsel kökleri mevcuttur. Birden bire olgunlaşp ortaya çıkmadı.

Yine her ideolojinin tarihsel kökleri olduğu gibi sınıfsal zemini de mevcuttur. Sınıfsal zemini olmayan bir ideolojiden söz edilemez. Daha açık bir deyişle ideolojiler sınıflarla birlikte ortaya çıktı, sınıflar ortadan kalkınca farklı ideolojiler de ortadan kalkmış olacaktır. İşte Marksizm'de bu bilimsel gerçekliktir ki bir sınıfsal zemine dayalıdır ve onsuz düşünülemez diyoruz. Bu da proletarya sınıfından başkası değil. Proletarya sınıf olarak ortaya çıkmasaydı Marksizm de ortaya çıkmamış olacaktı.

Kavramlar, nesnel varlıkların zihnimizdeki yansıması olduğuna göre Marksizm denen bilimsel dünya görüşü de gerek fikir gerekse pratik alanında proletarya-burjuva modern sınıflarının ortaya çıkışı; bu sınıfların kendi aralarındaki ilişki ve bu ilişkinin antagonist aşamaya varmasıyla kendisini olgu olarak tamamlamıştır. Marksizm'in durağan (statik) olmadığını, sürekli olarak gelişip zenginleşen bilimsel bir dünya görüşü olduğunu; bir dogma değil, bir eylem kılavuzu olduğunu Lenin belirtmektedir.

Marksizm, Lenin tarafından eğer bir eylem kılavuzu olarak değil de bir dogma olarak ele alınmış olunsaydı, o durumda Lenin önderliğindeki Sovyet Devrimi de gerçekliğe dönüşmemiş olacaktı. Sovyet Devrimi, Marksizm'in özü ve onun beslendiği nesnel zemin üzerinden hareket edilerek gerçekliğe dönüşmüştür. Başka bir ifadeyle Leninizm denen olgunun "Proleter devrimleri ve emperyalizm çağının" ilk çeyrek asrının teori ve pratiği olması gerçekliğinin ideolojik arka planında yatan Lenin'in Marksizm'e her üç alanda üst düzeyde niteliksel katkılar yaparak Marksizm'i daha ileri bir aşamaya taşıması ve bu teori ışığında pratik olarak Sovyet Devrimi'nin gerçekliğe dönüştürülmesidir.

Şüphesiz ki Lenin, Marksizm'i sadece

siyasi alanda geliştirmedir. Leninizm'i; Sovyet Devrimi'ni doğru bir ideolojik-siyasi çizgide sürdürerek siyasi zafere ulaştırmayla sınırlı tutmaya kalkışmak hatalı bakış açısidir. Leninizm'in özü, Lenin yoldaşın Marksizm'e her üç cephede de üst düzeyde (bununla aşamalı sıçramayı kastediyoruz) nitelik katkı sunmasından ve bu bilimin daha bir ileri aşamaya sıçratılmasıdır. Bundandır ki Leninizm denen olgu, Marksizm'den koparak değil, tam aksine onun emrettiği ilkeler ışığında Marksizm'i aşamalı ve bir üst noktaya sıçratan bir boyutta (hem teorik, hem de pratik olarak) gelişimini sağlamakla, somut ifadesini bulmuştur.

Çağ değişti de üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki ilişki değişti mi? Ya da iki modern sınıftan proletarya ile burjuvazi sınıfsal bakımdan özsel bir değişikliğe mi uğradı? Oysa Marks dönemi, "kapitalizmin serbest rekabet ve burjuva devrimleri çağı" olarak bilinmektedir. Çağ değişmesine karşın ama sözünü ettiğimiz her iki sınıf da kendi temel özelliklerini olduğu gibi koruyor. Her iki sınıf açısından da özsel bir değişiklik olmadı. Marks döneminin en devrimci sınıfı olan proletarya emperyalizm çağında da aynı karakterini korudu ve korumaya da devam ediyor. Burada olan önemli bir değişiklik proletarya önderliğinde Paris Komünü deneyiminden sonra ilk kez başarılı bir şekilde proletaryanın kendi siyasi iktidarını gerçekliğe dönüştürmesi olgusudur.

Elbette ki burjuvazi de değişikliğe uğradı. Fakat bu değişiklik özsel bir değişiklik değil, niteliksel bir değişim kapsamındadır.

Bu belirlememizden hareketle şöyle bir soru sorulabilir: Bir şey özsel değişikliğe uğramadan nitelik değişikliğine uğrayabilir mi? Bu konu önemlidir. Bu konu üzerine yapacağımız tartışmalar doğru

ve bilimsel bir şekilde kavranırsa o zaman Maoizm'in savunulması daha kolay algılanmış olacaktır. Dolayısıyla sorunu bir-kaç örnekle açmaya çalışalım: Bunun için ilk örnek olarak su molekülünü tartışma konusu yapalım:

Bilindiği gibi su denilen olgunun üç hali vardır. Bütün nesnel (yani irademiz dışında varolan her şey) fenomenlerin hepsinin de üç hali vardır. Yani doğada eğer bir maddeden söz ediyorsak, bu maddelerin hepsinin de üç hali (gaz, sıvı ve katı) vardır. Evet, doğa olaylarının oluşumu ve birbirleriyle olan diyalektik ilişkisi toplumsal siyasi olaylarla aynılaştırılarak ele alınamaz. Ancak biz yine de sorunun kavranması açısından bu örnek üzerinde duralım. Sadece bu örnekle yetinmeyeceğiz. Daha sonra toplumsal nitelik taşıyan bir-iki örnekle de konumuzu felsefi boyutuyla aydınlatmaya çalışacağız.

Azıcık kimya bilgisi olanlar su molekülünün hidrojen ve oksijen elementlerinin bileşimi sonucu oluştuğunu, bilir. İşin bu kadarını bilmek tek başına yeterli bilgi olmaz. Evet su; hidrojen ve oksijen moleküllerinden oluşuyor fakat bu kadarını söylemek suyun iç diyalektiğine ilişkin bilgi açısından yeterli bilgi olmaz. Kaç hidrojen ve oksijen atomundan oluştuğu gerçekliğini de bilmek şarttır. Çünkü hidrojen ve oksijenin bileşiminden başka moleküller de meydana gelmektedir.

Molekül, maddenin en küçük miktarı olduğuna göre, o halde o maddeyi meydana getiren, maddenin en küçük parçası olan (gelenen aşamada maddenin en küçük parçası olarak nötron, protonlardır) atom sayısını da bilmeliyiz. Çünkü en küçük miktar bile en küçük parçacık olan atomlardan meydana gelir. Buna göre SU için doğru ve bilimsel bilgi 2 hidrojen, 1 oksijen atomundan oluştuğu gerçekliktir.

Bu noktaya dikkatleri çekmemizdeki

amaç suyun her üç halinde de özündeki atom sayısının değişikliğe uğramadan aynı sayıda kalmasıdır. Daha açık ifadeyle su, buhar halinde iken de 2 hidrojen, 1 oksijen atomuna sahiptir, katı (buz) ve sıvı halinde iken de aynı atom sayısına sahiptir. Görüldüğü gibi öz değişmemekle birlikte her üç durumun da nitelik olarak birbirlerinden farklı olgu ve çelişkileri yansıtmaktadır.

İşte bu örnekte çok somut bir şekilde ortaya çıktığı gibi öz ve nitelik hem aynı, hem de ayrıdır.

Bunun gibi Marksizm ile Leninizm de birbirine göre öz olarak aynı ama nitelik olarak farklı bir durumu yansıtmaktadır. Çünkü her ikisinin de beslendiği üç kaynak ve sınıflar aynıdır. Fakat her ikisi de bilimsel sosyalizmi farklı niteliksel boyutta geliştirmişlerdir. Bir başka deyişle Marksizm'in ideolojik bakımdan beslendiği sınıflar nesnelliği, üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki çelişkinin (emek-sermaye, proletarya-burjuvazi ilişkisi gibi) zemini, Lenin döneminin zeminiyle özde aynıdır. Fakat bir dizi değişiklik olmuştur.

Örnekler üzerinden tartışmaya devam edelim.

Örnek 2: Emperyalizm ile kapitalizm arasındaki öz ve nitelik sorunu:

Bilinir ki kapitalizmin serbest rekabet dönemindeki özellikleriyle (örneğin, kar ve azami kar gibi) emperyalist aşamadaki özellikleri bir ve aynı değildir. Emperyalizmin 5 (beş) özelliğini sıralamaya gerek duymuyoruz. Bu beş farklı özelliğin dahi kapitalizmin serbest rekabetçi dönemindeki özelliklerinden farklılık oluşturduğu, Lenin'in emperyalizm üzerine tezlerini okuyanlar bilir. Tartışmayı şu noktaya getirmek istiyoruz: Kapitalizmin yüksek bir aşaması olan emperyalizm döneminde burjuvazinin ekonomik dokusu olan kapitalizmin beslendiği sınıf esas olarak

proletarya ve onun iş gücü olduğu gibi aynı sınıfın serbest rekabetçi dönemde üzerinde yükseldiği sınıf, yine proletaryadır.

Her iki dönem de ekonomik düzlemde emek-sermaye çelişkisi, sınıfsal olarak ise proletarya-burjuvazi çelişkisi hüküm sürmektedir. Yine her iki dönemde çelişkinin ana yönünü burjuvazi oluştururken, ikinci yönünü ise proletarya oluşturmaktadır.

Özcesi, kapitalizmin gerek serbest rekabet, gerekse emperyalizm aşamasında spesifik çelişkisi aynı olmasına karşın ancak her iki dönem de başlı başına ayrı bir niteliğe sahiptir. Bunu bir kenara bırakalım. Bugün dünyada kapitalist olmasına rağmen emperyalist ülke olmayan bir dizi yarı-sömürge ülke mevcuttur. Bu durum dahi kapitalizmle emperyalizm arasındaki nitelik farkı ortaya koymak için yeterli bir argümandır. Görüldüğü gibi her ikisinin ekonomik ve sınıfsal düzlemde spesifik (özümlü) çelişkisi aynıdır.

Örnek 3: Demokratik Halk İktidarı özünde proleter ama biçimde burjuva bir iktidardır.

Bilindiği üzere burjuva devrimleri çağında feodalizmi tasfiye edip bu anlamda köylü sorununu çözen sınıf burjuvaziydi. Fakat bu sorun emperyalizm ve proleter devrimleri çağıyla birlikte (burjuvazinin ilerici-devrimci barutunu tüketmesi sonucu) proletaryanın omuzları üzerine bindi. Dolayısıyla Ekim Devriminden sonra bu sorunun çözümünü gerçekleştirecek tek sınıf proletarya idi. Proletarya da ancak bu sorunu Komünist Partisi öncülüğünde ve işçi-köylü temel ittifakına dayalı bir toprak devrimiyle çözebilir.

Dahası bir hareketin karakteri, o harekete hangi sınıf ve çizginin önderlik ettiğiyle orantılı olduğundan, bu tür hareketlere de proletarya önderlik ettiğindendir ki proleter karakter taşımaktadır diyoruz.

Yoksa köylülüğün bu sorunu burjuva demokratik bir sorundur.

Proletarya önderlik ediyor. Bundandır ki bu devrim sosyalizme tedricen geçişin alt basamağını oluşturan iktidar biçimidir. Sosyalist devrimlere de sınıf olarak proletarya önderlik yapmaktadır. Ama bu devrime de proletarya yine siyasi önderliğini Komünist Partisi aracılığıyla yürütmek zorundadır.

Anlaşıldığı gibi her iki devrim de Komünist Partisinin siyasi önderliği altında gerçekleştiğinden öz itibarıyla proleterdir. Fakat her iki devrimin görevleri çok farklı niteliktedir. Bu bağlamda da farklı olguları oluşturmaktadırlar.

Daha önce başkan Mao'nun sosyalizm ve devrim sorunları alanında Marksizm'e en önemli katkılarından birisini de bu konunun oluşturduğunu belirtmiştik.

Bu örnekler daha da çoğaltılabilir. Ancak biz bu örneklerin öz ve nitelik tartışması bakımından konumuza yeterince açıklık getirdiği bilincinden hareketle daha fazla örneklemeye girmek istemiyoruz.

Bu örnekler ve onlar üzerinden derinleştirdiğimiz teorik açılımlar sonrası Mao yolunun Marksizm-Leninizm'e her üç alanda üst düzeyde yaptığı nitel katkıları tek tek aktarıp Maoizm tartışmasını yürütelim.

1- Sosyalizm Sorunları

Alanındaki Katkıları

Mao, sosyalizmin inşası ve geriye dönüşler konusunda proletaryanın bilimsel dünya görüşüne nitel katkılar yaptı.

Sosyalizmin inşası konusunda önce şunu belirtelim: Sosyalizmin tek bir ülkede zaferiyle kesin zaferinin farklı durumları ifade ettiği bilinmelidir. İlkinin gerçekleşmesi ne kadar tartışmasız bir doğru ise ikinci durumun ("kesin zafer") tek bir ülkede gerçekliğe dönüşmeyeceği de

o kadar nesnel bir gerçekliktir. Bir tek ülkede sosyalizmin zaferi konusunda Stalin yoldaş doğruları savunurken, ancak "tek bir ülkede sosyalizmin kesin zaferini" savunmakla Leninist anlayışlardan sapmıştır. Stalin yoldaşın hataları üzerinde ayrıntılı olarak durmayacağız. Fakat Maoizm'i bilimsel temelleri üzerine oturtmak için de Stalin yoldaşın hatalarını görmezlikten gelerek doğru-bilimsel sonuçlara gidilemez. Bu nedenle bir yandan Maoizm'i bir bütünsellik içerisinde teorik açıklamaya girişirken, öte yandan ise Stalin yoldaşın sosyalizmin sorunları ve değişik konulara ilişkin bariz hatalarına da değinmek zorundayız.

Stalin yoldaş sosyalizmin inşası ve devletin işlevi noktasında 1936 yılında hatalı ve yanılılı değerlendirmelerde bulundu:

"Bu yolla anayasa, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin yeni bir gelişme aşamasına, sosyalist toplum kuruluşunun tamamlanması ve 'herkesten yeteneğine göre, herkese gereksinimi kadar' biçimindeki Komünist ilkenin toplum yaşamına yol gösterici ilkesi olacağı komünist topluma kerte kerte geçiş aşamasına girmiş olduğunu gösteriyor ve yeni bir çağ açan bir olguya yasal bir nitelik veriyordu." (abc) (Bolşevik Partisi Tarihi, sf. 436)

Bu tespitlerin hatalı olduğu ortadadır. Yapılan bu tespit kapitalizmden komünizme bir geçiş dönemi olan sosyalizmde gerçeği ifade etmez. Çünkü; bu, geçiş süreci oldukça uzun bir tarihi süreci kapsayacaktır. Çünkü sosyalizm öylesine birkaç on yıl içerisinde kendi inşasını tamamlayamaz. Bu belirleme aynı zamanda sosyalizmin zaferinden öte kesin zaferi de kendi içinde barındırmaktadır. Kaldı ki aynı hatalı ve yanılılı yaklaşımı devlet konusunda kendisine sorulan bir soruya verdiği su yanıtta da açıkça göstermektedir:

Stalin yoldaşın hataları üzerinde ayrıntılı olarak durmayacağız. Fakat Maoizm'i bilimsel temelleri üzerine oturtmak için de Stalin yoldaşın hatalarını görmezlikten gelerek doğru-bilimsel sonuçlara gidilemez. Bu nedenle bir yandan Maoizm'i bir bütünsellik içerisinde teorik açıklamaya girişirken, öte yandan ise Stalin yoldaşın sosyalizmin sorunları ve değişik konulara ilişkin bariz hatalarına da değinmek zorundayız.

"Devlet, komünizm döneminde de varlığını sürdürecektir mi? Evet, eğer kapitalist kuşatma ortadan kaldırılmazsa, eğer dış askeri saldırı yok edilemezse, sürdürecektir. Ve kolayca anlaşılır ki, devletimizin biçimleri, iç ve dış durumda ortaya çıkabilecek değişiklikler uyarınca yeniden değişecektir."

Hayır, eğer kapitalist kuşatma ortadan kaldırılır, eğer onun yerine sosyalist kuşatma geçerse, devlet, varlığını sürdürmeyecek, yok olacaktır." (Stalin. Leninizm'in Sorunları Sf, 731-732)

Emperyalist-kapitalist kuşatma devam ettiği müddetçe komünizmden bahsedilemez. Komünizm, böylesine bir kuşatma sürdüğü müddetçe tek veya birkaç ülkenin sınırları içerisinde gerçekliğe dönüştürülemez. Çünkü komünizm ve komünist toplum tek bir ülkenin sınırları içerisinde gerçekliğe dönüşecek basit olay değil, dünya çapında bir olaydır.

Teorik yanılığın bir boyutunu burası oluştururken, diğer boyutunu ise komünizmde devlet diye bir olgudan söz etmek oluşturmaktadır. Komünizm devleti reddeder. Komünizmde devlet olmaz. Komünizm, ulusal sınırların ortadan kalkması demektir. Komünizmde devlet diye

bir mekanizma olmayacaktır. Çünkü sınıflarla birlikte ortaya çıkan devlet, sınıfların ortadan kalkmasına paralel olarak da ortadan kalkacaktır. Tabii bu ortadan kalkış birden bire olmayacaktır, adım adım sönerek ortadan kalkmak şeklinde gerçekleşecektir. Bu da çok uzun tarihsel-siyasal süreci kapsayacaktır. Sınıfların, sınırların ortadan kalktığı ve herkesten yetenek ve emeğine göre ilkesinin geçerli olduğu sürece devlette siyasal varlığını sürdürecektir.

Hem ara geçiş dönemi olarak sosyalizmde antagonist sınıf karşıtlarının ürünü olan devlete gereksinim, "kapitalist kuşatma" ve "dış askeri saldırı tehlikesi" ile sınırlamak da hatalı bir yaklaşımdır. Bu anlayış, sosyalizmde proletarya devletin varlığına yol açan, sosyalizmin iç çelişmelerini, hem de antagonist düzeydeki çelişmelerini görmezden gelen, Leninist devlet teorisinden bir sapmayı ifade etmektedir.

Marksist-Leninist-Maoistler, bu, ve benzeri konulara ilişkin yanlış ve hatalı anlayışları 2. Konferansta revizyonist-Troçkist kırması Yurtdışı Hizibi'ne (Bolşevik Partizan diye bilinen) karşı yürüttüğü ideolojik mücadelede alt etmiştir. Dolayısıyla bu konu üzerinde daha fazla ayrıntıya girmeden geçiyoruz.

Geçerken şunun da altını çizelim: Stalin yoldaş "Tek Ülkede Sosyalizmin Zaferi" üzerine Troçki ile yaptığı ideolojik polemiklerde Leninizm'i savunarak Troçki'yi alt etmiş, dahası bu tartışmalarda esas olarak Leninizm'i geliştirmiş ve uygulamıştır. Bu olumlu yanları yanında ancak sözünü ettiğimiz noktalarda hatalıdır. Bu yanlışları tali düzeydedir. Söz konusu hatalı yaklaşımlarının ideolojik kaynağı "Sosyalist toplumu antagonist sınıf karşıtlarının olmadığı" bir toplum olarak değerlendirmesiyle orantılıdır.

Bu anlayış, diyalektik ve tarihsel ma-

teryalizmin özünü oluşturan çelişki yasa-sının tek yanlı kavranmasından kaynaklanıyordu. Bu konuda, yani "Sosyalist toplumda antagonist sınıf karşıtlarının yokluğu"na ilişkin ileri sürülen tezler sorunu, Mao önderliğinde 1966 yılında başlatılan Büyük Proleter Kültür Devrimiyle çok somut tarihsel ve siyasal bir şekilde aşıldı. Bir başka deyişle Çin'de gerçekleştirilen Kültür Devrimi sosyalizmde antagonist sınıf karşıtlıklarının nesnel bir olgu olduğunu komünistlere ve Komünist Partisine çok yalın bir şekilde gösterdi.

Bu devrim, aynı zamanda sosyalizm süresince bir değil, birden fazla Kültür Devrimi yapmaya ihtiyaç olduğunu da gösterdi. Bu devrimin açığa çıkarttığı diğer bir politik olgu ise Komünist Partilerin mücadele dönemindeki (devrim öncesi aşama) niteliğiyle Devrim sonrası niteliklerinin bir ve aynı olmadığı gerçeğidir. Evet her iki dönemde de özü aynıdır. Fakat Komünist Partileri devrim öncesi muhalefet iken devrim sonrası iktidarın en tayin edici gücüdür. Yani iktidardır; yönetilen değil, yönetendir. Dolayısıyla iktidar gücünün yanlış ve hatalı çizgisi devrimi geri götürebilir, iktidarı tekrar burjuvaziye teslim edebilir. Nitekim bütün geriye dönüşlerin temelinde Komünist Partilerin içten içe bürokratlaşmaları devlet içerisinde bürokrat kapitalizmi hakim kılarak geriye dönüşlerin ideolojik-siyasi arka planını oluşturdu.

Sosyalizmin inşası sorununda Stalin yoldaşın en belirgin hatası az önce de belirttiğimiz gibi tarım ve sanayide sosyalist mülkiyetin başarıya ulaşmasından hareketle, "antagonist çelişkilerin" artık yok olduğu tespitine gitmesidir. Sosyalizmin çelişkilerinin dayandığı zeminin sadece yıkılmış eski güçler ve emperyalist müdahalelerle sınırlandırılmasıydı. Oysa, Stalin tarafından bu saptamalar yapıldığı dönemde, durum hiçte öyle değildi. Sov-

yetlerde bizzat o dönem yaşanan gerçekler, bu saptamayı çürütecek durumdaydı. Örneğin Troçki-Zinovyev-Buharin olguları yeni burjuvazi ve dayandığı nesnel zemini ortaya koymaktaydı. Stalin, ne yazık ki, bu gerçekliği göremeyerek veya küçümseyerek öznelci bir şekilde yanılgıya düştü.

Sanayi ve tarımın kolektifleştirilmesi, kapitalist özel mülkiyetin kaldırılması, sosyalist kamu mülkiyeti ve kolektif mülkiyetin kurulmasından sonra da Yeni Burjuvazi vardır, varolacaktır. Eski burjuvazi ve diğer sömürücü sınıflar da tümünden yok edilmemiştir.

Stalin yoldaş, 1936 yılında SSCB'deki "sınıfların değişimine" ilişkin şunları söylüyor:

"İlk olarak, işçi sınıfı ile köylülük arasındaki, aynı şekilde bu sınıflar ile aydınlar arasındaki sınır çizgisinin silindiğini ve eski sınıf tekelciliğinin yok olduğunu gösterir. Bu demektir ki, bu toplumsal gruplar arasındaki mesafe gitgide azalıyor.

İkinci olarak, bu değişimler, bu toplumsal gruplar arasındaki ekonomik ilişkilerin yok olduğunu, silindiğini gösterir. Ve son olarak, aynı şekilde, bu toplumsal gruplar arasındaki politik ilişkilerin de yok olduğunu, silindiğini gösterir." (abç) (Stalin. **Leninizm'in Sorunları**. Sf, 625)

Bu saptama, bir yandan mevcut Sovyet toplumunun siyasal, ekonomik ve ideolojik sorunların nesnel toprağı olan sınıflar gerçekliğini görmezlikten gelirken, öte yandan ise sosyalizm boyunca sınıfların var olacağı gerçekliğini de görememektedir. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasından, dahası üretim ve sanayinin kolektifleştirilmesinden hareketle işçi sınıfı ile köylülük arasındaki, aynı şekilde bu sınıflarla aydınlar arasındaki sınır çizgisinin silindiğini,

söz konusu toplumsal gruplar arasındaki ekonomik çelişkinin ortadan kalktığını tespit etmek oldukça büyük bir teorik yanılgıdır. Bu, sosyalizm süresi boyunca kafa ile kol emeği, köy ile kent arasındaki farkın, yöneten ile yönetilen arasındaki (parti içi ve parti dışı fark etmez) çelişkinin, emeğin özel mülkiyetiyle toplumsal mülkiyeti arasındaki çelişkinin, dahası sınıfların temelini oluşturan zorunlu sosyal iş bölümlerinin varlığını görmezlikten gelen subjektif ve ütöpik bir değerlendirmedir. Bu, diyalektik ve tarihsel materyalizmden belli bir uzaklaşmanın ifadesiydi.

Başkan Mao bu gibi görüşleri, 1957 yılında Çin'de burjuva sağcıların çılgınca saldırıları, özellikle de SBKP 20. Kongresi'nde Krusçev modern revizyonistinin bu yanlış düşünceler üzerinden teori oluşturarak kendi çizgisini resmi hale getirdikten sonra, ÇKP, Krusçev-Brejnev dönem kliğine karşı yürüttüğü ideolojik mücadelede çok net bir şekilde alt etmiştir. Diyalektik ve tarihsel materyalizm teorisi ışığında hareket eden Mao Zedung yoldaş, önemle şunların altını çizmektedir:

"Eğer sadece üretim araçlarının mülkiyet sisteminde bir sosyalist devrim yapılır, ama siyasi ve ideolojik cephelerde köklü bir sosyalist devrim yapılmazsa, sosyalist sistem sağlamlaştırılmaz." (Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi, sf, ;19)

Mao, sosyalist toplum üzerine Krusçev modern revizyonistiyle 1963 yılında proletarya diktatörlüğünün tarihi dersleri üzerine yaptığı derin ve kapsamlı ideolojik polemikte sosyalist toplum için şunların da altını çiziyor:

"İkincisi, sosyalist toplum çok uzun bir tarihsel dönemi kapsar. Bu toplumda sınıflar ve sınıf mücadelesi var olmaya devam eder ve sosyalizm yolu ile kapitalizm yolu arasındaki mücadele hala sürer. Ekonomik cephedeki (üretim araçlarının

mülkiyetindeki) sosyalist devrim kendi başına yetersizdir ve zaferi sağlamlaştırılmaz. Siyasi ve ideolojik cephelerde de temelli bir sosyalist devrim olmalıdır. Sosyalizm ile kapitalizm arasında siyasi ve ideolojik alanda kimin kimi yeneceği sorusunu sonuca bağlamak için uzun bir zaman süresi gereklidir. Üç-beş on yıl bunun için yeterli değildir; bu soruyu muzaffer bir sonuca bağlamak için bir yüzyıl, hatta birkaç yüzyıl gereklidir. Süre açısından, kendini kısa bir zaman dönemine hazırlamaktansa, uzun bir zaman dönemine hazırlamak daha iyidir. Çaba açısından, kendini kolay bir görev ve hazırlamaktansa, zorlu bir görevi hazırlamak daha iyidir. Bu şekilde düşünmek ve buna uygun davranmak daha avantajlıdır ve daha az zararlıdır. Bunu görmeyen veya bunu tam olarak takip etmeyenler muazzam hatalar yapacaklardır. Eğer kapitalizmin restorasyonu önlenemez, sosyalist inşaa ilerletilecek ve komünizme geçişin şartları yaratılacaksa, sosyalizm dönemi boyunca proletarya diktatörlüğünü sürdürmek ve sosyalist devrimi sonuna kadar götürmek gereklidir." (abç) (Uluslar arası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında Polemik (1963) sf, 523)

Burada bilince çıkartılması gereken teori, Mao'nun işaret ettiği gibi sosyalizmin inşası sorunu veya sosyalizmde "farklı toplumsal grupların ve sınıfların varlığı"nın sosyalizm dönemi boyunca

devam edeceği gerçeğidir. Sosyalizm boyunca üretim araçlarının özel mülkiyeti ortadan kaldırılmış olsa da ancak bu durum bizi proletarya diktatörlüğünü savunmak ve uygulamak anlayışından siyasetinden vazgeçirmemelidir. Tam tersine ekonomik cephedeki zaferi tek başına yeterli görür. Ve bu zaferin arkasına sığınarak onunla yetinirsek, bir başka ifadeyle sosyalist devrimi siyasi ve ideolojik cephede de sağlayamazsak, bu durumda o iktidar kaçınılmaz bir şekilde, hem de çok kısa bir süre içinde kapitalist cepheye yeniden iltihak edecektir.

Şüphesiz ki geriye dönüşleri engelleyecek ana faktör Komünist Partilerinin izleyeceği doğru bir siyasi-ideolojik çizgi olacaktır. Bu bağlamda bu tür toplumlarda üst yapı belirleyici olduğundan, üst yapının da temel direği Komünist Partisi'nin doğru bir siyasi, ideolojik çizgi ışığı altında her cephede (ekonomik, siyasi, kültürel ve ideolojik) doğru bir yöntemle mücadele yürütmesiyle mümkündür.

Bunun dışında yakın nihai zafer tespitlerine gitmek sübjektif ve ütöpiktir. Ki, bu öznelci yaklaşımlar bizi gerek devrim mücadelesi aşamasında gerekse devrim sonrasında devrimi nihai zafere doğru götürmek yerine yeniden burjuvaziye teslim etmeye ve yenilgiye götürür. Başkan Mao nihai zafer üzerine şunu söylüyor:

Mao çok açık bir şekilde belirtiyor ki; bu çelişki, sosyalist dönem boyunca devam edecektir. İleri sosyalist sistemle geri toplumsal üretici güçler arasındaki çelişkiyi baş 'çelişki olarak belirlemek, sosyalist toplumda tekniği öne çıkartmak demektir. Bu, üretici güçlerin gelişmesine ağırlık veren, ama toplumdaki sınıf mücadelesinin esas olduğunu reddeden bir anlayıştır. Ki, daha önce Mao'dan yaptığımız alıntıdaki gibi sosyalizm dönemi boyunca sınıflar ve sınıf mücadelesi ortadan kalkmaz, sınıf karşıtları ve antagonist çelişkiler devam eder.

"Leninist bakış açısına göre, bir sosyalist ülkede nihai zaferin kazanılması sadece o ülkenin proletaryasının ve geniş halk kitlelerinin çabalarına bağlı değildir. Nihai zaferin elde edilmesi aynı zamanda bütün insanlığın kurtuluşuna yol açacak olan dünya devriminin zafere ulaşmasına ve insanın insan tarafından sömürülmesi sisteminin yeryüzünde kaldırılmasına bağlıdır." (abç) (Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi. Sf, 46)

Mao'nun sosyalizm sorunlarına ilişkin katkılarını aktarmaya devam edelim.

Mao Üretici Güçler, Üretim İlişkileri, Altyapı-Üstü yapı Sorununu şöyle ortaya koyuyor:

Mao, sosyalizmde "üretici güçleri geliştirmek esas, sınıf mücadelesi talidir" tespitini yapan Kruşçev ve onun Çin'deki bir numaralı temsilcisi olan Liu Şao Şi'yi revizyonist olarak ilan etti. "Tarihi yaratan kitlelerdir, tarihi yaratan sınıf mücadelesidir", Marksist tarihsel bilgi teorisinden hareketle Çin'de baş çelişmeyi "...proletarya ile burjuvazi arasındaki, sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki çelişme, kuskusuz bugünkü Çin toplumunun baş çelişmesidir. Bugünkü görevimiz geçmişten farklıdır. Eskiden proletaryanın esas görevi kitlelere, emperyalizme ve feodalizme karşı verilen mücadelelerde önderlik etmektir ve bu görev şimdi yerine getirilmiş bulunmaktadır. O halde şimdi baş çelişme nedir? Şimdi, mızrağın ucunu burjuvaziye yöneltmiş olan sosyalist devrimi sürdürüyoruz ve bu devrim aynı zamanda bireysel üretim sistemini dönüştürme, yani kooperatifleşmeyi gerçekleştirme hedefi gütmektedir; Dolayısıyla baş çelişme sosyalizmle kapitalizm arasında, kolektifleşme ile bireycilik arasında ya da en özülü ifadeyle sosyalist yol ile kapitalist yol arasındadır. 8.Kongre kararı bu meseleye hiç değinmemektedir. Kararda, baş çelişmenin ileri sosya-

list sistemle geri toplumsal üretici güçler arasında olduğundan söz eden bir yer vardır. Meselenin bu şekilde konması yanlıştır. Yedinci Merkez Komitesi'nin 2. Genel toplantısında, ülke çapında zafer kazanılmasından sonra baş çelişmenin ülke içinde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişme, uluslararası alanda ise Çin ile emperyalizm arasındaki çelişme olacağını belirtmiştik." (abç) (Seçme Eserler Cilt-5. Sf, 537-538)

Mao çok açık bir şekilde belirtiyor ki; bu çelişki, sosyalist dönem boyunca devam edecektir. İleri sosyalist sistemle geri toplumsal üretici güçler arasındaki çelişkiyi baş 'çelişki olarak belirlemek, sosyalist toplumda tekniği öne çıkartmak demektir. Bu, üretici güçlerin gelişmesine ağırlık veren, ama toplumdaki sınıf mücadelesinin esas olduğunu reddeden bir anlayıştır. Ki, daha önce Mao'dan yaptığımız alıntıdaki gibi sosyalizm dönemi boyunca sınıflar ve sınıf mücadelesi ortadan kalkmaz, sınıf karşıtları ve antagonist çelişkiler devam eder. Kültür Devrimi bunun somut aynasıdır. Tekniğin belirleyici olduğu yerde, insanın bilinçli dinamik rolünün tarihin yaratılmasında tayin edici gücünü reddetmek demektir. Bu, emperyalist ve kapitalistlerin teknik olarak güçlü isen, her şeye kadersin ideolojik-siyasi propagandası ve dünya üzerinde kurduğu hegemonyaya hizmet eden ideolojik-siyasi belirlemedir. Dahası, bu ideolojik-siyasi belirlemeler burjuvazi ve onun ideologları tarafından tarihi yaratan gerçek gücün kitleler olduğu gerçekliğini karartmak için ileri sürdükleri ideolojik-siyasi çarpıtmalardır. Tarihi inkardan gelerek, onun gerçek yaratıcısı, olan kitlelerin devrime sarılmalarını ve geleceğin kendi toplumlarına sahip çıkmalarını önlemek için uydurulmuş demagojik tezlerdir.

Üretim ilişkileriyle üretici güçler ara-

sında ve alt yapı ile üst yapı arasındaki çelişmelerin olduğunu sosyalist toplumda göremez ve bunu reddedersek veya küçümsersek, bu durumda sosyalizme karşı olan kapitalist yol sahiplerini tabii ki proletarya diktatörlüğünü her cephede yıkmak için (ekonomik, siyasi ve ideolojik) daha açık ve kolay fırsat vermiş olacağız. Bu, kitlelerin kendi iktidarlara sahip çıkma ve onların her alanda (özellikle siyasi ve ideolojik olarak) kafalarının değiştirilip-dönüştürülmesini sürekli olarak geliştiren, dahaki sosyalist iktidar dönemi boyunca Mao'nun başını çektiği gibi Kültür Devrimleri vasıtasıyla iktidarı sahiplenmenin önünü de tıkayacaktır. Çünkü kendi iktidallarını sadece üretici güçlerin gelişmesi ve ekonomik refahla sınırlı görenler, bu iktidalar içerisinde (Parti içinde ve dışında) ideolojik ve siyasi olarak Marksist kılıklı burjuvaları ve Yeni Bürokrat Burjuvaları da doğal olarak göremeyeceklerdir.

Siyasi zaferi sağlamak tek başına yeterli olmadığı gibi, aynı şekilde siyasi zaferi ekonomik zaferle pekiştirmek de yetmiyor. Pek tabii ki her cephede zafer için Marksizm'e yabancı düşünce akımlarına ve siyasetlerine karşı ideolojik mücadeleyi bir an dahi olsa gevşetmeden kitlelerin kafasını sürekli olarak siyasi ve ideolojik fikirlerle donatmak ve bu mücadeleyi sosyalizm süreci boyunca devam ettirmek şarttır. Bu görevi bir anlık dahi unuttuk mu orada Marksizm'den sapma başlamış demektir. Bunu, bir an savsakladık mı proletarya diktatörlüğü yerine yeni bürokrat burjuvazi adım adım iktidara yol alıyor demektir.

Parti içinde de böyledir. Kitlelerin Marksist-Leninist-Maoist bilinçle donanmasının anahtarı Parti üyelerinin ideolojik-siyasi ve teorik olarak donanmasıyla orantılıdır.

Kruşçev-Brejnev hainleri, söz konusu revizyonist düşünceleri teorileştirdikleri için, Sovyetlerdeki proletarya diktatörlüğünü geliştirmek yerine onun burjuva iktidarına evrilmesini sağladılar. Kuşkusuz ki, bu hainlerin, revizyonist teorilerini bu kadar kolayca kitlelere nüfuz ettirmelerinde önemli bir faktör Komünist Partisi'nin gücünü arkalarına almaları iken, diğer bir faktör ise Stalin yoldaşın bu konudaki hatalı düşüncelerini kendilerine pâyanda yapmalarıdır.

Stalin yoldaş Sosyalizmde sınıf farklılıklarının ortadan kalktığını 1936'da belirtmişti. Kimilerinin iddia ettiği gibi bu yanılgılı düşüncelerinden 1952 yılında özeleştiriyi yaparak vazgeçtiği yorumu doğru değildir. Bu konuda bazı değiniler de bulunmuşsa da, oysa özde adı geçen hatalı görüşlerden vazgeçmiş değildir.

Stalin yoldaşın bu yönlü yanılgılara düşmesinin kaynağını oluşturan faktörlerin başında Sovyet devriminin ilk olması, yani bu konuda bir tecrübenin olmamasıdır. Fakat tüm bu dezavantajlı durumlar bizlere Stalin yoldaşın hatalı ve eksik yanlarını eleştirmemeyi değil, tam tersine eleştirmeyi zorunlu kılmaktadır. Marksist-Leninist-Maoistler geçmişin bilimsel öğretileri ve değerlerine her alanda sahip çıkmayı kendilerine görev bilirler. Bu noktada hangi büyük öğretmen olursa olsun onu eleştirel gözle değerlendirmek bu bilimselliğin emrettiği hükümdür. Yoksa eleştirmemekle bilime aykırılık yapmış oluruz. Tabii ki eleştirmek için eleştiri yapılmaz. Marksist-Leninist-Maoistler, ustaların olumlu yanlarını geliştirmeyi ne kadar vazgeçilmez görev olarak görüyorsa, öyle de eksik ve hatalı yönleri de eleştirmeyi ve bunun yerine doğruları koymayı büyük görev olarak benimserler. Yoksa Marksizm'in büyük öğretmenlerinin şapkasının altına sığınarak sahte devrimci ve kürsü sosyalisti olmaktan öteye geçemeyiz.

Devam edelim:

Stalin yoldaşın üretim ilişkileri ile üretici güçler, üst yapı ile ekonomik temel arasındaki çelişmeleri doğru bir şekilde kavramadığı, hatta bunlar arasındaki çelişkiyi reddettiği hususunda sözü Mao yoldaşa bırakıyoruz:

"Stalin, sosyalist sistemde üretim ilişkileri ile üretici güçler arasında ve üst yapı ile ekonomik temel arasında çelişmeler olduğunu uzun süre reddetti. Sosyalist sistemde üretim ilişkileriyle üretici güçler arasındaki çelişki meselesini ilk olarak, ölümünden bir yıl önce 'SSCB'de sosyalizmin ekonomik sorunları' adlı yazıda tereddütlü bir şekilde söz etti. Yine de sosyalist sistemde üretim ilişkileri ile üretici güçler arasındaki çelişme meselesini, önemli bir mesele olarak ele almadı, bunların sosyalist toplumu ileriye götüren temel çelişmeler olduğunu da kavramadı." (aktaran Öncü Partizan Dergisi, Sayı 2, Sf, 33).

Krusçev, Stalin yoldaşın sözü geçen yanlışlıklarını teorik-pratik politika olarak Sovyet Komünist Partisinde hakim kıldıktan bu düşüncelerden cesaret alarak "Halkın devleti", "Halkın Partisi" gibi teoriler Leninist devlet ve parti teorilerini rafa kaldırdığını söyleyebiliriz. Ya da en azından Stalin yoldaşın bu yanlışlıklarından cesaret alarak revizyonist fikirlerini daha cüretli bir şekilde ileri sürmeye çalıştılar.

Sosyalizmi, antagonist karşıtlıklardan muaf tutan, özü bir fiil olarak uzlaşmazlık olan çelişmeyi, "sosyalizmde çelişmeler uzlaşmaz değildir" hatalı anlayışının tarihsel temeli, 1936 yılında Stalin yoldaşın Sovyetler Birliği'nin toplumsal analizini (ekonomik, siyasi, ideolojik) yaptığı raporda işçiler-köylüler-aydınlar arasındaki ekonomik çelişkilerin ortadan kalktığından söz etmesiyle başlamıştır.

Her Maoist, çelişkinin, diyalektik ve tarihsel materyalizmin özü olduğunu bilir. Dolayısıyla bir toplumda sınıfların varlığından söz ediyorsak-ediliyorsa o zaman buradaki çelişkilerin ortadan kalktığından söz edemeyiz. Alt yapı ve üst yapı diye bir gerçekliğin de sosyalizmde varolduğuna vurgu yapıldığı yerde çelişkilerin yokluğundan değil, uzlaşmazlığından söz etmeliyiz.

Kaldı ki çelişkinin kendisi uzlaşmazlık demektir. Her fark bir çelişkiyi ifade eder. Dahası Sovyetlerde hala farklı toplumsal gruplardan ve sınıflardan söz edilmesi dahi eşyanın tabiatı gereği olarak farklı toplumsal gruplar arasındaki çelişki de uzlaşır değil, uzlaşmazdır.

Tersi durumda ise eğer farkın olmadığını ya da farkların ortadan kalktığını savunursak, söz konusu toplumsal gruplardan ayrı ayrı söz edemeyiz. Tam tersine hepsini birden halk kategorisine sokmamız gerekir. Tutarlı olmak gerekirse, bu kavramı kullanmalıyız. Ama bu, yanlıştır. Sovyet gerçekliğinde olsun, sosyalizmin tüm dönemi boyunca olsun ne sınıflar ortadan kalkar ne de bununla koşut olarak bütün sınıfları temsilen "halkın devleti," "halkın partisi" gibisinden kavramlar kullanılır. Komünist Partisi, sınıfların bir tezahürü; proletaryanın ihtiyacı olarak tarihin belli bir aşamasında doğduğu gibi, bu tarihsel ve siyasal koşullar ortadan kalktığında komünist vd. partiler de ortadan kalkmış olacaktır. Daha açıkçası proletarya sınıf olarak varolduğu müddetçe komünist partisi de ihtiyaç olarak varlığını sürdürecektir.

Bilinir ki Komünist Partisi, işçi sınıfına mensup her kişinin istediği gibi üye olabileceği bir parti değildir. Yani her işçi komünisttir ve komünist partisinin üyesidir diye bir anlayış ve siyaset Marksist-Leninist-Maoist'lerin değil, küçük burjuva anarko-sendikalistlerin anlayışı ve siyaset tarzıdır.

Bu noktaya dikkatleri çektikten sonra üretim ilişkileriyle üretici güçler, alt yapı ile üst yapı arasındaki uygunluk konusunda kısaca durmakta fayda görüyoruz:

Maddenin varoluş biçimi olan hareketin, çelişkinin iki ucunu ifade ettiğini her Maoist devrimci kişi bilir. Bunlardan dengesizlik mutlak, denge ise geçicidir-görelidir. Eğer dengesizlik mutlak, denge ise izafi bir gerçekliği ifade etmemiş olsaydı o zaman ne üst yapı, ne üretim ilişkileri, ne de üretici güçler diye bir olgu olurdu.

Bundandır ki sosyalist toplum süreci de, bu gerçekliğin dışında ele alınıp yorumlanamaz. Yani çelişki ve sınıf mücadelesinin kendisi sosyalist toplumun da kaçınılmaz bir gerçekliğidir. Bu bağlamda sosyalist toplumda sadece birlikten bahsetmek yanlış ve hatalı bir görüş açısidir. Sürekli istikrar-tam uyumluluk, diyalektik ve tarihsel materyalist bir yaklaşım değildir.

Stalin yoldaş, özellikle de mülkiyet ilişkilerinin sosyalist dönüşümünden sonra Sovyetler toplumuna ilişkin tahlillerinde, birlik ve pekiştirme vurgularını tek yanlış bir tarzda ele almakta, çelişki ve mücadeleye yeterince işaret etmemektedir.

"Sosyalist toplumda çıkarların uyumu" hatalı yaklaşımı zemininde yükselen,

birlik yönlerini görüp sosyalizmin, uzlaştırılması, çelişkili yanın doğasına aykırı, çelişmeleri yadsıyan tali hataları görmezden gelmek, Mao ve Maoistlerin anlayışı ve tutumu olamaz. Bu bilinçledir ki madde-bilinç, altyapı-üstyapı, ekonomi-siyaset vb. konularda da açık ve net bir teorik anlayış ve yaklaşıma sahip olmayız.

Bir kez daha tekrarlayalım: Marksizm, idealizm ve metafizikten hem ideolojik hem de siyasi olarak kökten koparak evrensel bir dünya görüşü olarak ortaya çıkarken, ancak ne Leninizm, ne de Maoizm, Marksizm'den koparak değil bu bilimsel dünya görüşünün daha bir ileri aşamaya (nitel olarak) sıçratılmasıdır. Bu, Leninizm ve Maoizm'le Marksizm'in yeniden keşfedilmesi değil, aksine bu, bilimsel kaynak üzerinden hareket ederek bilimsel dünya görüşünün sıçramalı bir biçimde yeni ve nitel bir aşamaya vardırılmasıdır.

Mao'nun, sosyalizm dönemi boyunca esas olarak üst yapının belirleyici olduğunu ileri sürmesi ve bu tez ışığında sosyalizmin inşası sorunlarını ele alması, Marksizm'e nitel bir katkıdır. Genel anlamda madde-bilinci, altyapı-üstyapıyı, ekonomi-siyaseti belirler tezinin Mao'nun karşı çıkması diye bir durum söz konusu değildir. Hukuk, siyaset, üst

Bir kez daha tekrarlayalım: Marksizm, idealizm ve metafizikten hem ideolojik hem de siyasi olarak kökten koparak evrensel bir dünya görüşü olarak ortaya çıkarken, ancak ne Leninizm, ne de Maoizm, Marksizm'den koparak değil bu bilimsel dünya görüşünün daha bir ileri aşamaya (nitel olarak) sıçratılmasıdır.

Bu, Leninizm ve Maoizm'le Marksizm'in yeniden keşfedilmesi değil, aksine bu, bilimsel kaynak üzerinden hareket ederek bilimsel dünya görüşünün sıçramalı bir biçimde yeni ve nitel bir aşamaya vardırılmasıdır.

yapı, düşünce, gibi olgular iktisadi temel üzerinde yükselir. İnsan bilincini toplumsal varlıkların belirlediği, düşüncenin maddi varlıktan ayrı ele alınamayacağı diyalektiğin ABC'sidir. Ancak söz konusu ilişkilerde diyalektik, sorunu, sadece bu çerçeveye ile sınırlandırarak kestirip atmaz, tüm bunlar iktisadi temel üzerinde yükselseler de üstyapı ve siyasete edilgen öğeler olarak bakılamaz. Belirli koşullarda altında üstyapı, siyaset, teori tayin edici rol oynayabilir. Kısacası, maddenin zihni, toplumsal varlığın bilinci tek başına belirlediğini savunmak, veya siyasetin ekonomi, bilincin madde, üst yapının iktisadi temel üzerinde rol oynayacağını dahası bazen bu faktörün (üst yapının) esas düzeyde rol oynayacağını savunmak diyalektik bir bakış açısı değil, kaba materyalizmdir.

Mao, denge ve dengesizlik ve bununla bağıntılı olarak üst yapının alt yapı üzerindeki olumlu rolünü şu tezlerle özetlemektedir:

"Sosyalist toplumun ulusal ekonomisinin planlı, oranlı bir gelişmesi olabilir, bu da dengesizliklerin düzenlenmesini mümkün kılar. Ancak dengesizlik ortadan kalkmaz. 'Dengesizlik şeylerin doğasındadır'. Özel mülkiyet yok edildiğinden, ekonominin planlı örgütlenmesi mümkün oldu. Giderek, bu da bir çok görece dönemsel denge yaratmak için dengesizliğin nesnel yasalarını bilinçli olarak kontrol etmeyi ve kullanmayı mümkün kıldı.

Eğer üretici güçler öne geçerse, üretim ilişkileri üretici güçlerle uyum sağlamaz, üst yapı da üretim ilişkileriyle uyum sağlayamaz. Bu noktada, üretici güçlerle uyum sağlamaları için üstyapı ve üretim ilişkileri ve üst yapı arasında, üretim ilişkileri ile üretici güçler arasında dengeye yalnızca görece olarak ulaşılabileceğini söylüyor; neden olarak da, üretici güçlerin her zaman ilerlemekte ol-

duğunu dile getiriyorlar. Denge ve dengesizlik bir çelişkinin iki ucudur; bunlardan dengesizlik mutlak, denge görelidir. Bu, böyle olmasaydı, ne üst yapı, ne üretim ilişkileri, ne de üretici güçler gelişmezdi, toslasırlardı. Denge görece, dengesizlik mutlak. Bu, sosyalist toplum için geçerli olduğuna inandığımız evrensel bir yasadır. Çelişki ve mücadele mutlak; birlik, ittifak ve dayanışma geçici, dolayısıyla da görelidir. Planlamayla ulaşılan çeşitli dengeler dönemsel, geçici, şartlı; Dolayısıyla görelidir. Şartsız, sonsuz bir denge durumunu kim düşleyebilir?" (Cilt:6, Sf 200)

Mao'nun bu dönem boyunca burjuva hukukuna ilişkin söyledikleri de kısaca şöyledir:

"Burjuva hukuku, burjuva yasası ve eğitimi şeklinde kendini gösterir. ...

Siyasal iktisadın esas inceleme konusu üretim ilişkileridir. Ancak, üretim ilişkilerini açık bir şekilde inceleyebilmek için, üretici güçleri ve üst yapının üretim ilişkileri üzerindeki olumlu ve olumsuz etkilerini de birlikte incelemek gerekir." (abç) (Sovyet İktisadının Eleştirisi Sf. 83-84)

Mao'nun üst yapının belirleyiciliğinden söz etmesi ve bunun sosyalizm dönemi boyunca tayin edici bir öneme sahip olduğu tezi, sosyalizm boyunca iktisadi temeli sağlamlaştırmak, geliştirmek, toplumu komünizm doğrultusunda dönüştürüp ilerletmek, üretim güçlerini geliştirmede devrimi esas alan (Sınıf mücadelesini kast ediyoruz bununla. Bu geçiş süreci kansız bir şekilde devam etse de ancak bu devrim olgusu gerçekliğini ortadan kaldırmaz), siyasete kumanda önemi veren, ideolojik-siyasi çizginin anahtar rolüne işaret eden, iktidarın kimin elinde olduğu sorununu kilit önemde görmesi gerçekliğinden gelmektedir.

Bu temel bakış açısıyla Stalin yoldaşı

sosyalizmin sorunları konusunda eleştirerek özetle şu noktaların altını çizmektedir:

"Ağır sanayi, hafif sanayi ve tarım sorununa gelince, Sovyetler Birliği son ikisine yeterince önem vermedi ve sonuç olarak kayıplara uğradı. Bundan başka halkın kısa ve uzun vadeli çıkarlarını birleştirmede başarılı olamadılar. Esas olarak tek ayak üstünde yürüdüler. Planlamayı karşılaştıralım. Sonunda plânlı oranlı gelişmeyi hangimiz daha iyi uyguladı? Bir başka nokta daha: Stalin sadece teknoloji ve kadrodan başka bir şey istemedi, siyaset yok, kitleler yok. Bu da tek ayak üstünde yürümektir.

...Çeliğin temel, makinenin de yürek ve ruh olduğunu iddia ederek, ağır sanayinin önemini büyüttüler. Bizim tavrımız ise şöyledir; tarımın kilit sektörü tahıl, sanayinininki ise çeliktir.

Stalin, bir yandan üretim araçlarının devletin mülkiyetinde olduğunu söylüyor. Diğer yandan ise köylülerin onu satın alacak güçleri olmadığını söylüyor. Aslında, Stalin kendisini aldatmaktadır. Devlet, köylülüğü çok sık, hiç esnek olmayan bir şekilde kontrol etti. Stalin iki geçiş için uygun olan yol ve araçları bulamadı, bu, onu sıkan bir mesele.

...Stalin sadece üretim ilişkilerinden söz ediyor, üstyapıdan ve üst yapı ile iktisadi temel arasındaki ilişkiden söz etmiyor."

Mao'nun, sosyalist dönem boyunca, "üretim güçlerini geliştirmek esas, sınıf mücadelesi talidir" tezini savunan başta Krusçev revizyonisti olmak üzere Çin'deki sağ oportünistlere karşı nasıl da amansız ideolojik mücadele yürüttüğünü aktarmayı gerek görmüyoruz.

Sosyalizmin tüm alanlarda komünizme doğru inşasının anahtarının doğru bir ideolojik-siyasi çizgi olduğunu her zaman için Mao vurgulamaktadır. Ne zaman bu doğru çizgiden sapılırsa o durum

da sosyalizmde bir sapma başlamıştır diyor, Mao.

Doğru siyasetin tayin ediciliği, yani Komünist Partisinin ekonomik; siyasi, ideolojik ve diğer alanlarda doğru bir siyaset izlemesi durumunda başarı sağlayacağı ne kadar kesin ve net bir gerçeklik ise siyasetteki hatalı ve yanlış tutumlar sonucu da başarısızlığın alınacağı kaçınılmaz bir gerçekliktir.

Parti içinde bürokratism, devlet yönetiminde bürokratizmden söz ediyor Mao. Hem de bunları burjuvazinin (yeni) parti ve devlet içindeki temsilcileri olarak değerlendiriyor.

Parti içinde iki çizgi ve iki sınıftan söz ediyor. Kitle çizgisi ve kitle inisiyatifinden söz ederken, her şeyi kadrolar belirler tezini yanlış buluyor, Tarihi yaratan üretim güçleri değil, sınıf mücadelesi ve kitlelerdir diyor. Sosyalist toplumda antagonist çelişmelerin var olduğunu ve sosyalizm boyunca sınıf mücadelesinin devam edeceğinin altını çiziyor. Sosyalist toplumda gelişmenin "itici gücü çelişkilerin varlığıdır" diyor ve bunu da uzlaşmazlık olarak değerlendiriyor. Mao, uzlaşır çelişki diye bir anlayışı felsefi olarak reddediyor.

Proletarya diktatörlüğünün özü zordur ve bu diktatörlük komünizme kadar iç ve dış düşmanlara karşı sürekli olarak varolacaktır. Mao, "halkın devleti," "halkın partisi" gibi sınıflar üstü bir devlet ve demokrasi anlayışını sahtekarca dillendirip tez haline getiren Krusçev'in modern revizyonist düşüncelerine Marksist-Leninist devlet, Parti ve sınıf teorileriyle karşı çıkarak amansız bir ideolojik mücadele yürüttü.

Bir yandan uluslararası bu amansız ideolojik mücadeleyi yürütürken öte yandan ise Çin ve ÇKP'nin içerisinde bürokrat burjuvalara karşı hem ideolojik hem de Kültür Devrimiyle doruğa varan politik mücadele yürüttü. Dolayısıyla bu ta-

rihsel kesitte Marksizm-Leninizm'in bayrağını uluslararası düzlemde daha bir göndere çekmiştir. Bu mücadele sonucudur ki uluslararası düzlemde SBKP'nin modern revizyonist çizgiden birçok parti koparak Maoist çizgide yerini aldı.

Mao, sosyalist toplumun itici güçleri sınıf çelişkilerin varlığıdır diyerek, "birlik, toplumsal gelişmenin itici gücüdür" anlayışlarını reddetmektedir. Ve şunu söylüyor:

"Bu ifade, sosyalist toplumdaki çelişkileri ve çelişkinin toplumsal gelişmenin itici gücü olduğunu değil sadece dayanışmanın birliğini görmektedir. Bir kere böyle denildi mi, çelişkinin evrenselliği yasası inkar edilmiş, diyalektiğin yasalarına askıya alınmış olur. Çelişki olmadan hareket olmaz ve toplum her zaman hareket yoluyla gelişir. Çelişkiler, sosyalizm çağında da toplumsal gelişmenin itici gücü olarak kalır, içte birlik olmadığından ki, birlik için sorumluluk, bunun için mücadele etmenin gerekliliği vardır. Eğer her zaman yüzde yüz birlik olsaydı, birlik için çalışmayı sürdürmenin gerekliliği nasıl açıklanabilirdi?" (abç) (age.)

Mao, sosyalizmde sınıf mücadelesi esas derken bununla, gerek siyasal iktidarın ele geçirilmesinden sonra gerekse üretim araçlarının özel mülkiyetinin yerine kamu mülkiyeti tümünden geçirilmiş olsun, her dönem için ideolojik-siyasi cepelerde sonuna kadar bir sosyalist devrimin şart olduğunu vurgulamaktaydı. Sadece vurgulamakla sınırlı kalmıyor. Kitlelerin ideolojik-siyasi dönüşümünü hiçbir zaman aksatmamalı; kendi güçlerine güven, merkezileşmeden koparak daha fazla kitle inisiyatifi ve yönetimi, bürokratism ve elitizme karşı uzlaşmaz olma, kolektif yönetim ve disiplin, maddi olmayan teşvikler ve kitlelerden kitlelere demokratik merkeziyetçiliğin temel alındığı bir yönetim şeklini daima siyasetinin

merkezine koyan Komünist Partisinin bu temel ilkeleri ışığında pratik olarak sosyalizmi inşa etmeye çalışıyordu. Ki bu tezleri sadece Çin'e özgü olmayıp evrensel bir nitelik taşımaktaydı. Bu temel ideolojik ve siyasi çizgi ışığındandır ki 1966 yılında Çin'de Kültür Devrimi'ni başlattı. Hem de parti içindeki revizyonistlere karşı "burjuva karargahları bombalayın" diye kitlelere çağrı yaparak yeni bir iktidar savaşı başlattı.

Birçok yanı bürokratismle sarılmış olan devlet ve parti kadroları her alanda burjuvaziye ait olan mekanizmaları yenden devreye sokmaya çalışıyordu. Kendilerini kitlelerden yalıtp, onlara yabancı bir şekilde tepeden inmeci karar ve talimatlarla işi kotarmaya çalışınca, bu yeni burjuvalara karşı başlatılan Çin Kültür Devrimi, kuşkusuz ki dünya sosyalist, komünist ve devrimci hareketini de çok derinden hem ideolojik hem de siyasi olarak etkiledi. Bu devrim sonrası ve onu takip eden yıllarda dünyada birçok Komünist parti ve örgüt Mao çizgisinde hareket etmeye çalıştı veya eski revizyonist SBKP güdümlü partiden koparak yeni siyasi şekillenmelere gittiler. Bu gelişmelere paralel olarak 70'li yılların başında (24 Nisan 1972) ortaya çıkan bir Komünist Partisi de şüphesiz ki Partimiz oldu. Kısacası, Çin Proleter Kültür Devrimi Uluslararası Komünist Hareket, sosyalist ülkelerde geriye dönüşler, dahası sosyalizmin sorunları açısından başlı başına tarihsel bir aşama özelliğini taşımaktadır.

Parti içinde kümelenen bu burjuva kliği aynı zamanda devletin diğer önemli yönetim kademelerini de ellerinde bulunduruydular. Bunun başını Liu Şao-Şi çekmekteydi. Oysa bu burjuva klik 1956-57 yılında modern revizyonizmin başını çeken Kruşçev haininin Çin Komünist Partisi içindeki ideolojik-siyasi kolu durumunda idi. Bu revizyonist klik Partinin

8.Kongresi'nin bildirisine kapitalist yolu izleme çizgisini sızdırarak kısa bir süreliğine de olsa ÇKP' ye kabul ettirdi. İnsanın bilinçli dinamik rolü yerine tekniği ve üretici güçleri esas alan bu kliğin düşüncelerini ÇKP Kısa Tarihi adlı kitapçıkta şöyle özetlemektedir:

"... 1957 yılında burjuva sağıcılarının çilgınca saldırıları ve özellikle Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 20. Kongresi'nden sonra Kruşçev-Brejnev dönemi kliğinin, Lenin'in vatanında kapitalizmi geri getirmesi düşündürücü bir olaydı.. Bu olay bize son derece derin bir ders verdi. Eğer sadece üretim araçlarının mülkiyet sisteminde bir sosyalist devrim yapılır,

cak ve Lenin ve Stalin'in başlattığı Ekim Devrimi yolunda ilerleyecektir." (Çin Komünist Partisi Kısa Tarihi, sf; 29-30)

Başkan Mao, gerek ÇKP içerisinde gerekse uluslararası düzlemde Marksizm düşmanı akımlara karşı özellikle de 1957'ler sonrası Kruşçev-Brejnev modern revizyonizminin uluslararası çizgisine karşı her cephede mücadeleyi daha güçlü bir şekilde başlatarak uluslararası komünist harekete ideolojik-siyasi önderlik etmede önemli mesafeler kaydetti.

1957'de toplanan 81 Komünist Partisi içerisinde yalnızca 9 Komünist Partisi, Mao'nun başını çektiği Marksist-Leninist çizgisinin etrafından Kruşçev Modern re-

Denilebilir ki Kültür Devrimi, Mao'nun Marksizm-Leninizm'e her üç alanda yaptığı nitel katkılarının evrensel anlamda politik olarak kendisini güçlü bir şekilde duyurduğu ilk büyük kilometre taşı olmuştur. Yani Çin Kültür Devrimi; Mao'nun evrensel tezlerinin, Maoizm olarak (o süreçte böyle bir düşünce henüz savunulmasa da) dünyada kabul görmesinin de tarihsel-siyasal dönüm noktası oldu.

ama siyasi ve ideolojik cephelerde köklü bir sosyalist devrim yapılmazsa, sosyalist sistem sağlamlaştırılmaz (**altını çizen ÇKP**)... Sovyetler Birliği ve bütün dünya proletaryasını ideolojik bakımdan apan-sız yakalayan Kruşçev-Brejnev dönemi kliği, burjuva diktatörlüğünü geri getirdi. Bu, kötü bir şeydir, ama kötü bir şey iyi bir şeye dönüştürülebilir. Sovyetler Birliği'nde burjuva diktatörlüğünün geri getirilmesinden Sovyet halkı ve bütün dünya proletaryası ders çıkardı. Sovyetler Birliği'nde burjuvazinin iktidarının geri getirilmesi, tarihin bir bütün olarak gelişmesi içerisinde sadece geçici bir olaydır. Sovyetler Birliği proletaryası ve bütün milliyetlerden halk kitleleri, Kruşçev-Brejnev dönemi kliğini mutlaka yıkacak, proletarya diktatörlüğünü yeniden kura-

vizyonist çizgi karşısında saf tuttu. 57'de durum böyle iken ancak süreç içerisinde uluslararası düzlemde gelişip güçlenen çizgi, modern revizyonist çizgi değil, Mao'nun temsil ettiği Marksist-Leninist çizgi oldu. Ki, 1966 Çin Kültür devriminden sonra Mao'nun başkanlığını yaptığı ÇKP çizgisi etrafından uluslararası ölçekte geçmişin komünist partileri içerisinde yeni yeni saflaşmalar oldu. Modern revizyonist çizginin temsilciliğini yapan revizyonist partilerden bir bir kopuşlar yaşanarak 70'li yılların başına gelinceye dek dünyada güçlü Maoist akımlar siyasi olarak varlıklarını duyurdular.

Mao'nun ideolojik ve siyasi çizgisi Çin Kültür Devrimiyle birlikte gerek ülkede gerekse dünyada sosyalizmin sorunlarını ideolojik, siyasi düzlemde geniş,

derin ve yaygın bir şekilde tartışılmasını ve aynı zamanda Maoist çizginin her üç cephede, uluslararası yeni komünist hareketlerin, partilerin ve örgütlerin, ortaya çıkmasını beraberinde getirdi. "Mao Zedung Düşüncesi" vb. formülasyonların kullanılması da Kültür Devrimi sonrasına denk gelmektedir.

Denilebilir ki Kültür Devrimi, Mao'nun Marksizm-Leninizm'e her üç alanda yaptığı nitel katkılarının evrensel anlamda politik olarak kendisini güçlü bir şekilde duyurduğu ilk büyük kilometre taşı olmuştur. Yani Çin Kültür Devrimi; Mao'nun evrensel tezlerinin, Maoizm olarak (o süreçte böyle bir düşünce henüz savunulmasa da) dünyada kabul görmesinin de tarihsel-siyasal dönüm noktası oldu. 1935 yılı Zunyi Genişletilmiş Siyasi Büro toplantısıyla embriyon şeklinde doğan Maoizm, Proleter Kültür Devrimiyle hem ideolojik hem de siyasi evrimini tamamladı.

Çünkü Kültür Devrimi, dünya Komünistlerine Sosyalizm sorunları noktasında apayrı bir ideolojik bilinç kattı. Bu devrimin diğer önemli özelliklerinin yanı sıra en tayin edici özelliğinin bu gibi ülkelerde de devrimlerin, zorunlu ve gerekli olacağını somut bir şekilde açığa çıkarmış olmasıdır.

Böylesine bir devrim daha önce ne Sovyetler Birliği'nde ne de herhangi bir demokratik ve sosyalist ülkede gerçekleşti. Bu, aynı zamanda Mao'nun yukarıda işaret ettiğimiz gibi sosyalizm dönemi boyunca burjuvaziye karşı proletaryanın sürekli bir şekilde siyasi ve ideolojik bakımdan kendi iktidarını koruması için taktik olması; komünizme kadar, kapitalist yolcuların iktidarı burjuvaziye teslim etmelerinin önünde engel olmak için ihtiyaç duyulduğu zaman, bu gibi devrimlerin bir çok kez yapılmasının da Komünist Partisi'nin/partilerinin temel görevleri

arasında olduğunun ve sosyalist çizgiyi doğru uygulamanın teorisidir de. Yani bu türden kültür devrimleri aracılığıyla sosyalizmi inşa etmenin asla vazgeçilmez bir ilke olduğunu Mao, Çin pratiğinde çok net bir şekilde bize gösterdi. Sosyalizm boyunca iki sınıf, iki çizgi mücadelesi hem partide hem de toplumda devam etmektedir diyor Mao. Mao sadece bir kültür devrimiyle sosyalizmin korunacağını ve inşasının gelişeceğini savunmuyordu. O, proletarya diktatörlüğünü siyasi, ideolojik, iktisadi ve örgütsel bakımlardan sağlamlaştırmak için, uzun ve amansız bir mücadele yürütülmesi gerektiğine işaret etmektedir. O'nun sadece bir kültür devrimiyle yetinilmeyeceği "bir, iki, üç ve hatta dört kültür devrimi gereklidir" sözlerinden anlaşıldığı gibi, sosyalizm boyunca komünist partisi doğru bir siyaset etrafında kitlelerin kafasını ideolojik-siyasi olarak donatmalıdır.

Tüm bunlar, neyi gösteriyor? Ebetteki sosyalizmde sınıfların varlığını ve sosyalizm boyunca sınıf mücadelesinin esas olarak devam edeceğini, zaman zaman ise kültür devrimleriyle kanlı savaşların yaşanacağını dahası sosyalizm dönemi boyunca çelişkilerin devam edeceği bunun da antagonist bir şekilde varlığını sürdüreceği gerçekliğini gösteriyor. Sosyalizmde geriye dönüşü engellemenin anahtarının ise doğru bir ideolojik-siyasi çizgiye sahip olmaktan başka bir araç olmayacağı nesnelliğini gözler önüne sermektedir. İktidara sahip çıkacak ana gücün de kitlelerden başkası olamayacağı gerçekliğidir. Siyaset, bunun üzerine yapılır, başka bir deyişle örgüt/parti çıkarları değil de kitlelerin çıkarları esas alınır, bireyin çıkarları değil toplumun çıkarı esas alınır. Kadrolar, emir yağdıran birer bürokrat değil birer kitle önderi ve ondan kopmayan teorik-pratik öncü ise, Parti içinde iki çizgi mücadelesi doğru bir siyaset altında yürütülürse, halk içindeki

çelişkilerin, bizimle düşman arasındaki çelişkilerin çözümü siyaseti, sanayi ile tarım arasındaki ilişki, köy ile kent, işçi ile köylü arasındaki çelişki, kafa ile kol emeği arasındaki çelişki, yönetenle yönetilen arasındaki çelişki doğru bir siyaset altında yürütülürse, o zaman sosyalizmde geriye dönüşler yaşanmaz. Sosyalizmin, ileriye doğru inşası daha da güçlenecek ve komünizme doğru yol alacaktır. Dış düşmanlarımız ne kadar saldırırsa saldırısin aslolan devrimin başında ve iktidarda olan proletaryanın siyasi alandaki öncü/örgütleyici gücü olan Komünist Partisinin doğru bir ideolojik-siyasi çizgi izleyerek önderlik etmesidir. Bu evrensel ilkeye sıkı sıkıya bağlı kalındıkça hiçbir gerici güç kendi özgücüne güvenen bir Marksist-Leninist-Maoist siyasi gücü yenebilir. Bu konuyu tek tümceyle özetleyecek olursak, Mao'nun sosyalizmin sorunları ve en önemlisi de sosyalizmde geriye dönüşlerin siyasi/sınıfsal ve ideolojik kökenleri noktasında ortaya koyduğu, dahası Kültür Devrimiyle pratik olarak kanıtlanan temel teorik tezleri savunmayan ve bu tezler ışığında saflarını belirlemeyenler ve bu yapılanları Marksizm-Leninizm-Maoizm'e katkı olarak değerlendirmeyenler komünist olamaz.

Yoldaş Kaypakaya, bu tespiti daha TİİKP (Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi) içerisinde iken yaptı. TİİKP' ten ayrılmadan TİİKP program taslağı tartışmaya sunulduğunda bu taslağa "Hareketimizin Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin Ürünü olduğu belirtilmeliydi" tespitini, TİİKP program taslağına ilişkin önerilerini sıraladığı "ekler ve düzeltmeler" bölümünde ifade ediyor. Sözün kısası bu söylem, TKP(ML) için değil, TİİKP içinde iken söylenmiş bir söz. Ama biz bu tespitin doğru ve bilimsel olduğunu Partimiz TKP(ML) için de kabul ediyoruz. Ve buna göre de tartışmamızı yürüteceğiz.

Önce bu soruna felsefi açıdan açıklık getirelim:

Çünkü bu tespiti karşı çıkan birçok insan Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni "dış faktör" olarak ele alıyor. Buradan da mekanik bir şekilde hareket ederek TKP(ML) "iç olgudur", yani "TKP(ML) Çin topraklarında doğmamış ki Kültür devriminin de ürünü olsun diye bir tez savunalım" diye eleştiriyenler var.

İlk bakışta yoldaş Kaypakaya'nın bu tespitini idealist bir anlayış olarak değerlendirmek gerek. Ama işin gerçek iç ve dış nedenlerine, daha doğrusu diyalektik yorumlamasına indiğimizde idealist ve metafizik görüş açısı İbrahim Kaypakaya'nın aksini savunanların olduğu açığa çıkar.

İnsanın beyni düşünmek açısından organizma olarak ölmüşse, o durumda o insanın herhangi bir fikir edinmesi imkansızdır. Bu anlamda madde birincildir. Fakat işleyen, yani organizma olarak körelmeyen bir beyin düşüncüyü nereden alır? İşte meselenin kilit noktası burasıdır. Üzerinde duralım:

Marks, "İnsan bilincini belirleyen sosyal çevresidir" diyor. Dahası insan bilincini belirleyen maddi varlıklardır. Yani insanların sosyal faaliyetleri sonucu ortaya çıkan varlıklar ve doğa varlıklarıdır. Elbette ki her maddede bilinç, fikir yoktur ve olamaz. Bu, sadece insana özgüdür. O halde bir insan sosyal faaliyet içerisine girmez veya bir insanın sosyal ilişkisi olmazsa o insan bir fikir edinebilir mi?

İnsan, sosyal varlıktır. İnsan, insanlarla ilişkisi olduğu müddetçe insansal varlığından söz edilir.

Buna göre insanın beyninin olması demek onun düşünmesi- düşündüğü anlamına gelmez. Tersii durumda insan daha doğmadan düşüncesi şekillenir idealist tezini savunmamız gerekir. Dahası da beyni dumura uğramayan bir insanı daha çocuk iken götürüp ormanlık alandaki hayvanların içerisine bırakalım. Bu ço-

cuk, öz doğasına kavuşmuş bir insan gibi mi düşünüp hareket edecek yoksa hayvan gibi mi hareket edecek? Şüphesiz ki bir hayvan gibi hareket edecek.

Demek ki "çelişkinin içte olması, belirleyici olanın iç çelişkidir" tezini, mekanik bir şekilde yorumlamak idealizmdir.

Buradan hareketle Çin, nesnel dünya dışı, dahası nesnel varlık dışı bir olgu değil. Onun da ötesinde bir ideolojik-siyasi hattan söz ediyoruz. Her ülkedeki bir partinin ideolojik-siyasi hattının kaçınılmaz olarak uluslararası boyutu olacaktır. Onu da bir kenara bırakalım: Marksizm için işçi sınıfının evrensel ideolojisiydi diyoruz. Ama bu ideolojiyi birey olarak ilk kapan işçi sınıfı değil. Aksini düşünmek Marksist-Leninist devrim ve parti teorisini reddetmek olur. Marks, Lenin, Mao ve diğer büyük öğretmenler "İşçi sınıfına bilinç dışarıdan götürülür" diyor.

Bu durumda, yani "Partimizin Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürün olduğu" tezine karşı çıkanlara göre, ustaların "sınıfa bilinç dışarıdan götürülür" tezini idealist olarak nitelendirmesi gerekir. Tutarlılık budur. Marksist bilgi teorisini teorik düzlemde de olsa ilk olarak öğrenenlerin aydın küçük burjuvalar olduğu gerçekliğini, tartışmaya bile gerek görmüyoruz. Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao, hepsi de sınıf olarak küçük burjuva kökenlidir. O halde, "iç faktörler belirleyicidir" tezini kaba bir şekilde yorumlayanlara göre Marksist teorisinin ilk kuramcıları da işçiler olmalıydı. Dahası İbrahim yerine bir işçi, Parti kurucusu olmalıydı.

Demek ki "iç olgu belirleyicidir" sorununun kaba materyalist bir tarzda yorumlamakla idealizme düşmekten kendimizi kurtaramayız.

Marksist-Leninist-Maoist bilgi teorisinin oluşmasında sadece ülke toprakları tayin edici olmaz. Çünkü proletarya enternasyonal bir sınıf olduğu gibi, prole-

taryayı vareden kapitalizm de ulusal değil, uluslararası bir sistemdir. Dolayısıyla Marksist bilgi teorisinin üç ana kaynağını sınıf mücadelesi, üretim faaliyeti ve bilimsel deneyler oluşturur.

Burada bilince çıkartılması gereken ana halka bir partinin ideolojik-siyasi şekillenmesinin uluslararası boyutunun olup olmadığı ve bu boyutun da tayin edici boyutunu kavramak olmalıdır. Yoksa, elbette ki partimiz Türkiye-Kuzey Kürdistan topraklarında kurulmuştur. Burada sınıf ve insanlar olmazsa Parti de kurulmaz. Fakat Çin gibi bir ülkede söz konusu Kültür Devrimi gerçekleşmemiş olsaydı TKP(ML) gibi Maoist çizgide bir Parti de Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında siyasi şekillenmeye gitmemiş, en azından o tarihsel kesitte doğmamış olacaktı. Somutlamak gerekirse, İbrahim Kaypakka'yı THKP-C'den ya da THKO'dan farklı bir partinin kuruluşuna sev eden gerçeklik, proletaryanın evrensel ideolojisiydi ve ideoloji, yeni sorunlara çözüm üretme temelinde Çin'de gerçekleşen Kültür Devrimleri ile zirveye vurmuştur. Bu gerçekliği görmemek, kendi ülke gerçekliğimiz adıyla ortaya çıkan bir darlıktır.

Bir yandan Büyük Ekim Devrimi dünyada birçok Komünist Partisi'nin doğuşundan tayin edici rol oynamıştır diye söz edeceksin ama öte yandan ise Partimizin Çin Büyük Kültür Devrimi'nin ürünü olduğu tezi için "idealisttir" diyeceksin. Bu, gerçekçi ve bilimsel bir anlayış olmaz. Nasıl ki Ekim devriminin pratik gerçekliği sonucu dünyada birçok Komünist Parti doğdu, öyle de Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi sonucu dünyada Maoist çizgide bir çok Komünist Partisi doğup şekillendi. Burada bir idealizm yok. Nesnel bir durum sonucunda ortaya yeni komünist partiler çıkmıştır. Bu da aynı zamanda Maoizm'in uluslararası siyasi düzlemdeki nüfuzunun güçlü bir manivelası oldu.

2- Felsefe Alanındaki

Katkıları

Maoizm'i Maoizm yapan temel öğelerden birisi de hiç kuşkusuz ki Mao'nun felsefe alanında Marksizm-Leninizm'e yaptığı niteliksel katkılardır.

Daha önce yaptığımız özet yorumlarda Mao'nun felsefe alanında yaptığı temel katkının, çelişki yasası olduğunu belirtmiştik. Dolayısıyla bu konu üzerinde duracağız. Mao'nun felsefe alanında çelişki yasasına katkısından söz ederken, bununla doğada, toplumda ve düşüncede çelişkinin varlığından ilk olarak söz eden ustanın Mao olduğu iddiasında değiliz. Fakat Mao, yazımızın akışı içerisinde de görüleceği gibi çelişki yasasını tüm boyutlarıyla derinleştirip zenginleştirmiştir.

Diyalektiğin dört kanunu yerine sadece bir kanunundan söz etmesi ve diğer kanunlardan ayrı ayrı söz etmenin yanlış ve hatalı bir bakış açısı olduğunu belirtmesi, dahası bu konu üzerine ayrıntılı bilimsel tezler ileri sürmesi gelinen aşamada felsefi alanda en bilimsel ve berrak nitel bir katkıdır.

Aynı şekilde teori-pratik ilişkisinde, pratiğin belirleyici olduğuna dair net, berrak ve ayrıntılı bilimsel tezler ortaya koymakla da önemli katkılar sunmuştur. Bundan hareketle ki Hegel'in ortaya attığı Engels'in ise savunduğu, "Özgürlük, zorunluluğun bilincine varmaktır" tezi yerine "Özgürlük, zorunluluğun bilincine varmakla sınırlandırılmaz" deyip "esas olarak bu bilincin pratikte bir anlam ifade etmesi için mücadele yürütmek yani dönüştürmek zorunludur" tezini ekliyor. Teori-pratiğin diyalektik birliği içinde praksis diye ifade edilen şeydir, Mao'nun tabiriyle, değiştirici/dönüştürücü asıl güç düşünce ile eylem birliğidir.

Yine Mao, Engels'in "yadsımanın yadsıması" diye ortaya koyduğu tezi eleştire-

rek, bunun yerine "olumlama, yadsıma" bilimsel felsefi bakış açısını oturtmuştur.

Daha önce işaret ettiğimiz gibi Mao'nun felsefe alanındaki katkıları, Engels'in diyalektiğin üç temel kanunu olduğu anlayışını reddetmesi, aynı zamanda Stalin'in diyalektiği "Dört kategori" altında ifade etmesine karşı yürüttüğü eleştiri ve alternatif tezlerdir de. Mao'nun Engels yoldaşa ilişkin bu konuda yürüttüğü eleştiriler şöyledir:

"Engels üç kategoriden söz etmişti ama, bana sorarsanız, ben bu kategorilerin ikisine inanıyorum (zıtların birliği en temel kanundur, nicelik ve niteliğin birbirine dönüşmesi, nicelik ve nitelik zıtların birliğinden ibarettir ve yadsımanın yadsıması ise hiç yoktur.)

Nicelikle niteliğin birbirine dönüşmesini, yadsımanın yadsımasını ve zıtların birliği kanununu aynı düzeyde yanyana koymak 'tekçilik' (monizm) değil, 'üç' çü-lüktür. En temel şey, zıtların birliğidir. Nicelikle niteliğin birbirine dönüşmesi, nicelik ve nitelik zıtların birliğidir. Yadsımanın yadsıması diye bir şey yoktur. Olumlama, yadsıma, olumlama, yadsıma... şeylerin gelişiminde, olaylar zincirinin her halkası, hem olumlama hem de yadsımadır. Köleci toplum ilkel toplumun yadsınmasıydı, ama feodal toplum açısından olumlamayı teşkil ediyordu. Feodal toplum köleci toplum açısından yadsınmaydı, ama kapitalist toplum açısından olumlamayı teşkil ediyordu. Kapitalist toplum feodal toplumun yadsınmasıydı. Ama o da sosyalist toplum açısından olumlamadır" (abc) (Mao; cilt 6, Sf; 327)

Mao, teori-pratik ilişkisinde esas olarak pratik belirleyicidir derken bununla teori-pratiği veya üst yapı-alt yapıyı hiçbir zaman ve dönem belirleyemez tezlerine karşı çıkmaktadır. Daha açıkçası teori-pratik ilişkisinde pratik esas olarak belirleyicidir derken bazı dönemler teori-pratiği belirler

diyor. Bunu devrim sonrası iktidar dönemi için, doğru bir ideolojik-siyasi çizgi her başarının anahtarıdır şeklinde vurgulamaktadır. Üst yapının alt yapıyı belirleyeceğine karşı çıkan anlayışları mekanik materyalist olarak değerlendirerek şu önemli noktaların altını çizmektedir:

"Bazıları, belli çelişkilerde durumun böyle olmadığını sanmaktadır. Örneğin üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişkide, üretici güçler ana yönken, teori ile pratik arasındaki çelişkide, pratik ana yöndür. Ekonomik altyapı ile bunun üst yapısı arasındaki çelişkide, ekonomik altyapı ana yöndür ve bunların karşılıklı durumlarında bir değişme yoktur deniyor. Bu, diyalektik materyalizm değil, mekanik materyalizmin görüşüdür. Üretici güçlerin, pratiğin, ekonomik altyapının genellikle ana ve belirleyici rol oynadıkları doğrudur. Bunu yadsıyan materyalist değildir. Ama belli koşullar altında, üretim ilişkileri, teori ve üstyapı gibi yönler, kendilerini, baş ve belirleyici rolde ortaya koyabilirler. Bunu da kabul etmek gerekir. Üretim ilişkileri değişmeksizin üretici güçler gelişmiyorsa, üretim ilişkilerindeki değişme, baş ve belirleyici bir rol oynar. Lenin'in, 'devrimci teori olmadan, devrimci hareket olamaz' sözlerini söylediği sırada, devrimci teorinin yaratılması ve savunulması, baş ve belirleyici bir rol oynuyordu.

Daha önce işaret ettiğimiz gibi Mao'nun felsefe alanındaki katkıları, Engels'in diyalektiğin üç temel kanunu olduğu anlayışını reddetmesi, aynı zamanda Stalin'in diyalektiği "Dört kategori" altında ifade etmesine karşı yürüttüğü eleştiri ve alternatif tezlerdir de.

Herhangi bir iş yapılacağı zaman, bu işin yapılması ile ilgili buyruklar, yöntemler, plan ya da ilkeler yoksa, ana ve belirleyici etken buyruk, yöntem, plan ya da ilkedir. Üst yapının (siyaset, kültür vb.) ekonomik altyapının gelişmesine engel olduğu zamanlarda, siyasal ve kültürel reformlar baş ve belirleyici rol oynarlar. Bunu söylemekle materyalizme ters mi düşünüyoruz? Hayır." (abc) (Mao, Teori Ve Pratik. Sf, 52)

Bu yaklaşım doğru bir felsefi bakış açısı olup Lenin'in teori-pratik ilişkisi için söylediklerinin daha üst düzeyde geliştirilmesidir. Lenin'in 1917 Ekim Devrimi öngünlerinde, devrim sonrası siyasi iktidarın doğru bir ideolojik-siyasal çizgi altında yürütülmesi durumunda bu toplumun başarılı bir şekilde nihai topluma doğru yürüyeceğine dair Ziyonev ile yaptığı bir tartışmada şu önemli noktaların altını çizmektedir:

"İktidarı aldığımızda, ki, bu çok yakında olacak ve bu iktidarımız Marksist felsefeye dayanacak. Eğer ona sözde değil, gerçek anlamda sadık kalırsak ve kitleleri yaratıcı ruhları ve mantıklarıyla yapılanmanın içine çekersek, işte o zaman yeni toplumu ciddi hatalara düşmeden kurabiliriz." (abc)

Bu bakış açısı doğru bir felsefi bakış açısıdır. Sosyalizm sorunlarına ancak bu temel bakış açısı ve bunun üzerinden şekillenecek doğru siyasetler altından bakılabilir. Sosyalizmden komünizme doğru adım adım inşa edilebilir. Bu aynı zamanda çelişkinin farklı yönlerinin belirli koşullar altında birbirine dönüşmesi demektir.

Mao, çelişki yasası yani zıtların birliği yasası, diyalektiğin temel ya-

sasıdır derken, bununla aynı zamanda bir çelişkinin iki yönünün olduğu gerçekliğini vurgulamaktadır. Çelişkinin ana ve ikincil yönlerinden birisinin baş diğerinin ise ikincil çelişki olduğuna dair, dahası her şeyin içerisinde bu yönlerin bir arada olduğunu çok derinlikli ve kapsamlı bir şekilde ortaya koymuştur.

Yine, her farkın bir çelişkiyi ifade ettiğini çok net ve berrak bir şekilde ortaya koyan Mao, bu konuda da Sovyet Deborin Okulunun içine düştüğü hatalı yanların teorik eleştirisini yaptı. Mao, 1937 yılında Çelişki Üzerine adlı makalesinde Sovyet filozof Deborin'i şöyle eleştirmektedir:

"Şeyler içindeki çelişkinin yasası, yani karşıtların birliği yasası, materyalist diyalektiğin temel yasasıdır. Lenin 'doğru anlamda diyalektik, eşyanın özündeki çelişkilerin incelenmesidir' diyor. Lenin, bu yasadandan, sık sık diyalektiğin aslı diye söz eder ve buna, diyalektiğin özü de der. Bu nedenle, bu yasayı incelerken epeyce yaygın konulara, felsefenin birçok sorununa değinmeden edemeyeceğiz. Bütün bu sorunları aydınlığa kavuşturabilirsek, materyalist diyalektik üzerinde temel bir anlayışa ulaşabileceğiz.

Bu sorunlar şunlardır: iki dünya görüşü, çelişkinin evrenselliği, çelişkinin özgüllüğü, baş çelişki ve çelişkinin ana yönü, bir çelişkinin yönlerinin özdeşliği ve savaşımları, çelişkide uzlaşmaz karşıtların rolü."

Tüm bu doğru ve bilimsel felsefi bakış açısıyla çelişkiler üzerine oldukça derin ve kapsamlı tezler ileri süren Mao, bu tezleri doğa, toplum ve düşünce alanındaki Marksizm-Leninizm'in felsefi görüş açısını daha net ve berrak bir şekilde idealist ve metafizik ideoloji ve yönetime karşı savunup geliştirmiştir. Bu görüş açılarıdır ki insan kavramındaki her farklılık nesnel bir çelişkiyi yansıtır gözünü bakılmamalıdır diyen Deborin Okulunun konuya ilişkin görüşlerini şöyle eleştiriyor:

"Sovyet felsefe çevrelerindeki tartışmalara bakılırsa, Deborin okulu, çelişkinin, sürecin başında ortaya çıkmadığı, ancak gelişmenin belirli bir aşamasında ortaya çıktığı görüşündedir. Yani o ana kadar gelişme, iç nedenlerle değil, dış nedenlerle olmaktadır. Böylece Deborin, metafizik dış nedenler ve mekanizm teorisine dönmektedir. Somut sorunların tahlininde böyle bir görüş uygulayan Deborin okulu, Sovyetler Birliği'nde mevcut koşullar altında 'kulaklar' ile genellikle 'köylüler' arasında yalnızca fark olup çelişki olmadığı görüşünü benimsemekte ve böylece Buharin'in görüşleriyle tam bir birlik içinde bulunmaktadır. Fransız devrimini tahlil ederken, devrimden önce, işçilerin, köylülerin ve burjuvazinin oluşturduğu birlikte, çelişkiler olmayıp, yalnız farklar olduğu iddiasındaydılar. Bunlar, anti-Marksist görüşlerdir. Deborin okulu, dünyadaki her farkın bir çelişkiyi içerdiğini ve bu farkın çelişkinin tam kendisi olduğunu anlamıyor. Emek ile sermaye, önceleri yoğun olmamakla birlikte, var oldukları günden beri çelişiktirler. Sovyetler Birliği'ndeki toplumsal koşullar altında bile işçiler ile sermaye arasındaki gibi bir uzlaşmaz karşıtlığa ya da sınıf savaşımına gitmemekle birlikte, bir çelişkidir. Sosyalist kuruluş döneminde, işçiler ile köylüler sağlam bir birlik kurmuşlardır ve bu çelişkiyi sosyalizmden komünizme ilerleme sürecinde yavaş yavaş çözeceklerdir. Bu, çelişkilerin varlığı-yokluğu sorunu değil, özelliklerindeki ayrılıklar sorunudur. Çelişki evrenseldir, mutlak ve şeylerin bütün gelişme sürecinde vardır ve bütün süreçlerde baştan sona devam edip gider" (abc) (Mao, Teori ve Pratik Sf; 35-36)

Farklı çelişkiler farklı yöntemlerle çözülür. Mao'nun çelişkilerin çözüm yöntemine ilişkin (bununla, toplumsal-siyasal olaylar vb çelişkileri kastediyoruz.) ileri sürdüğü teori ışığında hareket edilmediği

zaman, yani halk içindeki çelişkiler doğru bir siyasetle çözülmediği zaman, bu sınıf ve tabakalar arasındaki çelişkinin boyutu savaşa dönüşür. Çelişki tabiatı gereği uzlaşmazdır. Buna dair daha önce vurgu yapmıştık. Ancak çelişkinin aldığı boyut, örneğin çelişkinin bir yönünün diğerini alt etmesi veya hakim hale gelmesi için bir devrim gereklidir. Bizim dediğimiz bu devrim, öylesine klasik anlamda anladığımız silaha/zora dayalı devrim değildir. Yani her devrimin illa da zora dayalı olduğunu söylersek, bir demokratik halk iktidarından sosyalizme (Kültür Devrimleri örneği hariç), oradan da komünizme tedricen geçiş yerine mevcut toplumsal sınıf ve tabakalara karşı zor kullanarak (proletarya sınıfı dışında kalanlar) devrim yapmamız gerekecektir. Anlaşılabileceği gibi dikkatleri çekmek istediğimiz husus, bu değildir. Kilit nokta halk sınıf ve tabakalarına karşı yöntemi-miz, onları eğitmek/ikna etmek değil de zora dayalı olursa, bu, proletaryanın siyaseti değil burjuvazinin siyaseti olur. Bu siyaset tarzı gericidir, karşı devrimcidir.

Bunu söylerken genel olarak sınıflara karşı izlenen siyasetle tek tek bireylere karşı izlenen politikaları birbirine karıştırmamalıyız. Bir sınıfa karşı izlenen genel siyaset farklı olur. Ama nesnel olarak halk sınıf ve tabakalarına mensup bir kişiye karşı siyaset farklı olur. Örneğin sınıf yapısı gereği yoksuldur-emekçidir. Fakat politik-sübjektif olarak ajan işbirlikçi veya karşı devrimci olabilir. Dolayısıyla bu özgün durum halka karşı izlenen genel siyaseti değiştirmez. Yani istisnalarla göre genel bir politika oluşturulmaz. Nitelik bakımından farklı çelişkiler ve bunların çözümü için Mao, şunları belirtiyor:

"... İki tür toplumsal çelişmeyle karşı karşıyayız. Bizimle düşman arasındaki çelişmeler ve halk içindeki çelişmeler. Bu iki-si tamamen farklı nitelikte çelişmelerdir.

Bizimle düşman arasındaki çelişmeler ile halk içindeki çelişmeler farklı nitelikte olduklarına göre, farklı yöntemlerle çözümleri gerekir. Kısacası, birincide sorun, bizimle düşman arasına kesin bir çizgi çekme sorunu, ikincide ise doğruyla yanlış arasına kesin bir çizgi çekme sorunudur. Bizimle düşman arasındaki ayrımın da aynı zamanda bir doğru ve yanlış sorunu olduğu elbette bir gerçektir. Örneğin, kimin haklı olduğu, bizim mi, yoksa iç ve dış gericilerin, emperyalistlerin, feodallerin ve bürokrat kapitalistlerin mi haklı oldukları sorunu da bir doğru yanlış sorundur, ama bu, halk içindeki doğru ve yanlış sorunlarından ayrı bir sınıflamaya girer." (abç) (Mao, Seçme Eserler. Cilt 5. Sf: 419-420)

Bu, çelişki sorunda felsefi bakış açısının toplumsal ve siyasal alana siyaset olarak indirgenmesidir. Felsefi alanda, yani doğru bir ideolojimizin olmadığı yerde bizim siyaset alanında da başarılı olmamız mümkün değildir. Bazen başarılar elde edilebilir, ama bu her zaman doğru bir ideoloji ışığı altında elde edildiği anlamına gelmez. Her başarı doğrulardan yola çıkılarak elde edilmiştir diye bir tez savunmak veya bu yönlü bir tezi savunmaya kalkışmak, Marksizm-Leninizm-Maoizm'i değil pragmatizmi savunmaktır. Dahası, "hareket her şey, amaç (ideoloji-teori) hiçbir şey diyen revizyonist- reformist Bernestain'le aynı çizgiyi savunmaktır.

Başkan Mao, Stalin yoldaşın diyalektiğin dört özelliğinden söz etmesine ilişkin eleştirilerini şöyle sürdürüyor:

"Stalin'de önemli ölçüde, metafizik vardı ve birçok kişiye metafiziği izlemelelerini öğretti. Stalin, Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Kısa Ders'te, Marksist diyalektiğin dört ana özelliğinin olduğunu söylüyor. Stalin, birinci özellik olarak şeylerin birbirleriyle olan ilişkile-

Özcesi, Mao'nun felsefe alanında Marksizm'e yaptığı nitel katkı, hatta Mao'nun felsefe alanındaki tezleri Marksizm- Leninizm'den etkilenmiş ama özünde ona yabancı bilimum oportünist ve revizyonist düşünce akımlarına karşı en üst düzeyde savunulmalı ve bu yolda yürünmelidir. Çünkü günümüzde Mao'nun felsefi bakış açısı ve katkıları savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz.

rini ele alırken, bundan, sanki şeyler nedensiz olarak birbirleriyle ilişkiliymiş gibi söz ediyor. Peki o zaman birbiriyle ilişkili olan nedir? Birbiriyle ilişkili olan, bir şeyin birbiriyle çelişen iki yönüdür. Her şeyin birbiriyle çelişen iki yönü vardır. Diyalektiğin dördüncü özelliği ile ilgili olarak da, bütün şeylerde var olan iç çelişmeden söz ediyor, ama sonrada, zıtların birliğinden hiç söz etmeksizin, sadece zıtların mücadelesini ele alıyor. Diyalektiğin temel yasası olan zıtların birliğine göre, hem birbirlerini karşılıklı olarak dışarıda bırakan, hem de birbirlerine dönüşen karşıtlar arasında, hem mücadele, hem de birlik vardır.

Stalin'in bakış açısı, Sovyetler Birliği'nde derlenen Kısa Felsefe Sözlüğü'nün dördüncü baskısındaki 'özdeşlik' maddesine de yansımıştır. Orada şöyle deniyor: 'Savaş ile barış, burjuvazi ile proletarya, hayat ile ölüm ve buna benzer diğer olgular arasında özdeşlik olamaz, çünkü bunlar temelden birbirlerinin karşıtıdır ve birbirlerini karşılıklı olarak dışarıda bırakırlar.' Başka bir deyişle, birbirlerine temelden karşıt olan bu olgular arasında Marksist anlamda özdeşlik yoktur; tersine bunlar sadece birbirlerini karşılıklı olarak dışarıda bırakırlar, birbirleriyle ilişkili değildir ve belli koşullarda birbirlerine dönüşemezler. Bu yorum tamamen yanlıştır.

Onlara göre, savaş savaştır, barış da barış; bu ikisi birbirlerini karşılıklı olarak dışarıda bırakırlar, birbirleriyle hiç-

bir şekilde ilişkili değildir ve savaş barışa, barış da savaşa dönüşmez. Lenin Clausewitz'den şu alıntıyı yapmıştı: 'Savaş, siyasetin başka yollarla sürdürülmesidir.' Barış zamanındaki mücadele siyasettir; bazı özel yollara başvurulmasına rağmen savaş da öyledir. Savaş da, barış da hem birbirlerini karşılıklı olarak dışarıda bırakırlar, hem de birbirleriyle ilişkilidirler ve belli koşullarda birbirlerine dönüşürler. Eğer savaş, barış zamanında için için kaynamasa, nasıl olur da birdenbire patlak verir? Eğer barış, savaş sırasında için için gelişmezse, nasıl olur da birdenbire bir olgu haline gelebilir?

... Eğer burjuvazi ile proletarya birbirlerine dönüşmezlerse, nasıl oluyor da devrim yoluyla proletarya yöneten, burjuvazi ise yönetilen durumuna gelebiliyor?" (abc) (Mao. Cilt V, Sf;399-400)

Mao, felsefe alanında Stalin yoldaşa ilişkin eleştirilerini şöyle sürdürüyor:

"Stalin, zıtların mücadelesiyle zıtların birliği arasındaki bağı göremedi. Sovyetler Birliği'ndeki bazı insanlar o kadar metafizik ve o kadar kati bir biçimde düşünmektedir ki, zıtların birliği diye bir şey olduğunu kabul etmeyi reddederek bir şeyin sadece şu ya da bu olması gerektiğini düşünüyorlar. Dolayısıyla siyasi hatalar yapılıyor. Biz, zıtların birliği kavramına bağlıyız ve yüz çiçek açsın, yüz düşünce birbiriyle yarışsın siyasetini benimsiyoruz. Güzel kokulu çiçekler açarken, zehirli otların da kaçınılmaz olarak yeşerdiğini göreceksiniz. Bunda korkulacak bir şey yoktur, hatta belli ko-

sullarda onlar bile iyi bir şeye dönüştürülebilir." (abç) (age. Sf; 401)

Mao'nun felsefe alanında Marksizm'e yaptığı katkılar, Lenin'in sonrası niteliksel katkılardır. Gerek Sovyetlerde, gerek Çin'de gerekse Uluslararası Komünist Hareket içerisinde Marksizm'den sapan, dahası onu revize etmeye çalışan tüm anti-Marksist düşünce akımlarına karşı ortaya konulan bu bilimsel tezler, '50'li yılların ortalarından başlayan Krusçev-Brejnev modern-revizyonist çizgi ve ideolojisinin panzehiri olarak dünya proletaryasının elinde daha üst düzeyde felsefi tezler olarak dalgalanmaktadır.

Hiç şüphesiz ki Mao'nun felsefi alanda derinleştirip zenginleştirdiği bir konu da Parti içerisindeki iki çizgi ve siyasetidir.

Çelişkisiz hiçbir şeyden söz edilemez yasasından hareketle Komünist Partisi de bir olgu olduğundan onun da kendi içerisinde farklı görüşler sürekli olarak mevcuttur. Çelişkisiz bir partiden söz edilemez. Bir başka deyişle toplumda sınıf veya farklı sınıflar var olduğu müddetçe Parti içerisinde iki çizgi de var olacaktır. Bu, komünistlerin iradesi dışında nesnel bir olgudur. Bu, eşyanın tabiatı gereğidir. Ama bu çizgi mücadelesi veya bu çizgilerin sürekli aynı boyutta parti içerisinde varlığını sürdürdüğünü de söylemek doğru değildir. Kelimenin gerçek anlamıyla iki çizgi, farklı fikirlerin bir arada ve mücadele içerisinde olması demektir. Fakat bu, bazen nüans ayrılıkları temelinde olabileceği gibi, bazen ise sistemleşmiş çizgiler temelinde kendisini gösterir. Dolayısıyla bu duruma karşı da farklı yöntem izlenir/izlenmelidir. Mao'nun bu konu üzerine oldukça derinlikli ve kapsamlı teorik analizleri mevcuttur. Dolayısıyla Mao'ya atfen ÇKP Kısa Tarihi adlı kitapta kısaca şunlar geçmektedir:

"Parti içindeki mücadele doğru bir şekilde yürütülmelidir. Özünde birbirle-

rinden farklı olan iki çelişmeyi, yani bizimle düşman arasındaki çelişme ile halk içindeki çelişmeleri birbirinden doğru bir şekilde ayırmak gerekir. İşte, Partinin, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ilkeleri temeli üzerinde birliğini güçlendirmesinin, düşmanı yenerek proletaryayı ve devrimci halk kitlelerini zafere ulaştırmasının temel güvencesi budur.

Parti içine sızmış olan bir avuç burjuva tertipçisi, mevki düşkünü, döneke, casus ve yabancı ülkelerle gizli bağları olan hainler tamamen açığa çıkarılmalıdır. Kötü unsurlar, kendilerini gizleme, gizli tertiplere girişme ve iki yüzlü davranma alışkanlığına sahiptirler. Ama gizli faaliyetlerde bulundukları için önünde sonunda kaçarak tam bir vatan haini ve düşman ajanına dönüşeceklerdir; Wang Ming bunun örneğidir.

Parti içindeki hatalı yoldaşlara karşı farklı bir ilkedan hareket etmeli, ideolojik açıklık sağlamak ve yoldaşlar arasında birlik yaratmak üzere, 'birlik-eleştiri-birlik', 'gelecekteki hataları önlemek için geçmişteki hatalardan ders çıkartmak' ve 'hastayı kurtarmak için hastalığı tedavi etmek' ilkelerini uygulamalıyız. ...Geçmişte yapılan bütün hatalar hiç acımadan açığa çıkarılmalı ve gelecekte daha dikkatli ve daha iyi çalışabilmek için, geçmişte kötü olan her şeyi bilimsel bir şekilde tahlil etmeli ..." (Çin Komünist Parti Kısa Tarihi. Sf; 39-40)

Özcesi, Mao'nun felsefe alanında Marksizm'e yaptığı nitel katkı, hatta Mao'nun felsefe alanındaki tezleri Marksizm-Leninizm'den etkilenmiş ama özünde ona yabancı bilumum oportünist ve revizyonist düşünce akımlarına karşı en üst düzeyde savunulmalı ve bu yolda yürünmelidir. Çünkü günümüzde Mao'nun felsefi bakış açısı ve katkıları savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz.

3-Ekonomi Politik Alanındaki Katkıları

Mao'nun ekonomi-politik konusunda en belirgin katkılarını genel hatlarıyla ortaya koyacak olursak, bu alandaki katkıları şöyledir:

Mao, Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde milli ve komprador diye iki tür kapitalizmden söz etmektedir. Bunlardan milli kapitalizm ilerici iken, komprador kapitalizm ise emperyalizme göbekten bağlı olup, geridir. Bu ifade tarzını, yani komprador kapitalizm ve komprador burjuvazi söylemini ilk kez Mao kullanmıştır. Bu kapitalizm, feodalizmle birlik-

ları, daima emperyalizmden yanadırlar ve en aşırı karşı-devrimci grubu oluşturlar." (Teori ve Pratik. Sf, 110)

Mao, komprador kapitalizmin yanı sıra bir de komprador bürokrat kapitalizm ifadesini kullanmaktadır. Ki, bu da komprador kapitalizm ile bürokrat kapitalistlerin iç içe olmasından, yani birçok bürokrat burjuva bir yandan ülkedeki mevcut kapitalizmi elinde (sanayi vb. gibi) tutarken diğer yandan ise hükümetlerde başbakan veya bakan gibi önemli mevkileri elinde tutarak iktidarları yönetmektedirler. Daha açık bir deyişle bürokrat kapitalizm devleti yöneten bürokratların aynı zamanda veya iç içe bir şekilde

ülkedeki kapitalizmi elinde tutmaları demektir. Hem ekonomide hem de siyasi yönetimde bir fiil rol oynamak.

Bu, aynı za-

Mao'nun, Marksizm'in kaynağını oluşturan her üç alandaki nitel (ilkesel) katkıları Maoizmin bileşkesidir. Onun billurlaşıp Marksizm-Leninizm bilimini daha bir üst aşamaya götürmesidir. Bundandır ki günümüzde Maoizm savunulmadan komünist olunamaz, komünizm hedefi için doğru yoldan yürünemez. Öyleyse İlla da Maoizm vurgusunu her zamankinden daha çok savunmalı ve vurgulamalıyız.

te devrimin önünde en gerici üretim ilişkisini ve sınıflarını temsil etmektedir. Mevcut iktidarlar da bu ekonomik temel üzerinde yükselen komprador burjuva ve büyük toprak ağaları sınıfının elindedir. Mao konuya ilişkin şunların altını çizmektedir:

"Ekonomik bakımdan geri ve yarı-sömürge Çin'de, toprak ağaları sınıfı ile komprador sınıf, uluslararası burjuvazinin sadık uşakları olup, varlıklarını ve gelişmelerini emperyalizme borçludurlar. Bu sınıflar, Çin'de en geri ve gerici üretim ilişkilerini temsil ederler ve üretici güçlerin gelişmesine engel olurlar. Bunların varlığı Çin devriminin amaçlarıyla tam uyumsuzluk içindedir. Özellikle büyük toprak ağaları ve büyük komprador sınıf-

manda devlet eliyle yaratılan tekellerin söz konusu bürokrat burjuvaların hizmetine sokulmasıdır. Kısacası, müteşebbislikle hükümet üyeliğinin birleştirilerek, burjuvaziye bürokrat niteliğinin kazandırılmasıdır. Çin'deki kapitalizm, Mao'nun işaret ettiği gibi üç büyük hanedanın elinde idi. Bunlardan birisi de Çan Kayşek ve yakınlarının kurduğu hanedanlıktı. Bilindiği üzere Çan Kayşek neredeyse devleti tek başına yöneten adam durumundaydı. Ülkemizde ise komprador burjuvazi Kemalist iktidarla, özellikle de 50'li yıllardan sonra daha çok boy vermiştir.

Mao'nun bu alandaki katkılarından bir diğer nokta ise, devrim sonrası devlet kapitalizmini (proletaryanın denetiminde tabii ki) geliştirmiş olmasıdır. Lenin yol-

daşın NEP politikasından önemli derecede etkilense de ancak Çin'de ve bu gibi sosyo-ekonomik yapıya sahip tüm yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde Demokratik Halk İktidarı ve hatta sosyalizm döneminde siyaset olarak savunulması ve uygulanması gereken doğru yolu böylelikle göstermiş oldu Mao.

Mao'nun Demokratik ve Sosyalist Devrimini yapan ülkeler ve bunların başında Komünist Partilerinin olduğu ülkelerde, Parti içerisindeki yeni bürokrat burjuvaların olduğunu; bunların Partiyi bilimsel sosyalist yoldan uzaklaştırmalarına paralel olarak, mevcut devlet kapitalizmini bürokratik devlet kapitalizmine dönüştüreceklerinin tezini somut bir şekilde ortaya koymuş olmasıdır. Bunun için de parti içerisindeki ve iktidardaki bürokratizme karşı amansız olunması gerektiği temel siyasi vurgu olarak yapılmaktadır. Mao'nun yeni burjuvalar diye nitelendirdiği tam da Komünist Partisinin içinden çıkan bürokratlar içindir. Bu kesim Partiyi gizliden gizliye ele geçirdiği durumda ise, pek tabii ki mevcut devlet kurum ve kuruluşlarını da yukarıdan aşağıya doğru burjuvalaştırıp her alanda kapitalizmi tekrar yerleştirecektir. Ki, bütün ülkelerde de bu yol izlendi.

Yani önce Komünist Partileri revizyonistler tarafından ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak ele geçirildi, sonra bu geçiş koşutluk içerisinde adım adım kapitalizm restore edildi. Yoksa bu kapitalizm öylesine klasik türden bir kapitalizm gelişerek (alttan yukarıya doğru) hakim olmadı topluma. Zaten birçok küçük burjuva akımı geriye dönüşler konusunda şaşkınlıktan temel ideolojik-siyasal yanılgı noktası da budur. "Nerede kişilerin elinde kapitalist işletmeler, nerede holdingler?" vb. sorular sorarak, Maoist bakış açısı sahiplerine saldırıyorlardı. Bürokratik tekelci devlet kapitalizmini görmeyen veya

görmek istemeyen ideolojik-siyasi açmaz içerisindeki tüm akımlar, özellikle de 1990 yılının başında Gorbaçov'un yüzündeki sosyalist maskeyi de bir kenara atmasıyla birlikte, sadece ideolojik olarak sarsılmadılar, aynı zamanda siyasi olarak da sarsıldılar. Ve bunun için de bir çoğu kendi siyasi varlıklarına son verdi. Bazı küçük gruplar ise Sovyet, Çin vb. ülkelerin iktidar güçleri "biz kapitalistiz" demelerine karşın, "hayır siz sosyalistsiniz" deyip devrimci düşünüş tarzından oldukça uzak hareket etti. Ve etmektedirler.

Özcesi, Mao'nun ekonomi politik alanında Marksizm'e yaptığı üst düzeyde nitel katkı bu içerik ve kapsamdadır.

Sonuç:

Mao'nun, Marksizm'in kaynağını oluşturan her üç alandaki nitel (ilkesel) katkıları Maoizmin bileşkesidir. Onun billurlaşıp Marksizm-Leninizm bilimini daha bir üst aşamaya götürmesidir. Bundandır ki günümüzde Maoizm savunulmadan komünist olunamaz, komünizm hedefi için doğru yoldan yürünemez. Öyleyse İlla da Maoizm vurgusunu her zamankinden daha çok savunmalı ve vurgulamalıyız.

PROGRAMDAN (4)

Daha önce programın teorik bölümünü oluşturan belli başlı konuların açılımını yaptık. Bu bölümde ise başlıktan da anlaşılacağı üzere “Yeni Demokratik Cumhuriyet” dönemi programının açılımını yapacağız. Programda bu bölüm başlığı altında sunulan maddeler üzerinde tek tek ve kapsamlı durmaya çalışacağız. Bu nedenle programın bu bölümünün açılımı uzun sürebilir. Çünkü çok kapsamlı ve derinlikli bir konudur. Kapsamlı ve önemli olduğu için de her bir maddenin açılımını da ayrı ayrı ele alıp yorumlamak bir ihtiyaçtır

“YENİ DEMOKRATİK

CUMHURİYET PROGRAMI” (1)

Daha önce programın teorik bölümünü oluşturan belli başlı konuların açılımını yaptık. Bu bölümde ise başlıktan da anlaşılacağı üzere “Yeni Demokratik Cumhuriyet” dönemi programının açılımını yapacağız.

İlk bölümde de işaret ettiğimiz gibi Parti olarak geleceğin iktidarı için sunduğumuz ana program “Yeni Demokratik Cumhuriyet” bölümüyle başlamaktadır. O nedenle her okur, özellikle de maoist militanlar bu bölüm sonrası konular üzerine daha derin ve kapsamlı tartışmalar yürütmelidir. Özellikle Maoist militan diyoruz, çünkü militanın program konusunda kafası açık olmalıdır. Açık olmalıdır ki kitlelere gittiğinde “nasıl bir toplum projesi savunuyorsunuz” soru ve sorunlarını daha kolay ve anlaşılır bir şekilde yanıtlamış olsun.

Programda bu bölüm başlığı altında sunulan maddeler üzerinde tek tek ve kapsamlı durmaya çalışacağız. Bu nedenle programın bu bölümünün açılımı uzun sürebilir. Çünkü çok kapsamlı ve derinlikli bir konudur. Kapsamlı ve önemli olduğu için de her bir maddenin açılımını da ayrı ayrı ele alıp yorumlamak bir ihtiyaçtır. Sorun program maddelerini tek tek yazmak değil, bunları halkın sade bir dille anlamasıdır. Bunun için de program maddelerinin açılımı gerekli bir ihtiyaçtır. Program halkı doğrudan ilgilendiriyorsa, o halde o halkın kendi programına sahip çıkması için programı bilmesi ve onun üzerinde

fikir yürütmesi şarttır. Hiç şüphesiz ki burada öncülüğü ve önderliği parti militanları yapacaktır. Eğer kitleler geleceğin toplumu için hangi projeyi savunduğumuz sorusunun yanıtını doğru almazsa o programa da sahip çıkmaz. Bunun için de her Maoist militan program konusunda bilincini net ve açık tutmalıdır. Bilinir ki devrim konusunda bilinci açık ve net olmayan bir faaliyetçinin kitlelere vereceği fazla bir şey olamaz!

Yeni Demokratik Cumhuriyet Proletarya Önderliğindeki Emekçi Halkın Egemen Olduğu Devlet Biçimidir

Önce programda altı çizilen noktaları aktaralım:

“79) Yeni Demokratik İktidar; proletarya önderliğindeki halk kitlelerinin anti-emperyalist, anti feodal devlet iktidarıdır. İşçi sınıfı, köylüler, şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazinin devrimci kanadının ortak diktatörlüğü olan yeni devletin adı Kürt-Türk ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden halkların DEMOKRATİK HALK CUMHURİYETİ’dir. İşçi sınıfı, halk kitlelerine ait olan bu devlete ve bu devletin hükümetinde önderliğini; öncüsü Komünist Partisi aracılığıyla yürütür.”

Bir kez daha hatırlatmakta fayda var: Adlandırma ve kavramlar yerli yerinde ve doğru kullanılmadı mı orada yanlış yapılmış demektir. Bu bağlamda bugünden yarına inşa edeceğimiz yeni devletimizin adı da yakın devrimimiz ve nihai hedefimizin içerik ve amaçlarıyla uygunluk arzmelidir.

Buradan hareket edildiğinde yakın devrimimizin demokratik devrim olması ve bu devrimin geniş halk yığınlarına dayanması gerçekliği, dahası ve en önemlisi iktidar organlarının aşağıdan yukarıya

doğru halk tarafından hem seçilmesi hem de görevden uzaklaştırılması gerçekliğinden hareketle kurulacak devlet biçiminin de Demokratik Halk Cumhuriyeti olarak tanımlanması en doğru ve bilimsel tanımlama olacaktır.

Demokratik Halk Cumhuriyeti’nin iktidar nüveleri daha devrim aşamasında iken adım adım inşa edilmiş olacaktır. Bunun en güçlü olgunlaşma aşaması ise Kızıl Siyasi İktidarların kurulması sonrası ve onu takip eden süreçtir. Bir başka ifadeyle Halkın Birleşik Cephesi’nin oluşması kendisine koşut olarak Yeni Demokratik İktidarın oluşmasını da getirir. Bundandır ki Kızıl Siyasi İktidarların kurulduğu alanlar için de Yeni Demokratik Cumhuriyet programının bazı hükümleri geçerlidir diyoruz. Bu noktalara yeri geldiğinde daha detaylı bir şekilde değineceğiz.

Yeni Demokratik İktidar’ın sınıf bileşenlerinden bir kez daha sözetmeye gerek yok. Programın bir çok maddesinde bu sınıflara işaret edilmiştir. Bilinmelidir ki bu sınıf ve tabakalar aynı zamanda Yeni Demokratik Devrim ve Halkın Birleşik Cephesi’nin de bileşenleridir. Bu konuları geçmiş bölümlerde ele aldık. Dolayısıyla bu madde kapsamında teorik olarak üzerinde yoğunlaşacağımız ana konu devletimizin adı üzerinde olacaktır.

Neden “Demokratik Halk Cumhuriyeti” İsmi?

Bu ismi bilinçli olarak tercih ettik. Bunun iki asli nedeni var. Bunlardan birincisi, yakın devrim hedefimizin sosyalist değil demokratik olması gerçekliği iken, ikinci olarak ise kurulacak cumhuriyetin geniş halk yığınlarının (köylülük, şehir küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin sol kanadı) iktidarı olma gerçekliğidir.

Neden Sosyalist değil de Demokratik? Çünkü yakın devrimimiz olan Demokratik devrimin hedef güçleri içerisinde kapitalizm (komprador bürokrat kapitalizm hariç) yer almaz. Bu devrim anti-feodal anti-emperyalist Yeni Tipte Demokratik Devrim'dir. Bizimki gibi yarı-sömürge yarı-feodal sosyo ekonomik yapıya sahip ülkelerde bu devrim gerçekleşmeden sosyalist aşamaya geçilemez. Sosyalist iktidar aşamasına Demokratik Cumhuriyet programı gerçekleştirildikten sonra ancak geçilebilir. Yoksa bu iktidar atlanarak sosyalizme geçmek hayal olur. Şüphesiz ki bu geçiş, kesintisiz ve barışçıl bir şekilde olacaktır.

Bir başka nokta: Bu iktidarın özünün proletarya iktidarı olması demek o devrimin de sosyalist olduğu anlamına gelmez. Bu sosyalizme oradan da komünizme geçiş için ara geçiş toplumdur. Ki sosyalizm de öyle. Fakat Sosyalist evrede milli burjuvazi diye bir sınıf olmayacaktır. Dahası böyle bir sınıfın varlığına sosyalizm dönemi boyunca müsaade edilmez-edilmeyecektir.

Sosyalizme geçmek için üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırmak önşarttır. Bilindiği gibi milli burjuvaziye Demokratik Halk Cumhuriyeti aşamasında müsaade edilecektir. Kaldı ki bu dönem boyunca milli burjuvazi de iktidarın ortak sınıf güçlerindedir. Fakat sosyalist evrede üretim araçları üzerinde özel mülkiyet ve milli kapitalizm diye bir şey olmayacaktır. milli kapitalizm ortadan kaldırılmadan sosyalizme geçiş hayal olur. Bu sınıf ve mülkiyeti sosyalist inşayı her bir adım gerçekleştirdikçe ortadan kaldırılacaktır. Yoksa sosyalizmin ekonomik ve siyasi ayağı gerçekleştirilemez. Siyasi ayağı diyoruz. Çünkü; Sosyalizm döneminde milli burjuvaziye ekonomik olarak müsaade edilmeyeceği gibi siyasi olarak da iktidarda

yer verilmeyecektir. Bu anlamda demokratik iktidar döneminde emeğin sömürülmesine belli oranda müsaade edilirken ancak sosyalizm döneminde sömürünün hiç bir biçimine müsaade edilmeyecektir.

Hatırlanacağı gibi Sınıf Teorisi 7. sayı (programdan/3) bu konu üzerinde, yani Yeni Demokratik Devrimin niteliği ve amaçları üzerinde kapsamlı olarak durmuştuk. Dolayısıyla aynı şeyleri tekrarlamaya gerek yoktur.

Demokratik Halk Cumhuriyeti derken, özellikle de "Demokratik" sözcüğünden hareketle bu toplum için kurlsız, yasasız, dahası her bakımdan sınırsız bir özgürlüğün olduğu bir toplum diye anlaşılmamalıdır.

Kelimenin gerçek anlamında demokratik kavramının kendisi çoğunluk ve azınlık haklarının eşit bir şekilde bileşkesi demektir. "En yüksek" ve "ileri" diye bilinen demokrasilere sahip ülkelerde bile demokrasi bir iktidar, bir yönetim biçimidir. Demokrasi sözcüğü sınıflar üstü bir kavram değil. Burjuvazi, kendi sömürü ve zulüm diktatörlüğünü gizlemek için "demokrasiyi sınıflar üstü" göstermeye çalışıyor. Ama bu kocaman bir demagoji ve yalandan ibarettir. Ona göre sınıf, ulus, milliyet ve din farklılığı bile yoktur. Sözde bunu söylerken ama pratikte ulus, sınıf, milliyet ve dinlere göre insanları en fazla bölmeye çalışan da yine burjuvazidir. Onun demokrasisi bir avuç feodal komprador burjuvazi içindir. Onun demokrasisi azınlığın çoğunluk üzerindeki diktatörlüğünü korumaya yöneliktir. Bizim savunduğumuz demokrasi ise çoğunluğun azınlık üzerindeki yönetim biçimidir. Demokratik yönetimin ruhu yönetim organlarını halkın kendisinin seçmesi ve görevden almasıdır. Bu temelde hiç bir devletin hareket ettiğini söyleyebilir miyiz? Hayır söylenemez-gösterilemez! Hepsi de antidemokratik ve bir avuç azın-

lık tarafından yönetilmektedir. Toplumu ilgilendiren tüm kararlar bir kaç bürokrat tarafından alınmaktadır. Bu bağlamda diyoruz ki mevcut durumda dünyada hiç bir devletin yönetim biçimi demokratik değil. Hepsi de azınlığı oluşturan sömürücü egemen sınıfların geniş halk yığınları üzerindeki gerici diktatörlüğüdür. Bu devletlerin kimisi faşizm ile yönetilirken kimisi ise gerici veya burjuva diktatörlüklerle yönetilmektedir. Dolayısıyla “biz demokratik ülkeyiz” veya “demokrasiyle yönetiliyoruz” söylemleri kocaman bir yalan ve demagojidir.

Demokrasi çoğunluk ve azınlığın haklarını eşit derecede savunup uygulayan çoğunluğun azınlık üzerindeki yönetim biçimidir. Bunun temel taşı da Halk Meclisleridir. Yani toplumun yönetiminin Halk Meclislerinin elinde olması.

Sınıfsız ve baskısız devlet olmaz. Dolayısıyla devletin olduğu yerde baskı mekanizması da var demektir. Buna göre en gelişmiş demokrasinin kendisi bile sınıflar üstü olmadığı gibi baskısız da yaşayamaz. Bu yönetim biçimi çoğunluğu temsil etse de yine de bu yönetim biçimi çoğunluğun azınlık üzerindeki yönetim şeklidir. Çoğunluğun azınlık üzerindeki yönetim şekli demek aynı zamanda azınlığın da haklarının korunması demektir. Azınlığın haklarının korunmadığı-savunulmadığı sistemler adı ne olursa olsun asla demokratik olamaz. Yalnız bu haklar içerisine özel mülkiyet ilişkileri girmez. Çünkü demokratik iktidar sürecinden sosyalist topluma doğru adım adım geçiş paralel olarak üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete de son verilecektir. Burada üretimde esas ve hakim olacak üretim ilişkisi toplumsal mülkiyet ilişkileri olacaktır. Buna ileride değineceğiz. Demokratik iktidar sürecindeki üretimdeki üç ilişki biçiminden sosyalizme geçişle birlikte milli kapitalizme son verilecek,

kolhozculuk (kooperatifçilik) ise komünizme doğru giderken adım adım ortadan kaldırılarak tek üretim ilişkisi olarak üretimin toplumsal biçimine geçiş sağlanacaktır. Bir başka ifadeyle bütün üretim araçları zamanla, özellikle de sosyalizmin belli bir aşamasında sonra tüm toplumun ortak malı haline getirilecektir. Tabii ki bu geçiş kısa bir süre içinde değil, yani birden bire gerçekleşmeyecektir. Uzun bir tarihi süreci kapsayacaktır.

Yanlış algılamalara meydan vermemek için üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete sosyalizm döneminde son verilir derken bununla, üretim alet ve araçlarının (toprak, orman ve diğer yeraltı yer üstü zenginlik kaynakları da buna dahildir) mülkiyetinin kamulaştırılmasını kastetmekteyiz. Kişi ya da kişilerin özel mülkünden çıkartılması ve özel mülk edinmesine müsaade edilmemesidir. Ancak yeri gelmişken bir noktanın altını çizmek istiyoruz: Köylük alanda köylülerin tarımda kullanması için küçük çaplı aletleri (balta, kürek vb.gibi) mülk edinmesine müsaade edilecektir. Ancak bu aletlerin satılmasına, yani köylülerin bu aletleri satarak para kazanmasına müsaade edilmeyecektir.

Konuyu özel mülkiyet üzerine getirmişken bir çok insanın özel mülkiyet kavramını doğru kullanmadığını belirtmek isteriz. Çoğu kez özel mülkiyet kavramıyla bireysel mülkiyet kavramı birbirine karıştırılıyor. Yerli yerine kullanılmıyor. Dolayısıyla subjektif yorumlar sektirliğe yolaçıyor. Bu konu üzerinde azıcık da olsa duralım:

Özel mülkiyet, bireyin üretim araçları (üretim aletleri, yeraltı yer üstü zenginlik kaynaklarının toplamını ifade eder.) üzerindeki mülkiyetini ifade eder. Bireyin kar getiren mülke sahip olması demektir. Fakat bireysel mülkiyet öyle de-

ğil. Bireysel mülkiyetin iki boyutu vardır. Bunlardan birincisi özel mülkiyet boyutuyken, diğeri ise bireyin gereksinim boyutudur. Özel mülkiyet boyutunu ortaya koyduk. Kendi gereksinim boyutu ise şudur: Kendi gereksinmesini karşılayacak ihtiyaç malzemeleridir. Örneğin, ticari amaçla kullanılmayan bir taksi özel mülkiyete girmez. Bir çamaşır makinesi, bir buzdolabı, bir daire, vb. vb. gibi araçlar kar amaçlı kullanılmadığı zaman özel mülkiyete girmez. Özel mülkiyet, bireyin üretim araçları üzerindeki mülkiyetidir.

Şüphesiz ki bireyci ve bencil anlayış ve alışkanlıklar sınıflar varolduğu müddetçe devam eder. Kaldı ki özel mülk sahibi olmayanlar da bireyci ve bencil olabilir. Örneğin bir insanın özel mülkiyeti olmayabilir ama bencil ve bireyci davranışları olabilir. Sınıfların varlığı koşullarında bireyci ve bencil davranışları olmayan hiç bir insan yoktur. Burada sorunun özünü azlığı ve çokluğu oluşturmaktadır. Bir başka ifadeyle kişi de bencil ve bireyci davranışlar hakim yön müdür yoksa tali midir? Özel mülkiyet ve sınıfların varlığı diyalektiğinin ürünü olarak ortaya çıkar. Dolayısıyla hiç bir kimse benim özel mülküm yok ki “bireyci ve bencil de olayım” yönlü kendisini savunmaya kalkışmasın.

Elbette ki bireyci ve bencil kişiler de sınıf dokularına göre değişir. Bir işçi ve yoksul köylü kökenli de daha az ama diğersınıf ve tabakalara mensup insanlarda daha fazla bencillik olur. Örneğin bir parti içerisindeki ideolojik dönüşümde işçi ve yoksul köylü kökenlilerin dönüşümü daha kolay ve kısa süreli olurken diğersınıf kökenlilerde ise bu durum daha zor ve uzun süreyi alır. Konumuz bu olmadığından daha fazla detaylara girmeden geçiyoruz.

İşçi Sınıfı Yeni Demokratik Cumhuriyet’te Politik Önderliği-ni Komünist Partisi Aracılığıyla Yürütür

Bu, ne demektir?

Bu, işçi sınıfının en bilinçli, en seçkin, en ileri ve en yüksek kurmay yönetici unsurlarının Komünist Partisi içerisinde olması demektir.

Bu, işçi sınıfının diğersınıflara politik olarak öncülük ve önderlik etmede Komünist Partisi’nin bir araç olması demektir.

Komünist Partisi demek, her işçi kökenli insanın üye olması olarak anlaşılmaz. Komünist Partisi’nin işçi sınıfının komünizme varmak için bir örgütlenme aracı olması farklı şey, her işçinin üye olması durumu ise farklı şeydir. Dolayısıyla bu iki farklı olguyu birbirine karıştırmamalıyız. Sınıf farklı, parti farklıdır. Birisi örgüt veya örgütler toplamı ve güttüğü genel siyasi çizgiye (ideolojik ve siyasi çizgisi) diğeri ise ekonomik durumları ve üretimde oynadıkları role göre değerlendirilir. Partiye, parti üyeliği ölçütlerini yerine getiren her sınıf ve tabakadan üye alınırken, diğesine ise (işçi sınıfı) az önce de işaret ettiğimiz gibi üretimde aynı rolü oynayan bireyler girer. Birisi proletaryanın nihai amacına ulaşmak için tarihin belli bir kesitinde bilimsel sosyalist dünya görüşünün siyasi arenedeki kurumu olarak ortaya çıkmış siyasi bir olgu iken, diğeri kapitalizmle birlikte ortaya çıkmış nesnel sınıfsal bir olgudur. Bundandırki Komünist Partisi’nin varlığı yokluğu tamamıyla İşçi Sınıfı’nın varlığına bağlıdır. Daha öz ifadeyle Komünist Partisi işçi sınıfının örgütlenme aracı olarak doğmuştur, dolayısıyla bu sınıfın ve sınıfların ortadan kalkmasıyla orantılı olarak Komünist Partisi de ortadan kalkmış olacaktır.

Komünist Partisi'nin işçi sınıfının öncü partisi olduğunu ve kendimizin de komünist olduğumuzu açık açık hem söylüyor hem de savunuyoruz. Ama burjuvazi öyle yapmıyor. Onlar kendi partilerinin burjuvazinin partisi, kendilerinin ise burjuvazinin çıkarlarını savunduğunu söylemiyor. Eğer söylemiş olsalar o zaman kendi saflarına işçi-köylü ve diğer emekçi kesimden tek bir insanı dahi tutamayacaktır. Çünkü onlar dürüst değil. Çünkü onlar yalan ve damagoji üzerine politika yapıyor. Çünkü onların politika yapış tarzı gerçekleri gizlemedir. Gerici sınıflara hodri meydan diyoruz. Biz komünist olduğumuzu gizlemiyoruz. Onlar da burjuva ve burjuvazinin partisi olduğunu açıktan savunsunlar! Ama bunu yapmazlar! Bunu itiraf ederseler o zaman bir gün dahi iktidarda kalamazlar.

Komünistler dürüsttür. Dolayısıyla siyasi görüşlerini halktan ve hiç bir kimse-den gizlemezler. Ama burjuvazi sahtekar ve hılabazdır. Bunun için de halktan gerçekleri gizlemek için özel siyaset ve çaba harcarlar. Çünkü onlar "amaca varmak için her yol mubahtır" felsefesinden hareket eder. Ama komünistler öyle değil. Her şeyi amaca uygun şekilde yapmaya ve savunmaya çalışır.

Bunun için de açık ve dürüst bir şekilde diyoruz ki işçi sınıfı geleceğin yeni demokratik cumhuriyet devletinde diğer emekçi sınıflara politik önderliğini öncüsü Komünist Partisi aracılığıyla yürütmektedir.

Yeni Demokratik Cumhuriyet Örgütlenmesinin Temelini Demokratik Merkezîyetçilik Oluşturacaktır

Önce konuya ilişkin programın ilgili maddesinde geçenleri aktaralım:

Komünist Partisi demek, her işçi kökenli insanın üye olması olarak anlaşılmaz. Komünist Partisi'nin işçi sınıfının komünizme varmak için bir örgütlenme aracı olması farklı şey, her işçinin üye olması durumu ise farklı şeydir. Dolayısıyla bu iki farklı olguyu birbirine karıştırmamalıyız. Sınıf farklı, parti farklıdır. Birisi örgüt veya örgütler toplamı ve güttüğü genel siyasi çizgiye (ideolojik ve siyasi çizgisi) diğeri ise ekonomik durumları ve üretimde oynadıkları role göre değerlendirilir.

"80) Demokratik halk cumhuriyetinin örgütlenmesinin temel ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir. Bu, bütün yetkilerin çeşitli düzeylerdeki halk kongrelerinde toplanmasıyla demokrasiye tam anlamını verebilen ve aynı zamanda bu düzeylerdeki halk kongrelerince kendilerine verilmiş bütün işlerin merkezi yönetimini sağlayan ve halkın demokratik yaşamı için her şeyi koruyan her düzeyde hükümetler aracılığıyla merkezîleşmiş yönetimi güvence altına alabilen yönetimin halk meclislerinin elinde olması demektir. TÛM İKTİDAR HALK MECLİSLERİNE şiarının en yalın ve somut ifadesi budur. Bu, demokratik halk iktidarının tüm çalışmalarında temel alacağı 'kitlelerden kitlelere' yönetim şeklidir."

Bu konu çok önemlidir. Bu konunun anlam ve önemini bilince çıkartan her okur ve halktan her insan Demokratik Halk İktidarının hangi temelde ve amaç doğrultusunda yönetildiğini de anlamış olacaktır. Bu iktidarın yönetim biçiminin özünü tam da burası oluşturmaktadır. Yö-

netim biçiminin temel ilkesini doğru bir şekilde algılayan her insan hem geleceğin iktidarını kurmak için canla başla mücadele yürütmüş olacak hem de kurulacak iktidara gözü gibi sahip çıkmış olacaktır. Öyleyse Demokratik Merkezîyetçilik derken bununla ne anlamalıyız sorusunu yanıtlamakla işe başlayalım.

Nedir Demokratik

Merkezîyetçilik?

Demokratik Merkezîyetçilik en özlü ifadeyle halkın kendisini doğrudan ilgilendiren her hangi bir konu (politik, ekonomik, askeri, kültürel, sosyal vb. gibi) üzerine yaptığı tartışma ve iradeleşmiş kararıdır.

Demokratik yön, az önce işaret ettiğimiz herhangi bir soruna ilişkin halkın yaptığı tartışma iken, merkezîyetçi yön ise bu tartışmalarda ortaya çıkan iradenin merkezileşmesidir. Bu, bir köy kooperatifinin (kolhozlar) yönetiminden tutalım da fabrika yönetimine oradan da en küçük Halk Meclislerinin yönetiminin seçimine kadar her alan için geçerlidir.

Bu, söz, karar ve yetkinin her düzeyde halkın iktidarda olması demektir. Dolayısıyla halkın her düzeyde aldığı karar aynı zamanda uygulanmak içindir. Burada elbetteki azınlık çoğunluk olacaktır. Herkes aynı fikri savunmayabilir. Ki bunu sağlamak çok zordur. Zaten demokratik merkezîyetçiliğin kendisi çelişkili bir birlik demektir. Sadece demokrasi ya da sadece merkezîyetçilik, demokratik merkezîyetçilik ilkesine ters düşer. Bir dönem birinin biraz daha ağırlıkta olması onun özünü karartmaz, karartmamalıdır. Burada önemli olan onun ruhundan sapmamaktır.

Bir noktanın önemle altını çizmek istiyoruz:

Yapılacak herhangi bir halk meclisi seçiminde halkın çoğunluk oyu hangisini seçerse azınlıkta olanlar bu çoğunluğa ve onun aldığı kararlara uymalıdır. Bu en küçük yerleşim birimindeki parti üyeleri için de geçerlidir. Mümkündür ki halk, parti üyesini değil de küçük burjuva veya milli burjuva bir kişiyi seçti. O durumda o parti üyesinin bu demokratik iradeye uyması zorunludur.

Tabii ki bu yönetimlerle Parti seçimleri farklı şeylerdir. Bunları birbirine karıştırmamalıyız. Fakat eğer bir partili halkla aynı sosyal yaşamı paylaşıyor ve sorunlar onu da ilgilendiriyorsa burada sözkonusu sorunların çözümünde tek anahtar halkın demokratik iradesi olacaktır. Başka bir hareket tarzı halkın demokratik iradesine darbe vurmaktır. Demokratik Halk İktidarı'nın Halk Kongreleri tarafından yönetilmesi ilkesinden sapmaktır. Bunun tüm alanlarda hakim hale gelmesi halinde ise o iktidar artık demokratik olmaktan çıkar. Ve iktidar bir avuç revizyonist bürokrat partilinin iktidarı olur. Ki geriye dönüşlerin temelinde de komünist fikirler maskesi altında anti-demokratik gerici yönetim anlayışları ve uygulamaları yatmaktadır.

Her düzeyde yönetim aynı zamanda her düzeyde hükümet demektir. Bu en alt düzeydeki Halk Meclisleri yukarıya doğru, yani iktidarın en üst merkezi yönetimine kadar Halk Meclislerinin seçimi bu demokratik işleyiş temelinde olacaktır. "Tüm İktidar Halk Meclislerine" şiarının yalın ifadesi budur.

Bu, kitlelerin kendi yönetim organlarını kendilerinin seçmesi ve kendilerinin görevden alması demektir. Halk Kongreleri yönetime seçtiklerini yönetimden de alabilme yetikisine sahip olacaktır. Tersî anlayış ve uygulamalar kitlelerin kendi öz yönetimlerini kendilerinin oluşturma-

sından sapmadır. Bu da demokratik bir yönetim şekli olmaz.

“Kitlelerden kitlelere” kitle çizgisi kitlelerin tüm yönetim kademelerinde söz, karar, yetki ve yönetme sahibi olmasından başka bir şey değildir. Kitle çizgisi bu temel ilke doğrultusunda işletilmediği zaman kitleler o iktidara sahip çıkmaz. Çünkü kendi iradesinin yansımadığı, kendisinin yönetimde olmadığı bir iktidara niye sahip çıksın ki? Kitleler ancak kendi ürettiği, değer yarattığı iktidarlara sahip çıkar. Hele ki kendisinin seçmediği bir yönetime hiç destek olmaz. O zaman mevcut gerici rejimlerle ne fark kalır ki? Yani kitleler kendi yönetim organlarını kendileri seçmediği zaman bu iktidara halkın iktidarı denilemez. Bunun için Halk Meclislerinin seçiminde yukarıdan aşağıya doğru en sıradan bir atamaya dahi müsaade edilmemelidir. Öncülük ve önderlik adı altında Halk Meclislerine herhangi bir atama yapmak mevcut gerici yönetim biçimlerine özgü siyaset tarzı-

dır. Kitlelerin özgür iradesine darbe vurmaktır. Bunu ister burjuvazi isterse komünist partisi yapsın hepsinin de özünde yatan anlayış bürokratizmdir. Amir memur yönetim tarzıdır. “Kitleler iktidara” sloganının içini boşaltmaktır. Dahası yalan ve demagojidir. Mao, Kültür Devrimi’ne neden gerek duydu? Parti içindeki kapitalist yolcuları ve bürokratizmi yenmek için. Dahası iktidarın burjuvazinin eline geçmesini önlemek için ihtiyaç duydu. Hem de bir kez yetmez, onlarca kez kültür devrimi yapmak şarttır.

Kitleler kendi yönetim organlarını Komünist Partisi’nin istediği şekilde yapmıyor mu? Bırakın yanlış yapsınlar. Partinin görevi onların iradesine müdahale etmek değil, onların yanlış yaptığı noktada kafasını açmak; onları ideolojik-politik bakımdan dönüştürmektir. Bu bilinç taşımanın yardımıyla önünde-sonunda doğrulara ulaşır.

Kitlelere “biz sizin adınıza politika yapıyoruz, siz sadece çalışın” dünya görüşü ve siyaset tarzı burjuvazinin siyaset tarzıdır. Onlar, kitlelere “politikayla uğraşmayın” diyor. Çünkü onlar için depolitize olmuş kitleleri yönetmek ve sömürmek daha kolaydır. Ama bu durum Komünist Partisi için geçerli olamaz. Tam tersine o, kitleleri her bakımdan daha fazla politikanın içine çekmek için özel yöntemler geliştirmelidir-geliştirmek zorundadır. “Üreten kitleler yöneten de kitleler olmalıdır” ilkesinin teori-pratik diyalektik birliği içerisinde yürümesinin anahtarı kitlelerin MLM ideolojiyle şekillenmesiyle doğru orantılıdır. Bu, kitleler ne kadar MLM ideolojiyle donanırsa o kadar da kendi iktidarına sağlam bir şekilde sahip çıkar demektir. Bu, aynı zamanda partinin doğru mu yanlış mı yaptığının kitleler tarafından denetlenmesi demektir. Kitlelerin denetimini istemeyen-savun-

“Kitlelerden kitlelere”
kitle çizgisi kitlelerin tüm yönetim kademelerinde söz, karar, yetki ve yönetme sahibi olmasından başka bir şey değildir. Kitle çizgisi bu temel ilke doğrultusunda işletilmediği zaman kitleler o iktidara sahip çıkmaz. Çünkü kendi iradesinin yansımadığı, kendisinin yönetimde olmadığı bir iktidara niye sahip çıksın ki? Kitleler ancak kendi ürettiği, değer yarattığı iktidarlara sahip çıkar.

mayan bir parti gerçek komünist parti değil revizyonist bir parti olur çıkar. Bir komünist parti kendisini ne kadar kitlelerin eleştirel denetimine sunarsa o kadar da doğru yolda olur. Kitleler bir partiyi, bir yönetimi eleştirmekten korkuyorsa o parti ve yönetim doğru yolda değil demektir. Unutmayalım ki ne kadar fazla demokrasi olursa o kadar da halkın kendi kendini yönetim biçimi egemen olur. Demokrasi çoğunluğun yönetimi demekse o halde çoğunluk olan halkın da her alanda yönetime gelmesiyle “Tüm İktidar Halk Meclislerine” şiarı yaşam bulur.

Özcesi, “Tüm İktidar Halk Meclislerine” bilinci budur. Bu bilinçten hareket edildiği zaman geleceğin iktidarı emin adımlarla önce sosyalizme, sonra ise komünizme doğru taşınmış olur. Bunun için de Yeni Demokratik Cumhuriyet Programını öncelikli olarak partililer ve tüm militanlar içselleştirmelidir. Hem de bugünden!

“81) Demokratik Halk Cumhuriyetinde, Halk Meclisleri, merkezi halklar meclisinden başlayıp bölge, il, ilçe, bucak, köy halk meclislerine kadar indirilecek ve her düzeydeki meclisin kendi yönetim organlarını seçmesinde ifadesini bulacaktır. Her devrimci sınıfın devlet içindeki yerine göre doğru dürüst temsil edilmesi, halk iradesinin en doğru ifadesini bulması, devrimci mücadelelerin doğru yönetilmesi ve Yeni Demokratik Cumhuriyet ruhunun doğru bir şekilde dile getirilmesi için; millet, milliyet, dini inanç, cinsiyet, mülkiyet ve eğitim düzeyinin ayrımı yapılmaksızın genel ve eşit oy hakkı tanıyan sistemdir.”

Daha önce ifade ettik ki Demokratik Halk İktidarının temel organları Halk Meclisleridir. Köyden, il veya bölge yönetim organlarına her düzeydeki alanın

yönetilmesi Halk Meclisleri tarafından yürütülecektir dedik. Ve bu noktaların açılımını da yaptık. Dolayısıyla aynı konu üzerinde ayrıntılara girmeye gerek yok.

Bu madde içerisinde “her devrimci sınıfın devlet içindeki yerine göre doğru dürüst temsil edilmesi” ifadesi üzerinde azıcık durmak gerek:

Bununla anlamamız gereken Demokratik Halk Devrimi mücadelesi içerisinde yer alan sınıf ve tabakaların devlet yönetimi seçimlerinde kendilerini temsil etmeleri gerçekliğinden öte bu sınıflara (çeşitli düzeylerde seçilmeseler dahi) devlet yönetiminde yer vermek anlaşılmalıdır. Örneğin milli burjuvazi herhangi bir Halk Meclisi seçiminde yönetime seçilemedi. Bu durumda bile o sınıfı temsil edecek insanlara yönetimde yer vermeliyiz. Bu, bir köy yönetiminde olabileceği gibi il, bölge yönetimleri için de geçerlidir.

Hiç bir ayrım gözetmeksizin herkes için genel ve eşit oy hakkı ilkesi üzerinde durmaya ise gerek yok. Bu konuda herhangi bir ayrımcılık ve eşitsizliğe düşmek Demokratik Halk Cumhuriyeti’nin ruhundan sapmak demektir. Ne adına yapılsa yapılsın oy hakkı noktasında en ufak bir eşitsizlik kitleleri bölmektir, onları birbirine karşı kışkırtmaktır. Birini büyük görmek iken diğerini küçümsemek ve hakir karşılamaktır. Bu tarz siyaset ve yönetim tarzı burjuvazinin yönetim ve siyaset tarzıdır. Komünistler bu tarz siyasetlere asla izin vermez ve vermemelidir. Tanınacaksa bir imtiyazlılık o da devrim öncesi gerici sistemler tarafından baskı ve haksızlığa uğramış millet, milliyet ve dini inançlara tanınır. Bunun dışında en ufak bir imtiyazlılık büyük eşitsizliklerin yaratılması demek olur ki bu da Demokratik Halk İktidarının ruhu asla olamaz.

Emperyalist Tekelci Burjuvazi, Komprador Bürokrat Burjuvazi Ve Büyük Toprak Ağalarının Denetimindeki Sanayi Ve Ticari İşletmelerin Tümüne El Konulup Devletleştirilecek

Programda şunların altı çizilmektedir:

“82) Büyük bankalar tasfiye edilecek, büyük sanayi ve ticaret işletmeleri devletleştirilecek, yer altı yer üstü zenginlik kaynaklarının tümü devletleştirilecektir. Nitelik bakımından komprador bürokrat kapitalist olan ya da özel kişiler tarafından yönetilemeyecek boyutta büyük olan girişimler ister yerli ister yabancılara ait olsun devlet tarafından el konularak işletilip yönetilecektir. Yine emperyalist ve yabancı kapitalist devletlere, komprador bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağalarına özelleştirme adı altında peşkeş çekilen kamu iktisadi teşekküllerinin tümü devletleştirilecektir.”

Ülkemiz adeta sömürge bir ülke durumuna dönüşmüş durumdadır. Dolaylı sömürgeciliği bir kenara bırakalım. Yerinde sömürgeciliğe doğru hızla bir gidiş var. Bu konulara daha önceki bölümlerde detaylı değindik. Dolayısıyla aynı şeyleri tekrar etmeyeceğiz.

Ülkede mevcut sanayi montaj sanayidir. Yani emperyalizme bağımlı bir sanayidir. Burada sadece parçalar monte edilmektedir. Üç önemli sanayi kuruluşundan Aliğa petrol rafineri, İskenderun Demir çelik, Seydişehir alüminyum tesisleri, gibi tesisler ise esasta emperyalist devletler tarafından işletilmektedir. Bunun dışındaki önemli tesisler ve son yıllarda hızlandırılan özelleştirme ile birlikte ülke ekonomisi emperyalist tekelci burjuvaziye peşkeş çekildi. Koç, Sabancı, Eczacıbaşı, Doğu grubu, Uzanlar gibi kompradorların elindeki sanayi ise esasta emperyalist

tekelci burjuvazi tarafından yönlendirilmektedir. Bunların elindeki sanayi komprador niteliktedir.

Ayrıca KİT'lere (Kamu İktisadi Teşekküller) ait önemli ekonomik kaynakları da emperyalist tekelci burjuvazi bir bir satın alarak bu devleti ve ülkeyi yerinden yönetmeyi hızlandırmıştır. Bunların en son örneğini ise Tüpraş'ın satılması oluşturmaktadır.

Ayrıca bu gibi ekonomik kaynaklar dışında çok önemli yer altı yer üstü kaynaklarını da emperyalistler ilhak etmiş durumdadır.

Özcesi, ülkede bağımsız bir milli sanayiden söz etmek mümkün değil. Emperyalist tekelci burjuvazi kompradorlar üzerinden yarattığı montaj sanayiye durdurmaları durumunda ülkedeki tüm komprador işletmeler balon gibi bir anda sönmüş olacaktır. Çünkü bunlar şişirme ve uzaktan yönlendirmeli gerici kapitalizmdir. Yani bu kapitalizm, kendi iç dinamiğiyle bağımsız bir şekilde gelişen milli kapitalizm değil, tam tersine emperyalizme bağımlı gelişmektedir. Ayrıca bu gerici kapitalizm milli kapitalizmin gelişip büyümesi önünde engellik teşkil eder, onun gelişmesini istemez. Onun gelişmesini önlemek için her türlü ekonomik ve siyasi baskılanmayı devreye sokmaktan çekinmez. Bu durumu son yıllarda iflas eden, daha doğrusu iflas ettirilen küçük ve orta boy işletmelere bakarak görebiliriz.

İşte bizim programımızda “el konulması ve devletleştirilecek” dediğimiz ekonomik kuruluşlar bunlar ve büyük toprak ağalarının topraklarıdır. Bu sınıfların ve emperyalist tekelci burjuvazinin elindeki tüm üretim araçlarına el konulacak ve hepsi de devletin malı olacaktır. Dolayısıyla hepsi halkın hizmetine sunulacaktır.

Tam siyasi bağımsızlığın yolu ekono-

mik bağımsızlıktan geçer. Bu ülke her geçen gün daha da sömürgeleşmeye doğru gidiyorsa bunun temelini hakim sınıfların emperyalistlerle olan ekonomik bağımlılığından kaynaklıdır. Ondan bağımsız tek bir sanayi kuruluşu gösterebilir miyiz? Her büyük çaplı (montajda olsa) sanayi kuruluşunun ardında emperyalist tekelci burjuvazi vardır.

Kısacası ülkemizi siyasi ve ekonomik bakımdan emperyalizme bağımlı duruma getirmemek için her iki alanda da tam bağımsız olmak gerçek bağımsızlığın olmazsa olmaz önşartıdır.

alt edilmeden ülkedeki yer altı yer üstü zenginlik kaynakları bağımsız bir şekilde işletilmeyecektir. Çünkü bu sınıflar ilerici olan üretici güçlerin gelişmesi önünde engellik teşkil eden en gerici güçlerdir. Dolayısıyla bugünün devrimi ve geleceğin iktidarı bu sınıfları ve onların dayandığı emperyalizmi hedeflemek ve ülkeden kovmak zorundadır. Bunun için de siyasi devrim zafere ulaşır ulaşmaz sözü konusu uşak sınıfların ve emperyalist tekelci burjuvaziye ait tüm üretim araçlarına el konularak devletleştirilecektir.

Daha önceki bölümlerde milli kapitalizm ve milli burjuvazinin yeni demokratik iktidarın bileşeni olduğuna dair açıklamalarda bulunmuştuk. Bu sınıfın elindeki ekonomiye devrim sonrası hemen el konulmamacak süreç içerisinde el konulacaktır dedik. Şüphesiz ki bu da zorla olmayacaktır. Tamamıyla ikna ve barışçıl yöntemlerle gerçekleşecektir. Bu sınıfa karşı doğru bir siyaset izlenmesi durumunda, bu sınıf da kendi elindeki ekonomiden vazgeçmiş olacaktır.

Eşit ilişkiler temelinde emperyalist ve gerici devletlerle ekonomik ve siyasi ilişkiler sürdürmek reddedilmez. Ama bizim reddettiğimiz bağımlılık ilişkileridir.

İşte bu bağımlılığın ülkemizdeki sosyal dayanağı güçlerin başını da komprador bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağaları çekmektedir. Bu sınıflar emperyalizmin ülkemizdeki uşaklarıdır. Emperyalizmin ülkemizdeki varlığı ve gelişmesi tamamıyla bu sınıflar üzerinden sağlanmaktadır. Dolayısıyla bu sınıfların hem elindeki tüm üretim araçlarına el konulup devletleştirilecek hem de geleceğin siyasi iktidarında yer verilmeyecektir. Bu sınıflar stratejik düşmanlarımızdır. Bu sınıflar iktidardan alaşağı edilip emperyalizm kovulmadan ülkemiz bağımsız ve demokratik olamaz. Bu sınıflar ve emperyalizm

Emperyalist Sermaye Kuruluşlarına Olan Tüm Borçlar Tek Taraflı İptal Edilecektir!

Program şöyle diyor:

“83) Emperyalist devletlere, dünya bankasına, OECD, IMF, çok uluslu şirketler vb. gibi emperyalist mali sermaye kuruluşlarına olan borçlar ve yükümlülükler tek taraflı iptal edilecek, emperyalist tekelci sermayeye ait kapitalist işletmelere el konulacak, emperyalistlerin ülkede bulunan askeri üs vb. kuruluşlarına el konulacaktır.”

Ülke ne ekonomik ne de siyasi olarak bağımsız değil. Kültürel olarak da emperyalizmin kültür alanı içerisine girilmiştir. Kültür emperyalizmi adeta toplumun her

tarafını sarmış durumdadır. Öyle ki neredeyse mağazalar vb iş yerlerinin tümünün tabelasına İngilizce isimler yazılmakta, diskolar-gazinolar tam bir Amerikan barları haline getirilmiştir. İngilizce bilmeyenler küçümsenir hale gelmiştir.

Onu da bir kenara bırakıyoruz: Bu ülkede daha doğmayan bebeler, yani anne karnındaki bebeler bile emperyalist haydutlara borçlandırılmış durumdadır. Ki bu borçlar her geçen gün katlanarak artmaktadır. Emperyalist haydutlar ülkemizi hem ekonomik hem de mali (para) bakımından bağımlı hale getirmiştir. IMF, OECD ve Dünya Bankası gibi mali sermaye kuruluşları bebelerimizi dahi borçlandırmıştır. Hem de milyarlarca. Her tarafı yağmalayan bu haydutlar işi daha da ileri götürerek devletin ekonomik ve mali politikalarını da denetler duruma gelmiştir. Her yeni hükümet IMF'ye hizmette kusur etmeyeceklerinin yeminini ederek işbaşına gelmektedir-getirilmiştir. IMF memurları bir tahsildar gibi ekonomik ve mali politikaları denetlemektedir. Sözümüzü fazla uzatmayalım: Bu ülke hakim sınıflar tarafından Osmanlının 1860'lar sonrası durumuna dönüştürülmüştür. IMF memurları 1880'lerin Duyun-u Umumiye (devlet içinde devlet) görevini yürütmektedir. İş olsun veya propaganda olsun diye ülke sömürgeleşmiş demiyoruz.

Ülkeyi bu duruma getiren kim? Hiç kuşkusuz ki ülkeyi yöneten gerici egemen sınıflardır, emperyalistlerdir. Yerli uşaklarla emperyalist devletler birlikte ülkeyi her bakımdan talan etmiş, kundaktaki bebeleri dahi iliğine kadar emip sömürmektedirler.

İşte ülkemizin tüm halkını başta da bebeleri bu canavarlardan kurtarmak için onlara ödenecek bir kuruş borcumuz yoktur diyoruz. Tam tersine onlar bize borçludur. Yüz yıllardır emekçi halkımızın

kanını ve terini ucuz bir şekilde emmektedirler. Hem ucuz bir şekilde sömürüyorlar, hem de kundaktaki bebeleri borçlandırıyorlar.

Daha önceki madde de belirttiğimiz gibi sadece borçları tek taraflı iptal etmekle yetinmeyeceğiz, onların kapitalist işletmelerine de el koyacağız. Ülkemizden bu sömürge güçleri kovacağız. Onlara halkımızı sömürmeleri ve baskı altına almaları için bir karış toprak dahi vermeyeceğiz.

Kısacası, sözügeçen emperyalist sermaye kuruluşları ve tekellerin ülkemizi sömürmesine hiç bir şekilde müsaade edilmeyecektir.

Halktan Gizli Hiçbir Antlaşma Yapılmayacak Ve Bugüne Kadar Yapılan Tüm Gizli Antlaşmalar İse Halka Açılacaktır!

Program, aynı madde altında başka devletlerle yapılacak antlaşmalara ilişkin şu önemli noktanın altını çiziyor:

“TC döneminde imzalanan tüm gizli antlaşmalar iptal edilip halka açılacaktır. Demokratik Halk Cumhuriyeti’nde içeriği ne olursa olsun halktan gizli antlaşma yapmayacak, imzalanan tüm antlaşmalar merkezi halk meclisinin onayından geçilecektir.”

Bilindiği gibi mevcut devlet ve onun hükümetleri başka devletlerle gizli antlaşmalar yapmaktadır. Zaten hiçbir antlaşmayı halka danışarak yapmıyorlar. Yapmadıkları gibi bir çoğunu da gizli yapmaktadırlar. Özellikle de emperyalist devletlerle birçok gizli ve karanlık antlaşmalar yapmaktadırlar.

Bu siyasete niye başvuruyorlar? Nedeni bellidir! Halkın çıkarlarına aykırı karar almalarıdır. Halkın bu kararlara tep-

ki göstereceklerini bildikleri için kapalı kapılar ve masa başlarında gizli antlaşma yapmaktadırlar. Halkın ve ulusların kendi kaderini masa başında pazarladıkları için gizli antlaşmalar yapıyorlar. Çoğu kez kendi parlamantalarında da bu gibi gizli oturumlar yapmaktadırlar. Hatta bu gizli oturumlarda konuşulanları on yıl gibi bir süre kamuoyuna açmayı önlemek için yasak bile koymuşlardır. Fakat Demokratik Halk Cumhuriyeti döneminde böyle yapılmayacaktır. Programda da altı çizildiği gibi dış siyaset bakımından devleti ve toplumu ilgilendiren hiçbir politik antlaşma gizli yapılmayacaktır. Tam tersine bu gibi antlaşmalar Merkezi Halk Meclisinin onayından geçtikten sonra gerçekleştirilecektir. Eğer bu meclis onay vermezse o zaman hiçbir antlaşma yapılmayacaktır. Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni yönetmenin bilinci budur. Bunun dışındaki politikalar Demokratik Halk İktidarının politikası olamaz. Halksız bir antlaşma gerici iktidarların devleti yönetme ve yönlendirme siyasetidir. MLM'ler bu türden gerici siyaset tarzlarına ihtiyacı yoktur ve olamaz. Proletarya devletinin halktan gizli saklısı olamaz. Bunu savunduğu zaman o proletaryaya ihanet etmiş olur. O zaman neden niçin devrim yapıyoruz ki? Yani halktan gizli antlaşmalar yapmayı savunan bir parti ve iktidar anlayışı mevcut gerici devletlerin çizgisinden başka birşey olmaz. Halksız yönetim halkın iktidarı olamaz. Bizim halkı kandırarak, gerçekleri onlardan gizleyerek siyaset yapmaya ihtiyacımız yoktur. Gerçekler halktan gizlenerek halk adına yapılamaz. Biz burjuva politikacısı değiliz ki kendi çıkarlarımız için halkı kandıralım. Her şey halkın çıkarları için diyorsak o zaman halksız hiçbir antlaşma yapılamaz. Halka yalan söyleyenler ve halktan gizli siyaset yapanlar olsa olsa ya burjuvazi ya da onun ideolojisinden etkilenmiş küçük burjuvazi olur.

Ülkemizdeki mevcut düzen partilerine bakalım. Yalan ve demagoji üzerine siyaset yaptıkları için bir seçim, bilemedin iki seçim sonrası hükümete gelemiyor, dahası parlamentoya milletvekili bile gönderemez duruma geliyorlar. Yani yalan şatolarının ömrü en fazla sekiz yıl sürüyor. Ama onlar yalan söylemek zorundadırlar. Çünkü onlar gerçekleri halka anlattıkları zaman bir gün dahi orada duramazlar. Ancak umut tacirliği yaparak ayakta durabiliyorlar. Bu ömürlerinin uzunluğunun esas nedeni ise halkın doğru bir politik önderlikten yoksun oluşundan kaynaklıdır. Ki halkın bir dönem birini, bir başka dönem ise diğer birini tercih etmesinde baş faktör onun örgütsüzlüğüdür. Yoksa umut tacirlerinin yalanları fazla para etmez.

Bundandır ki MLM parti ve bireyler halkın çıkarlarına ters düşen hiç bir siyaset tarzını benimsemez. Çünkü onlar sınıf ve halkın çıkarları adına yola çıkmıştır. Dolayısıyla onlarsız bir politikanın da altına imza atmaz-atamaz. Hatalı politikalar izledikleri zaman ise bunun özelleştirmesini zamanında yapmak zorundadırlar. Yoksa tıpkı burjuva partileri gibi onlar da gerici birer parti olup çıkarlar.

Kısacası, programımız net ve açıktır. Halka rağmen hiç bir antlaşmanın altına imza atılmayacaktır. Ve bugüne kadar TC'nin yapmış olduğu tüm gizli antlaşmalar da bir bir deşifre edilerek halka açıklanacaktır.

Toplumsal Ekonominin Önder Gücünü Devlet Eliyle Geliştirilen Sosyalist Ekonomi Oluşturacaktır

Yeni Demokratik Cumhuriyeti'mizin ekonomisini şu üç sac ayağı oluşturacaktır:

Devlet sektörü, özel sektör ve kooperatif sektörü.

Konuya ilişkin program şunların altını çizmektedir:

“84) Devlet girişimleri sosyalist niteliğe sahip olacak. Bu, aynı zamanda bütün toplumsal ekonominin önder gücünü yaratacaktır. Ancak bu cumhuriyet kapitalist (milli) özel mülkiyete el koymayacak ve halkın geçim koşullarına hükmetmeyen kapitalist üretimin gelişmesine engel olmayacaktır. Bu cumhuriyetin ekonomisi; devlet sektörü, özel sektör ve kooperatif sektöründen oluşacaktır.”

Sosyalist nitelikten ne anlamalıyız?

Bundan gerek devletin elindeki gerekse devlet eliyle geliştirilen ekonominin kişinin özel mülkiyetinde değil tüm toplumun mülkiyetinde olması anlaşılmalıdır. Bütün ekonominin önder gücünü oluşturması gerçekliği de bu toplumun mülkiyet karakterinden kaynaklıdır. Bilinir ki kooperatifçilik ve milli kapitalizm özel mülkiyetin iki türüdür. İşte demokratik iktidar ve sosyalizmin belli bir aşamasında bu iki tür özel mülkiyet ilişkisine de son verilecektir. Tabii ki bu durum adım adım gerçekleşecektir. Hedef bireysel mülkiyetten kolektif mülkiyete geçiştir. Sosyalizmin temel ilkesinde kapitalist mülkiyete yer yoktur. Bazı istisnai dönemler hariç. Bu dönem boyunca, özellikle de belli bir aşamadan sonra tüm mülkiyet biçimi kolektif mülkiyet (toplumun) biçimine dönüşecektir. Süreç içerisinde milli burjuvazinin elindeki mülkiyet devlet mülkiyetine, kooperatif elindeki mülkiyet ise, bir başka deyişle emekçi halkın elindeki özel mülkiyet ise kolektif mülkiyete dönüşecektir. Yani kolhozlara dönüşecek. Kolhozlarda hiç bir özel mülkiyete izin yoktur. Herkes eşittir. Ama kooperatif örgütlenmesinde eşitsizlik vardır. Emekçi halkın özel mülkiyeti söz konusudur. İşte sosyalizmin ortadan kaldırmayı istediği bir mülkiyet biçimi de bu emekçi halkın

özel mülkiyet örgütlenmesinin bir biçimi olan kooperatifçiliğin kaldırılması olacaktır. Spekülasyonlara meydan vermemek için milli kapitalizm üzerinde azıcık da olsa durmakta fayda görüyoruz:

Daha önceki bölümlerde milli kapitalizm ve milli burjuvazinin yeni demokratik iktidarın bileşeni olduğuna dair açıklamalarda bulunmuştuk. Bu sınıfın elindeki ekonomiye devrim sonrası hemen el konulmayacak süreç içerisinde el konulacaktır dedik. Şüphesiz ki bu da zorla olmayacaktır. Tamamıyla ikna ve barışçıl yöntemlerle gerçekleşecektir. Bu sınıfa karşı doğru bir siyaset izlenmesi durumunda, bu sınıf da kendi elindeki ekonomiden vazgeçmiş olacaktır. Çünkü demokratik iktidar ekonomik ve sosyal alanda önemli gelişmeler kaydettiğinde, yani toplumun ekonomik ve sosyal yaşamında ileriye doğru gelişmeler kaydedildiğinde o zaman milli burjuvazinin elindeki ayrıcalıklı ekonominin de pek hükümü kalmayacaktır. Öyle ki halkın refah düzeyi genel olarak aynı olacaktır. Bu da sosyalizme geçiş ve onu takip eden süreçte adım adım tüm eşitsizlikleri ortadan kaldırmaya yönelik olacaktır. Sosyalizm döneminde, özellikle de ilk aşamasında bazı eşitsizlikler olacaktır. Örneğin emeğin özel mülkiyeti, köy ile kent, kafa ile kol, yönetenle yönetilen arasındaki eşitsizlik ve çelişkiler gibi. Ama bu eşitsizlik üretim araçlarının özel mülkiyeti şeklinde kendisini göstermeyecektir. Çünkü buna yasal olarak müsaade edilmeyecektir.

Ki demokratik devrim sonrası proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin baş çelişki haline gelmesinin gerçekliği sadece ideolojik düzlemde değil, sınıfsal düzlemde de. Bunun ilk ekonomik ve siyasi ayağını milli kapitalizm ve milli burjuvazi oluşturacaktır. Milli burjuvazinin ekonomik ve siyasi örgütlenme bakı-

mından tasfiye edilmesi proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin baş çelişki olması gerçekliğini ortadan kaldırmaz. Bu, sadece işin bir boyutunu oluşturur. Diğer önemli boyutu ise sosyalizm süreci boyunca bu çelişkinin devam etmesi olacaktır. Yani sınıf mücadelesi yine devam edecektir. Tabii ki bir devrim öncesi gibi değil. Mümkündür ki bu zaman zaman şiddete de dönüşecektir. Çünkü iktidarını

kaybeden geçmiş gerici sınıflar boş durmayacaktır. Her an her dakika iktidarı yeniden ele geçirmek için fırsat kollayacaklardır.

Dolayısıyla sınıf mücadelesinin görevleri hiç bir zaman küçümsenemez. Sınıf mücadelesini ve devletin varlığını sadece dış emperyalist güçlere karşı mücadeleye indirgemek anlayışı MLM bir anlayış olamaz.

Hazır yeri gelmişken emeğin özel mülkiyeti konusuna açıklık getirmeye çalışalım:

Öncelikle bu söylemden üretim araçlarının özel mülkiyeti anlaşılmamalıdır vurgusunu yapmak istiyoruz. Bundan anlaşılması gereken kişinin gerek demokratik cumhuriyet, gerekse sosyalizm döneminde emeğiyle elde ettiği para vb. şeyler anlaşılmalıdır. Elde ettiği parayla üretim araçları üzerinde mülk edinmesine müsaade edilmeyecektir, ama kendi gereksinimlerini karşılayacaktır. Buradaki çelişkiyi şöyle bir örnekle somutlayabiliriz: Aynı iş kolunda iki işçi çalışmış olsun, bunlardan birinin çocukları olsun diğerinin ise olmadığını düşünelim. İşte bu ger-

çeklikten hareketle çocuk sahibi olan bir işçi emeğiyle elde ettiği paraların bir kısmını çocuklarının bazı giderlerine (ufak çaplı da olsa) harcarken, diğeri harcamadan biriktirmiş olacaktır. Ya da ağır iş kolunda çalışanlara verilen ücretle daha hafif iş kolunda çalışana verilen ücretteki farklılığı düşünelim. İşte emeğin özel mülkiyeti dediğimiz şey budur. Ki bu durum sosyalizm dönemi boyunca devam edecektir.

Bu tür konular daha derinlikli ve kapsamlı tartışılması gereken önemli konulardır. Şimdilik bu

kadarlık açıklama yeter deyip geçiyoruz.

Milli kapitalizme halkın geçim koşullarına hükmetmeyecek şekilde müsaade edilecektir sözünden ise şu anlaşılmalıdır: Bu sektörü elinde bulunduranların aşırı kar elde etmelerine ve büyük sanayi-yi elinde bulundurmalarına müsaade edilmeyecektir. Kısmi kar elde etmelerine müsaade edilecektir. Bu, devlet kontrolüyle kapitalizmin geliştirilmesi temelinde işlev görecektir. Yani proleter devlet iktidarının denetiminde. Yoksa eski türde bir kapitalizme izin verilmeyecektir. Tıpkı Sovyetlerdeki NEP (Yeni Ekonomik Politika) politikası gibi devlet eliyle kapitalizmin gelişmesi süreci işletilecektir. Lenin bu politikayı 1921'in sovyetlerinde Sosyalist iktidar sürecinde başlatmıştır. 1953 yılında Çin'deki devlet kapitalizmine ilişkin şunların altı çizilmektedir:

"Bugün Çin'deki kapitalist ekonomi, büyük bir bölümü Halk Hükümetinin denetiminde bulunan, devlet mülkiyetindeki

sosyalist ekonomiyle çeşitli biçimlerde bağlantılı olan ve işçiler tarafından denetlenen bir kapitalist ekonomidir. Sıradan bir kapitalist ekonomi değil, kapitalist ekonominin özel bir türüdür, başka bir deyişle yeni türden bir devlet kapitalizmi ekonomisidir. Bu ekonominin varlık nedeni esas olarak kapitalistlere kar sağlamak değil, halkın ve devletin ihtiyaçlarını karşılamaktır. Evet, işçiler tarafından yaratılan karın bir bölümü kapitalistlere gitmektedir, ama bu yalnızca küçük bir bölümüdür, bütünün dörtte biri kadardır. Geri kalan dörtte üçü işçiler için(refah fonu biçiminde), devlet için(gelir vergisi biçiminde) ve üretim kapasitesinin artırılması için (bunun küçük bir bölümü kapitalistlere kar sağlamaktadır.) yaratılmaktadır. Dolayısıyla, bu yeni türden devlet kapitalizmi ekonomisi çok büyük ölçüde sosyalist bir nitelik kazanmakta ve işçilerin ve devletin yararına işlemektedir.”(abç) (Mao. Seçme Eserler. Cilt;5-Sf;110)

Bizim milli ve aynı zamanda devlet kapitalizmi konusunda savunduklarımız-savunacaklarımız da budur.

Kooperatif Sektörü:

Kooperatifçilik özel mülkiyete dayalı emekçi köylülüğün ekonomik planlamasıdır.

Devrim sonrası, hatta kurtarılmış bölgeler döneminde köylük bölgelerde kooperatif kurmaya ağırlık verilmelidir. Kooperatifçilik üzerinden ülke ekonomisine büyük katkılar sağlanacağı ortadadır. Şu anda kurulan kooperatiflerin çoğunluğuna hakim olan kesim daha çok zengin köylülerdir. Devrim döneminde kurulacak kooperatiflere ise zengin köylülüğün hakim olması önlecektir. Ama zengin köylülük de üye olabilir. Hiç kuşkusuz ki

kooperatifçilik emekçi köylülüğün ekonomisinin planlanmasıdır. Bu genel ekonomik plan çok kapsamlı olmalıdır. Bu ekonomik plan dahilinde “yan üretimin yapılması, el sanatlarını, çeşitli ekonomik girişimleri, çok hedefli girişimleri, çevredeki toprağı tarıma elverişli hale getirmeyi, nüfus hareketlerini, ikmal ve pazarlama kooperatiflerini, kredi kooperatiflerini, bankaları ve tekniği yaygınlaştırma istasyonları vb. hem de çıplak dağların ve köylerin ağaçlandırılmasını kapsar.” Bunlar daha da genişletilebilir. Burada aslolan emekçi köylülükle yardımlaşma ve onların ekonomisini planlamadır. Tabii bir yandan bu ekonomik planlamayı yaparken ama öte yandan köylülüğü her bakımdan ideolojik-siyasi ve kültürel eğitime tabi tutmak şarttır. Yoksa sosyalizme geçişte zorlanırlar. Dahası köylülüğün kafası ideolojik ve siyasi olarak dönüşümüne önem verilmediği zaman bu mülkiyetçiliklerinden dolayı sosyalizme karşı durabilirler. Hiç kuşkusuz ki bu durum sadece köylülük için geçerli değil. Tüm sınıf ve tabakalar için geçerlidir. Ama bir işçi sınıfıyla bir köylülüğü kıyasladığımızda, özellikle de orta ve zengin köylülüğün devrim sonrası yalpalaması kendisini daha çok göstereceği aşıkardır.

Görev bu kooperatif sektörünü, bir başka deyişle köylülüğün ekonomik planlamasının bir ürünü olan kooperatifçilik sektörünü kolektif mülkiyete (tüm toplumun mülkiyeti) dönüştürmektir. Tabii ki bu da süreç içerisinde adım adım gerçekleşecektir. Kolektif mülkiyette özel mülkiyete yer yoktur. Kolektif mülkiyet toplumun tümünün mülkiyetidir. Yani sovyetlerdeki kolhozlardır.

Özcesi, Yeni Demokratik Cumhuriyet döneminde bu üç ekonomik sektör devam edecektir. Fakat sosyalizme adım adım geçişle birlikte kooperatif ve kapitalist sektör, başta da milli kapitalizme dayalı

sektör ortadan kaldırılacaktır. O durumda sanayide yine solhozlar (sosyalist nitelikli devlet mülkiyeti), köylülük alanda ise kolhozlar şeklinde ekonomik planlama yapılacaktır.

“Toprak İşleyenindir” İlkesinden Hareketle Büyük Toprak Ağalarının Topraklarına El Konulacaktır!

“Toprak İşleyenindir” şiarına uygun Programın 85.maddesinde şu vurgular yapılmaktadır:

“85) Büyük toprak ağalarının topraklarına el konulacak ve topraklar “toprak işleyenindir” ilkesine uygun bir şekilde yoksul köylüler ve tarım işçileri başta olmak üzere köylülere dağıtılacaktır. Köylülük bölgelerdeki zengin köylü ekonomisine esasta dokunulmayacak, bunların ihtiyaç fazlası devletleştirilecektir. Ayrıca devletin mülkiyetinde olup da işletilmeyen tarıma elverişli bütün araziler üzerinde sosyalist nitelikte devlet üretim çiftlikleri kurulacaktır.”

Büyük toprak ağalarının topraklarına el konulması için ülke çapında iktidarın ele geçirilmesi beklenmeyecek. Bu, bugünden başlayarak adım adım gerçekleştirilecektir. Özellikle de kurtarılmış bölgeler ve kızıl siyasi iktidarlar döneminde devrim sonrası yapılacak görevler ve planların çoğunluğu gerçekleştirilmiş olacaktır. Bir başka ifadeyle büyük toprak ağalarının topraklarına el koyma ve yoksul köylü ve tarım işçilerine dağıtım görevini yerine getirmek için devrim sonrası beklenmeyecektir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan’da toprak devriminin gerçekleşmediğini, köylülüğün toprak sorununun çözülmediği, 10-15 büyük toprak ağasının milyonlarca yoksul köylünün sırtından geçindiğine dair önce-

ki bölümlerde değinmiştik. İşte bu devrimin ana gücünü yoksul köylülük oluşturmaktadır. Yani toprak devrimi özünde yoksul köylülerin toprak sorununu çözmek demektir. Proletarya önderliğindeki demokratik devrimlerin özünü toprak devrimi oluşturur. Burada çelişkinin odak noktasını ise yoksul köylülükle büyük toprak ağaları arasındaki çelişki oluşturmaktadır. Yoksul köylülük denilince akla topraksız köylü gelir-gelmelidir.

Zengin köylü mülkiyetine devrim aşamasında esas olarak dokunulmayacak

Bu noktayı biraz açalım:

Zengin köylülüğün devrimimizin müttefiki olduğunu gerek programda gerekse daha önceki yazılarımızda vurgulamıştık. Köylülüğün bu tabakası feodalizm, kompador kapitalizm ve emperyalizm tarafından sömürülüp baskı altında tutulmaktadır. Bu tabaka ekonomik ve sınıfsal bakımdan köy milli burjuvazisini (orta) meydana getirmektedir. Buna küçük toprak ağaları da dahildir. Bu tabaka tıpkı şehir milli burjuvazisi gibi kaypaklır. Sol ve sağ kanada ayrılır. Sol kanadı devrimci iken sağ kanadı karşı-devrimcidir. Devrimimizin gerçek müttefiki ise bu sol kanattır. Sağ kanadı ancak fiili işgal koşullarında devrime katılır. Daha önceki konu başlıkları altında milli burjuvazi ve milli kapitilazme karşı nasıl bir siyaset izleyeceğimiz hususunu açmıştık. Dolayısıyla aynı siyasetimiz zengin köylülük için de geçerlidir. Bu tabakanın “İhtiyaç fazlası mülkleri devletleştirilecektir” tespitimiz de buna dayanmaktadır. Daha açık bir deyişle bu tabakanın aşırı derecede özel mülk edinmesine müsaade edilmeyeceği gibi elindeki mülklerden ihtiyaç fazlası toprakları ve üretim araçları

devletleştirilecektir. Sosyalizm aşamasına geçişle birlikte zengin köylü ekonomisi devlet adına el konularak toplumun malı haline getirilecektir.

Kısacası, milli burjuvazi için uyguladığımız siyaset zengin köylülük için de geçerlidir.

Halk Kendi Kendisinin Egemeni Olacaktır:

Programımız Yeni Demokratik İktidar döneminde halk kendi kendisinin egemeni olacaktır diyor. Kendi yöneticilerini onlar seçecek, onlar görevden alacak diyor. Programda bu konudaki siyaset şöyle özetlenmiştir:

“86) Halkın mutlak egemenliği halk tarafından seçilen ve her an halk tarafından görevden alınabilir olan Merkezi Halk Meclisi temsilcilerine ait olacaktır.”

Bu, ne demektir?

Bu, halkın kendi kendisini yönetmesi demektir. Başkaları onları yönetmeyecektir. Halk kendi iktidarına kendisi seçtiği yöneticileri istediği zaman alacak demektir. Bu, halk tarafından seçilmişleri başkaları halk adına görevden alamayacak demektir. Her düzeyde seçilenlerin aynı düzeydeki meclis tarafından görevden alınabilirliğini program net bir şekilde ortaya koyuyor. Köyedeki köy halk meclisi, ildeki ve daha yukarıdakileri ise o düzeydeki Halk Meclisleri göreve seçtiği gibi görevden de onlar alacaktır.

İşte halkın gerçek demokratik yönetimi de ancak böyle inşa edilir ve sağlanır. Hiç bir gerici burjuva ve feodal iktidar döneminde bu tür demokrasi yoktur ve olamaz. Gericici sistemlerde göstermelik seçimler var. Hepsisi de halkı kandırmak ve sermayelerine sermaye katmak için

yapılmaktadır. Parlementoları tam bir maskedir. Bütün önemli politik-ekonomik kararlar perde arkasından alınır. Ve parlamento onun yasal noteri olarak işlev görür. Burjuvazi işine gelmediği zaman bu parlamento dahi kapatır. Ama halkın iktidarında öyle olmayacaktır. Demokratik Halk Cumhuriyeti’nde bu türden parlamento olmayacaktır. Onların en üst karar mekanizması Merkezi düzeydeki Halk Meclisidir. Fakat bu meclis yukarıdan aşağıya doğru atama yöntemiyle alt meclis organları oluşturamayacaktır. Buna müsaade edilmeyecektir. Her birimdeki Halk Meclisi buna kendi karar verecektir. Onun seçtikleri o alan iktidarının yöneticisi olacaktır. Başkaları değil. Demokratik seçim ve yönetim anlayışının özü budur. Bunun dışındaki siyaset ve yöntemler anti-demokratiktir ve gerici yönetim şekilleridir.

Bu gerici sistemlerin öylesine gerici ve faşist yönetim anlayışları vardır ki bir muhtar, bir belde belediye başkanını dahi istediği zaman en üstten bir kararla görevden alabiliyorlar. Seçim yöntemleri demokratik olmadığı gibi pek tabii ki görevden alma yöntemleri de demokratik olamaz. Ama halk iktidarında kim seçmişse o görevden alacaktır. Bunun dışındaki yönetim anlayışları halkın kendi egemenliği değil, bir avuç azınlık olan feodal burjuvazinin çoğunluk üzerindeki gerici egemenliğidir. Ki bu anti-demokratik yönetim biçimlerinin hepsi gerici olduğu gibi kimileri ise gericiliğin en üst biçimi olan faşizmdir. Tüm bunlardan hareketle de halkımıza şunu diyoruz: Mevcut faşist diktatörlüğün alt edilmesi ancak Yeni Demokratik Cumhuriyet programının iktidara gelmesiyle olur. Diğer programlar faşist diktatörlüğün gerçek alternatifleri olamaz. Olsa olsa belli bir düzeye ve aşamaya kadar olur. Bununla kastımız, küçük ve orta burjuva parti programları-

dır. Yoksa feodal burjuva partilerin programlarının hepsinin özü aynıdır. Düzen partileri ve diğer orta burjuva partilerinin programını bir kenara bırakıyoruz. Marksist etiketli küçük burjuva partilerin programında dahi, özellikle de sosyalist devrimi savunan akımların programlarında küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin devrimci kanadına kurulacak iktidarda yer vermemektedirler. Emekçilerin iktidarı deyip işin içinden çıkıyorlar. Bu emekçiler sadece işçi sınıfı mı? Bu söyleme hangi sınıflar girmektedir? Toptancı bir mantıkla emekçi, işçi deyip köylülüğün ve küçük burjuvazinin devrimdeki rolünü inkar ediyorlar. Halkımız ve okurlarımız küçük burjuva akımların parti programlarını açıp okuduğunda bu programların partimizin programıyla ne kadar farklı bir nitelikte olduğunu anlamış olacaktır. Bu küçük burjuva parti programlarının sadece işçi sınıfına yönelik olduğu netlikle anlaşılmış olacaktır.

Bu küçük burjuva partilerin bir kesimi ise halk deyip halk kavramını belirsizleştirmektedir. Bu halk kavramında hangi sınıf ve tabakalar var, sorusunda netlik yok. Onlara göre ülkemizde milli burjuvazi diye bir sınıf yoktur. Ne Türk ne de Kürt milli burjuvazisi vardır. Onlar, sınıf ve tabaka olarak sadece tekeli burjuvazi, küçük burjuvazi, köylülük ve proletaryadan söz etmektedirler. Bu tespitleriyle bırakalım Türk orta (milli) burjuvazisini görmezlikten gelmelerini, Kürt ulusal burjuvazisini dahi görmezlikten gelmektedirler. Öyle ya bugüne kadar (PKK’de dahil) meydana gelen Kürt ulusal mücadelesine küçük burjuvazi veya kendi söylemleriyle Kürt “işbirlikçi burjuvazisi” önderlik etmiştir. Sözde sınıfsal tahlil yapıyorlar, ama özünde yaptıkları, sınıfları birbirine karıştırmaktır. İdeolojik kaos içerisindedirler. Kürt ulusal sorunu ve PKK’yi yanlış tahlil etmelerinin ideolojik

arkaplanında yatan nedenlerden birisi de bu anlayışlarıdır. Bu tür anlayışa sahip olanlar daha çok Mahir Çayan çizgisini savunan THKP/C kökenli küçük burjuva akımlardır.

Ki bütün küçük burjuva akımlar ulusal sorun konusunda oportünist tesbitlere sahiptir. Aynı hatalı tesbitleri ulusal (orta) burjuvazi konusunda da kendisini gösteriyor. Bu dar oportünist anlayışları Kürt ulusal hareketini değerlendirirken kimi zaman sağ (çoğu zaman böyle gösteriyor) kimi zaman ise sol bir şekilde kendisini dışa vuruyor. Gerek Türk, gerekse Kürt ulusal burjuvazisinin kendileri gibi düşünmesi ve hareket etmesini bekliyorlar. Türk ulusal burjuvazisi konusunda sol, Kürt ulusal burjuvazisine yaklaşımda ise çoğu kez sosyal şoven ve sağ sınıf işbirlikçi bir tutum takınmaktadırlar. Konumuzu fazla dağıtmadan toparlayalım.

Programda da ifade edildiği gibi “halkın mutlak egemenliği” ancak halkın kendi yöneticilerini kendilerinin seçip kendilerinin görevden almasıyla mümkün olur. Gerçek demokratik iktidar ve demokrasi bilinci bundan başkası olamaz!

Her Seçmenin Tüm Temsili Kurumlara Seçilme Hakkı Vardır

Önce programın dediklerini aktaralım:

“87) Gerek merkezi halk meclisine gerekse tüm yerel halk meclisi organlarına seçimlerde 18 yaşına basmış kadın-erkek tüm vatandaşlar için genel, eşit ve doğrudan oy hakkı tanınacaktır. Seçimlerde gizli oy açık sayım ilkesi uygulanacaktır. Her seçmene tüm temsili kurumlara seçilme hakkı tanınacaktır.”

Programımızı tüm burjuva ve gerici programlardan ayıran en temel noktalardan birisi de hiç kuşkusuz seçme hakkı

olan her insanın aynı zamanda seçilme hakkına sahip olması gerçekliğıdır. Burjuvazi bu hakkı seçmene tanımıyor. Seçilmesi için belli bir yaş (en az 25 ve askerliğini yapmış olması) ve bazı yasakçı kurallar ileri sürmektedir. Bu, demokratik bir yönetim anlayışı değil, gericidir. Bu, gençliğin görevini sadece oy vermek ve seçmek olarak belirlemek demektir. Bu, dinamik ve enerjik gençliğe güvensizliktir. Dahası bu, gençliği siyaset dışı bırakan gerici bir iktidar ve yönetim anlayışıdır. Durum böyle olunca oradaki yönetim için demokratik denilelinir mi artık? Çünkü toplumun önemli bir nüfusunu ve dinamik potansiyeli oluşturan gençliğin seçilme hakkını elinden alıyor.

Kısacası, mevcut gerici sistemlerin seçim yasaları gerici ve anti-demokratiktir. Bu sistemlerin anti-demokratik seçim yasaları karşısında tek doğru alternatif yasa partimiz programının 87.Maddesinde ortaya konulan siyasettir.

Mevcut Merkezi Bürokratik Anlayış ve Yönetim Şekline Son Verilecektir!

Daha önce değindik. Mevcut gerici iktidarların tümü yukarıdan aşağıya doğru bürokratlar tarafından yönetilmektedir. Bu yönetim amir-memur tarzı yönetimdir. Yukarıdaki amirler ne derse aşağıdaki memurlar o görevi itirazsız bir şekilde yerine getirmek zorundadır. Yerine getirmeyenler hemen görevinden alınır veya çeşitli cezalara çarptırılırlar. Bu yönetim şekli tamamıyla kitlelerden kopuk bir kişi veya bir kaç kişinin ağzından çıkan sözlerle idare edilir. Yasama, yürütme ve yargı denilen devletin temel yönetim kurumları tamamıyla kitlelerden kopuk birer amir olarak hareket eder. Aşağıdaki memurların eleştirisi hakkı yoktur. Amirle-

rinin karşısında hazırola geçerler-geçmek zorunda bırakılırlar. Yasama, yürütme ve yargı organlarının tümü hakim-sömürücü sınıflar için çalışır. Faşist ve gerici anayasının emrettiği şekilde yürür. Buna karşı söz söyleyenler dahi bazan çok ağır cezalara çarptırılır. Kitlelerin denetimini ve inisiyatifi diye bir şey tanınmaz. Şef ve şefler yönetimi geçerlidir. Bütün atamalar yukarıdan aşağıya doğru yapılır. Halk küçümsenir. Onlara tepeden bakılır. Her amir halk karşısında bir kral gibi hareket ederek onları susturmaya çalışır. Halkla arasına bir mesafe koyarlar. Onlar için halkın sorunları önemli değil, önemli olan devlet işlerinin yerine getirilmesidir. Halkı sevmezler, halka güvenmezler. Halkı kandırmak için bol bol yalan üretir ve demagoji yaparlar. Onlar için en büyük tanrı devlettir ve özel mülkiyet ilişkilerini korumaktır. Oysa Demokratik Halk Cumhuriyeti'nde bu örgütlenme ve idare şekline son verilecektir. Bürokratik yönetim şeklinin bir sonucu olan bürokratizme meydan verilmeyecektir. Hiyerarşik bir yönetim şekli olacaktır. Ama bu bürokratizm şeklinde olmayacaktır. İktidar organları daha önce de bir çok kez açım-lamasını yaptığımız gibi yukarıdan aşağıya doğru değil aşağıdan yukarıya doğru Halk Meclisleri şeklinde oluşturulacaktır. Kitle inisiyatifi ve halk iktidarı ancak böyle olur. Bu da kitlelere dayanan demokratik yönetim şeklidir. Tersî yönetim şekilleri demokratik değil anti-demokratik ve gericidir. Hatta kimisi faşizmle yönetilmektedir. Buna yol açan da burjuva ideolojisi ve mevcut devlet sistemleridir. Konuya ilişkin Yeni Demokratik Cumhuriyet Programının 88. Maddesinde şunların altını çizilmektedir:

“88) Eski iktidar tarafından yasama, yürütme, yargı organlarına merkezden tayin edilmiş ve merkeze karşı sorumlu olan bürokratlar yönetimindeki merkezi

Yeni Demokratik Cumhuriyet koşullarında siyasi kimliği ne olursa olsun hiç bir insanın düşünce belirtme özgürlüğüne dokunulmayacaktır. Her isteyen özgürce düşüncelerini ifade edecektir. Oysa mevcut gerici ve faşist diktatörlükler insanların düşüncelerini yasaklıyor. Ülkemizdeki yönetim siyasetini yakından yaşıyoruz. Yüzlerce aydın ve demokrat insan farklı düşünce savunuyor diye ağır cezalara çarptırılıyor. O da yetmiyormuş gibi işkence tezgahlarından geçiriliyor. Yeni Demokratik İktidar döneminde bu tür durumlar yaşanmayacaktır.

.....
idare kurumları ortadan kaldırılacak, yönetim aşağıdan yukarıya halk meclisleri yönetimi altında birleştirilecektir."

Sözü fazla uzatmaya gerek yok. Her türlü bürokratizme son verilecek, halkın kendi iktidarı olan Halk Meclisleri toplumu tüm yönetim alanlarına hükmedecek biricik güç olacaktır.

İdeolojik kampanya ve kültür devrimleri yoluyla bürokratizmin önü alınacak, dolayısıyla parti içi ve dışında yeni bürokrat burjuvaların iktidarı ele geçirmesine müsaade edilmeyecektir.

"89) Kişinin özel yaşamına, konutuna ve özgürce haberleşme hakkına dokunulmayacaktır. Kişi hakları güvence altına alınacak, kişinin serbest dolaşım ve meslek seçme hakkına karışılmayacaktır."

Bütün gerici sistemler kişinin özel yaşamını o kadar ayaklar altına alıyor ki insanlar neredeyse intihar eder duruma geliyor. Neredeyse kişilerin yaşamını paparazziler yönlendiriyor. Dahası kimi burjuva unsurlardan medyatik olmak için

bu tür durumlara müsaade edenler de oluyor. Kişinin özel yaşamı yazılı ve görsel basında teşhir ediliyor. O da yetmiyormuş gibi özel dedektifler tarafından kontrol edilip denetleniyor. Yatak odalarına kadar dahi gidip şantaj tezgahlıyorlar. Bu insanlık dışı kirli yöntemleri bütün gerici sistemler yapıyor. Bir bakıma varlıklarını bu tür yöntemlere borçlular. Onların sistemi yönetmenin en temel anahtarı toplumu ne kadar yozlaştırırsan o kadar rahat yönetirsin siyaseti üzerine kuruludur. İnsanların birbirine karşı güvenini yıkmak ve bunalıma sürüklemektir siyasetleri. Toplumu bu tür haberlerle meşgul edip apolitikleştirmek istiyorlar.

Aynı gerici ve faşist sistemlerin çirkin yöntemlerinden birisi de insanların haberleşme haklarını engellemek oluşturmaktadır. Telefonları dinletip şantajlar düzenliyorlar. Birbirinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmek için envai türlü hafiye planları tazgahlıyorlar. Bu insanlık dışı yöntemlerini saymaya gerek yok. Etrafına bakan her insan bu çirkinlikleri çıplak gözle görür.

Bu siyaset tarzı adı ne olursa olsun toplumu ajanlaştırma ve yozlaştırma siyasetidir. Mevcut yönetici sınıflar birbirlerine ve halka güvenmedikleri için bunu yapıyorlar. Çünkü onların kendi iktidarlarını yönetme araçlarından birisini de komplolar oluşturmaktadır.

Kısacası, bu gerici sistem devam ettiği müddetçe kişinin özel yaşamı da ayaklar altına alınmış olacaktır. Bundan kurtulmak için Yeni demokratik Cumhuriyet programı doğrultusunda devrimin gerçekleşmesi önşarttır. Daha önceleri de altını çizdiğimiz gibi toplumun ajanlaştırılmasına kesinlikle müsaade edilmeyecektir. Kişilerin birbirine güveneceği korkusuz bir ortam yaratılacaktır.

Mevcut gerici sistemin bütün ajan, istihbarat örgütleri ortadan kaldırılacak, yeneden hiçbir ajan ve istihbarat örgütlenmesine gidilmeyecektir. İnsanın kendi öz yaşamı üzerinde hiç bir kısıtlama olmayacaktır. İnsanın özel yaşamına dokunanlar ağır cezalara çarptırılacaktır.

“90) Sınırsız vicdan özgürlüğü, söz, basın, toplantı, gösteri, yürüyüş, grev, dernek, sendika kurma hakkı ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engeller kaldırılacak, lokavt yasaklanacaktır.”

Yeni Demokratik Cumhuriyet koşullarında siyasi kimliği ne olursa olsun hiç bir insanın düşünce belirtme özgürlüğüne dokunulmayacaktır. Her isteyen özgürce düşüncelerini ifade edecektir. Oysa mevcut gerici ve faşist diktatörlükler insanların düşüncelerini yasaklıyor. Ülkemizdeki yönetim siyasetini yakından yaşıyoruz. Yüzlerce aydın ve demokrat insan farklı düşünce savunuyor diye ağır cezalara çarptırılıyor. O da yetmiyormuş gibi işkence tezgahlarından geçiriliyor. Yeni Demokratik İktidar döneminde bu tür durumlar yaşanmayacaktır. Kim neyi savunuyorsa, kim nasıl iktidarı eleştiriyorsa o insan fikirlerini özgürce söyleyecektir. Mevcut sistem insanın kendi kafasındaki düşüncelerin dahi söylenmesine karşı çıkıyor. İnsanların vicdani özgürlüğünü ayaklar altına alıcı yasakçı yasalarla iktidarını idare etmeye çalışıyor. Basın, toplantı, yürüyüş, gösteri, grev ve dernek kurma gibi örgütlenmeleri kendisine ters geldiği zaman ya yasaklıyor ya da sansürlüyor. O da yetmiyormuş gibi bu kurumlar içerisinde niye faaliyet yürütüyor diye insanları yargılıyor; ağır cezalara çarptırıyor.

İşçilerin, memurların sendikal ve grev örgütlenmesi haklarını ya yasaklı-

yor ya da patronlar aracılığıyla lokavt (İşverenin işçileri topluca işten uzaklaştırma veya işten çıkarma yasası) uyguluyor.

İşte tüm bu gerici yasalar ve uygulamalara Yeni Demokratik Cumhuriyet döneminde söz konusu yasakçı faşist ve gerici yasalara son verilerek ortadan kaldırılacaktır.

Kişinin İnanç Özgürlüğü Önündeki Her Türlü Baskı Ve Engel Ortadan Kaldırılacaktır!

Faşist diktatörlük insanların kendi inançlarını özgürce ifade etmesini baskı altına almaktadır. İnsanlar egemen inanç; mezhep veya dinden değilse onların zorla veya değişik yöntemlerle egemen dine uydurmaya çalışıyor. Öyleki insanlar farklı din ve inançları savunuyor diye ya zulme tabi tutuluyor, ya da o yetmiyormuş gibi teşhir ve tecrit edilerek çeşitli boyutta katliamlara uğratılıyorlar. Ülkemizde yüz yıllardır bunun en yakın ve canlı örneğini Alevi mezhebi yaşamaktadır. Devlete hakim olan sunni mezhep kendi dışındaki mezhepleri ve dini inanç sahiplerini oldukça baskı altına almış durumdadır. Farklı mezhep sahipleri o kadar zulüm cenderesine sıkıştırılmış durumdadır ki hangi mezhepten olduklarını dahi söylemekten korkuyorlar.

Diyanet işleri teşkilatı tamamıyla Sunni mezhebin toplum üzerindeki nüfuzunu geliştirmek ve diğer mezhepler üzerinde baskı unsuru oluşturmak için kurulmuş bir baskı kurumudur. Halkı uyutmakta ve mezhep kışkırtıcılığı yapmaktadır. Tamamıyla farklı inançları bastırmak veya kendi egemen mezhep

inancı doğrultusunda asimile etmek için bir baskı aracıdır. Bilinirki tüm gerici diktatörlükler “böl, parçala ve yönet” siyasetinin bir ayağını hem de önemli bir ayağını farklı inanç grupları arasında ayırarak sürdürürler. Oldukça eşitsiz, bölücü, parçalayıcı ve zulümkar uygulamalar söz konusudur. Oysa Yeni Demokratik Cumhuriyet iktidarında hem bu baskıcı-eşitsiz uygulamaları yaratan kurumlar (Diyanet işleri teşkilatı gibi) ortadan kaldırılacak hem de mezhepler ve dinler arasındaki imtiyazlara son verilecektir. Daha önce de işaret ettiğimiz gibi bir imtiyaz tanınacaksa o da ezilen ve baskı altında tutulanlar için olacaktır. Ki bu da uzun sürmeyecektir. Devlet olarak dinin halkı uyutmak için bir afyon olarak kullanılmasına müsaade edilmeyecek. Devlet ile din işleri kesinlikle birbirinden ayrılacaktır. Temel şiar her inanç grubunu aynı eşit haklara kavuşturulması ve uygulamalara tabi tutulmasıdır. Konuya ilişkin Programın “91. Maddesinde” şunların altı çizilmektedir. Aktaralım:

“91) Din ile devlet işleri kesinlikle birbirinden ayrılacak, kişinin inanç özgürlüklerine herhangi bir kısıtlama getirilmeyecektir. Diyanet işleri teşkilatı tasfiye edilecek, bütün mezhepler üzerindeki dini baskılara ve bazı mezheplere tanınan imtiyazlara son verilecektir.”

Yeni Demokratik Devrimin Sınıf Bileşenlerinin Parti Ve Örgüt Kurmasına Dokunulmayacaktır!

Halk sınıf ve tabakaları devrim sonrası istediği şekilde parti kurup örgütlenebilecektir. Bu sınıf ve tabakalar daha önce de ifade ettiğimiz gibi Yeni De-

mokratik Devrimin ve aynı zamanda Halkın Birleşik Cephesi’nin sınıf bileşenleri olan Proletarya, küçük burjuvazi, köylülük ve milli burjuvazidir. Bu sınıf ve tabakalar Demokratik Halk İktidarının ortağı sınıf güçleridir. Dolayısıyla bu sınıfları temsilen kurulacak herhangi bir parti örgütlenmesi engellenmeyecektir. Farklı partilerin kurulması demokrasi ve demokratikliğin olmazsa olmaz koşulu- dur. Bu partilerin kurulması aynı zamanda Demokratik Halk İktidarının denetlenmesi demektir. Muhalefeti olmayan bir parti, bir iktidar doğru mecrada gelişip güçlenemez. Sınıfların olduğu yerde farklı partilerin olması eşyanın tabiatı gereğidir ve kurulmalıdır. Farklı siyasi düşünceleri ve genel çizgisi varsa farklı partisi de olacaktır. Onu yasaklarla engellemek olmaz. Yasalarla engellenecek olan ekonomik ilişkiler olur. O da her süreçte aynı boyut almaz-almamalıdır. Örneğin sosyalizm döneminde özel mülkiyetin hiç bir türüne müsaade etmek doğru siyaset değilken, ancak Demokratik Halk iktidarı döneminde denetimli de olsa müsaade etmek doğru bir siyaset olur. Ama siyasi örgütlenme farklıdır. Yani siyasi olarak eğer bir sınıfın ve sınıfların varlığından söz ediyorsak onun partisi de olmalıdır. Eğer onun kurulmasına izin vermezsen gizliden örgütlenir. Bu durum hem iktidar için tehlikeli hem de iktidarın demokratik özüne aykırı olur. Çünkü farklı sınıfların kendilerini parti kurarak ifade etmesini engellemek demek demokrasi ve demokratik iktidarın ruhuna ters düşer. Sorun azınlık çoğunluk meselesi olarak tartışılmaz. Ben çoğunluğu temsil ediyorum o halde sadece benim partim olacak görüşü değil, siyaseti MLM değildir, burjuvazi ve küçük burjuvazininindir. Bu tür konulara da-

ha önceki bölümlerde değindik. Ancak bu açılımların yeterli olduğunu da söyleyemeyiz. Tartışmaları daha da derinleştirmeliyiz. Çünkü sosyalizm sorunları daha kapsamlı ve derinlikli teorik tartışmalar yapmayı bir ihtiyaç olarak dayatmaktadır. Bunu söylerken bu konuda Programımızın ileri demokratik bir nitelik taşıdığını da vurgulamadan da geçmeyelim. Kısacası, sözü daha fazla uzatmadan konuya ilişkin programın 92. maddesinde yazılanları aktararak konumuzu bağlayalım:

“92)İktidarın ortağı durumundaki devrimci sınıfların kendilerini ifade edecek parti ve örgütlenmelerine dokunulmayacaktır.”

Bir kez daha vurgulamak istiyoruz ki konuya ilişkin Yeni Demokratik Cumhuriyet Programında ortaya konulanlar mevcut küçük ve orta burjuva programlar içerisinde en demokratik ve devrimci bir içeriğe sahip olan programdır. r

(Gelecek sayıda Programın 93. Maddesinde yer alan ulusal sorun konusunu açımlayacağız.)

GERÇEK KOMÜNİST GÜÇLERİ BİRLEŞTİRME MÜCADELESİ ÜZERİNE

Aşağıdaki döküman Kazanılacak Dünya dergisi 2004/30. sayısından alınarak Türkçe'ye çevrilmiştir.

Öncü komünist güçlerin birleşme sorununun kendisini ulusal ve uluslararası düzeyde acil bir görev olarak bir kez daha ortaya koyduğu böylesi bir dönemde, birlik ve mücadele arasındaki diyalektik ilişkiyi ve komünist hareketin birliğinin nasıl olacağını mutlaka sıkıca kavramak bir ihtiyaçtır.

Uluslararası Komünist Hareket tarihinde birleşme meselesi üstün önemde olmuştur. Hem ulusal, hem de uluslararası düzeyde, güçlü ve iyi örgütlenmiş düşmana karşı işçi sınıfı ve ezilen kitlelerin tek bir öncüde birleşmesi kendisini sürekli dayatmıştır. Kitleler devrimcilerin birliğini istediği gibi çoğu kez devrimcilerin neden birleşemediklerini anlamakta zorlanmışlardır. Fakat birliğin açık ihtiyacına ve kitlelerin açık isteklerine rağmen, bunun her zaman başarılması zor olmuştur. Marks-Engels

zamanından bugüne kadar enternasyonal hareket, bu uğurda tekrar tekrar amansız mücadeleler içinde olmuştur. Gerçekten sadece böylesi bir mücadele ile işçi sınıfı ve ezilenler adına konuşan diğer başka eğilimlerden farklı bir kimlik ve de proletaryanın bilimsel ideolojisi ortaya çıkmıştır ve bu temelde ezilen geniş halk kitlelerini birleştirecek yetenekte öncü bir parti birliği temelini hizmetinde olmuştur. Öncü komünist güçlerin birleşme sorununun kendisini ulusal ve uluslararası düzeyde acil bir görev olarak bir kez daha ortaya koyduğu böylesi bir dönemde, birlik ve mücadele arasındaki diyalektik ilişkiyi ve komünist hareketin birliğinin nasıl olacağını mutlaka sıkıca kavramak bir ihtiyaçtır.

Maoist hareketin kendi geçmişine baktığımızda, o zamanki komünist hareket içinde çürümüş "komünist" veya "Marksist-Leninist" ya da "enternasyonalist" lafını kullanan, ancak sınıfları tamamen ortadan kaldıracak olan dünya çapındaki mücadelenin bir parçası olarak, sömürücü sınıfların diktatörlüğünü

yıkacak ve yerine proletaryanın ve halk kitlelerinin yönetimini (diktatörlük) geçirme savaşımında içerikte boş olan revizyonizmle mücadele içinde doğduğunu görürüz.

Maoist harekete dönüşen temelin ortaya çıkmasında, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde (SSCB) eski işçi sınıfı devletini ele geçirerek kapitalizmi restore eden revizyonist liderlere karşı mücadele yürüten Mao'nun kendisidir. Mao'nun Sovyet modern revizyonizmine karşı mücadelesi, ideolojik temeli sağlamlaştırmış ve Çin'de Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmenin tezini ileri sürerek enternasyonal proletaryaya en büyük katkısını sunmuştur. Biz makalede BPKD'nin muazzam başarılarına, milyonlarca işçi, köylü ve devrimci aydınların, devleti ele geçirerek Çin'i kapitalist yola çekmeye çalışan revizyonistlere karşı çığ gibi akan mücadelelerine değinerek geçelim.

Kendisinden önce, bir tek Ekim Devrimi'nin yaptığı gibi, BPKD'de dünyaya şok dalgalar yaydı. Ülkeden ülkeye komünist hareketin devrimci unsurları, Maoizm çevresinde ve Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) bayrağı altında toplandılar. Her yerde yeniden ortaya çıkan güçler, revizyonistlerin korkulu saldırıları ve çetin mücadelelerle yüz yüze geldiler. Çin'deki heybetli devrimci ayaklanmadan ilham alan ve emperyalizme karşı dünya çapında muharebeler yükseltme kavrayışı ve revizyonist elebaşılara karşı isyana kalkan bu genç devrimciler nesli ile komünist hareket içindeki görece tecrübeli az sayıdaki kişilerdi. Marksizm-Leninizm kisvesine bürünen, ancak pratikte emperyalizm ve gericilikle barışıp uzlaşan modern revizyonizmin mevcut önderlerine karşı mücadeleye cüret edenler yine bunlardı.

Dünya çapındaki modern revizyonizmle karşı, bu büyük heybetli mücadele, her ülkede değişik biçimlerde gelişti. Ezilen ülkelerde bu sık sık düşmanın güçlü olduğu kaleleri kırlardan kuşatma biçimindeki Çin'in izlediği uzun süreli Halk Savaşı'nı, iktidara götürecektir yol olarak kabul edip etmeme üzerinde yoğunlaştı. Modern revizyonistler, Mao'nun öğretilerinin bu ülkelerin devrimci sürecine uygulanmasına kendilerinden geçercesine karşı çıktılar. Ancak yeniden ortaya çıkan devrimci güçler, sadece teorik sahada revizyonistlerle muharebeye girmelerinin ötesinde, bu teorik tartışmanın kendisi, "pratik hareketin" yüzleştiği ölüm-kalım meselesiyle ayrılmazcasına ilişkililiydi. Bugün bile burada, revizyonistlerin ve oportünistlerin, Maoist hareketin Mao'nun uzun süreli Halk Savaşı çizgisini mütevazı adımlarla uygulamalarına karşı var olan histerik feryatlarının yankılarını duyabiliyoruz. Hindistan'da Naxalbari isyanına kalkışan Çaru Mazumdar, bu ülkenin devrimci kitlelerini elektriklendiren İlkbahar Gürlemesi haklı sıfatını kazanan silahlı mücadelenin kıvılcımlarını ve bütün kırın politik dönüşümünü neşretti. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da İbrahim Kaypakkaya, bu ülkenin komünist hareketi içinde, revizyonist ve oportünistlerin rezil hatalarının eleştirisini geliştirmekle kalmadı, milyonlarca ezilen kitleler arasında umut ve revizyonistler ile gericiler içinde panik yaratan ilk silahlı ekibi kurdu. Bangladeş'te Siraj Sikdar, Hindistan askeri istilasına ve eski Doğu Pakistan'ın ulusal baskılarına karşı ayaklanan kitleleri çelişkiler girdabına sokmak için Maoistleri gruplaştırmayı başarabildi. Yeniden kurulan PBSP, proletaryanın politik programını hızla geliştirerek, uzun süreli halk savaşı ve yeni demokratik devrimi ülke gündemine soktu. Jose-Maria Sison, Filipinler'de, Filipin Komünist Partisi ve bugüne kadar emperyalizme ve

gericiliğe karşı savaşan Yeni Halk Ordusu'nun kuruluşuna önderlik yaptı. Bütün bu ve diğer bir çok gelişme ve başkaca şahit olduğumuz gelişmeler, ancak büyük mücadeleler yoluyla kazanılmıştır. İktidar için politik mücadeleye bağlı ideolojik mücadele içindeki, revizyonistlerin "önemsiz mezhepçiler" diye ilan ettiği bilinen bu az sayıdaki önder, on binlerce devrimciyi hızla bir araya getirebilmiş ve milyonlarca ve milyonlarca kitlenin desteğini kazanmışlardır.

Başka bazı ülkelerde, o zamanlar ileri ideolojik-politik tutumlar içindeki güçler, bugünkü Maoist hareketin temelleriyle ilişkilidiler. Amerika'da ABD Devrimci Komünist Partisi önderi Bob Avakian, bu mücadelede önemli rol oynadı. Peru'da Abimel Guzman (Başkan Gonzalo), sonraları Peru Komünist Partisi'ni doğru bir çizgi ve önderlik altında yeniden inşa etmek için revizyonizme karşı sistemli mücadeleler yürüttü. Avrupa'da, 1968 Mayıs öğrenci ve işçi hareketi zamanındaki malyalanma örneğinde olduğu gibi önemli partiler kuruldu ve bunlar hızla büyüdüler.

BİRLİK-MÜCADELE-BİRLİK

Maoist hareketin ortaya çıkışı diyalektik materyalizm yasasının resmidir. Mao Zedung, çelişkiler yasasında bize şunu öğretti: insan düşüncesi sürecinde olsun, doğa veya toplumsal süreçte olsun ya da tek bir ülkede veya bütün ülkelerde olsun, her şey karşıtıyla vardır ve komünist hareket bu istisnanın dışında olamaz. Proletaryayı temsil eden güçler ve fikirler arasında muharebe sürer ve uzun sürede iktidarın ele geçirilmesinde ve komünizme doğru yürüyüşte bu güçler ve fikirler komünist dünya hedefini terk ederek emperyalizm ve gericilikle uzlaşarak teslim olabilir ki, komünist hareketin kendisi de bir birlik ve mücadeleden ibarettir. Zıtlar-

Komünist hareketteki birlik-mücadele-birlik süreci, baştan sona dünya proleter devrim süreci şartlarıyla ilişkilidir. Komünist hareket içindeki mücadele şartlarını ve aşamalarını hazırlayan da sınıf mücadelesinin kendisidir. Lenin olsun Mao olsun, yürüttükleri muharebeler, onların zevklerine uygun olduğundan dolayı böylesi bir mücadele yürütmeyi benimsemediler.

.....

rın bu devam eden mücadelesi, uluslararası arenada ve bir ülkedeki sınıf mücadelesinin koşullarına bağlı değişik özellikler gösterir ve değişik dalgalar içinde ilerler. Nicel görüş noktasından ele alındığında çoğu kere bu mücadeleler, birleşik bir parti örgütü içindeki tartışma ve münakaşalarda; eleştiri ve özeleştiride; devrimci pratiğin özetlenmesinde ve doğru ile yanlış fikirler arasındaki muharebelerde ortaya çıkar ve hata yapmış olanlar da dahil, bütün komünistler mücadele yoluyla ortak bir bakış açısı ve politik çizgide yeniden birleşirler.

Ancak nitel görüş açısından ele alındığında, Maoistler kabul ederler ki, komünist hareketin sahip olduğu nihai hedef ve dünya görüşünün bizzat sorgulandığı süreçler, çoğu kere göreceli olarak ender gündeme gelen dönemlerdir. İki çizgi mücadelesinin şiddetle cereyan ettiği böylesi dönemlerde yaşanan değişim, "normal dönemlerde" yaşanan değişimlerden farklıdır. Birincisinde yaşanan değişim sıçrama ve kopuş biçiminde meydana gelirken, ikincisinde bu değişim yavaş bir seyir izler. Bu, Lenin'in II. enternasyonal revizyonistlerine karşı mücadele süreci veya Mao'nun Sovyet modern revizyonizmine karşı yürüttüğü mücadeledir ki bu mücadele, komünist hareketin hem çokça

kaybettiği ve hem de çokça kazandığı sürece benziyor. Bu tür mücadeleler, gerek uluslararası düzeyde gerekse de tek tek ülkelerde patlak verir ve kaçınılmayacak bir yasadır. Ve bu tür mücadeleler patlak verdiğinde, komünist önderlerin ve kadroların yetenekleri, komünist hareketin geleceği için uzun yıllar ve hatta kuşaklar boyunca doğru bir ideolojik-politik çizgi için kesin bir etkiye sahip olacaktır.

Komünist hareketteki birlik-mücadele-birlik süreci, baştan sona dünya proleter devrim süreci şartlarıyla ilişkilidir. Komünist hareket içindeki mücadele şartlarını ve aşamalarını hazırlayan da sınıf mücadelesinin kendisidir. Lenin olsun Mao olsun, yürüttükleri muharebeler, onların zevklerine uygun olduğundan dolayı böylesi bir mücadele yürütmeyi benimsemişlerdir. Bu mücadeleler bir yandan proletarya ve ezilenler, diğer yandan ise emperyalizm ve gerici güçlerin dünyaya şekil vermek için teorik ve ideolojik keskin muharebelerinin yansıyan sonuçlarıdır. Lenin gibi önderler olmasaydı, Ekim devrimi ve o zaman ki komünist hareket olmayacaktı. Lenin'in II. Enternasyonal ihanetçilerine karşı yürüttüğü mücadele, dünya savaşının patlak vermesiyle bazı ülkelerin gündemine burjuvaziyi devirme acil görevini koydu. Bu ikinci Enternasyonal revizyonistleri, küçük imtiyazları doğrultusunda "kendi" egemen sınıflarını emperyalist rakiplerine karşı destekleyen işçi sınıfının bir kesimine (işçi aristokrasisi) dayayan işçi sınıfı saflarında yer alan burjuvazinin temsilcileriydiler. Çin'de Mao'nun ölümünden sonra, Çin renk değiştirdi ve yüz milyonlarca işçi ve köylü, kapitalist cehennemin içine itildiler ve bu arada yeni burjuvazi insanlık tarihinde eşine ender rastlanan seviyede bir kölelik, yozlaşma, savrulmuş ve hırsızlık histerisiyle zenginleşiyordu. Çin'in dünya proleter devrimi kalesinden koparak emperyalizm ve gerici dünya sistemi içine girmesiyle,

bugün hala acıları çekilen dünya proleter devrimci hareketi için çok derin karışıklıklar yarattı. Mao ve Çin'deki devrimciler, revizyonistlerin Çin'i ele geçirme olasılığına karşı uyarılarına ve eğer iktidara gelirlerse revizyonistleri devirmek için dünya devrimcilerine, Çin'li kitlelere destek verin açık çağrısına rağmen enternasyonalist Maoist hareket bu büyük meydan okuyuşa değişik tepkiler gösterdi. Büyük sayıda partiler ve örgütler, gerçekten yeni Çin'li liderleri desteklediler ve Mao'nun en yakın taraftarlarına "bölücü" ve "ultrasol" suçlamasında bulundular. Diğerleri ise Çin'in yenilgisi sonrası Mao'nun çizgisine güvenlerini tamamen yitirerek, Arnavutluk Emek Partisi lideri Enver Hoca'yı destekleyip, Mao Zedung düşüncesine (sonraları Maoizm) ve Mao'nun itinayla geliştirip proleter bilime yaptığı katkılarına saldırarak, onu tamamen terk ettiklerinin işaretini verdiler.

Az sayıdaki Maoist parti ve örgüt iyi ki de baskıya karşı direnerek savaştı ve Çin'de devrimci karargahı ve Mao'nun öğretilerini silah olarak kullandı. Kendilerini uluslararası alanda Maoist güçlerin embriyonik merkezi olduğunu cüretle ilan ettiler ve komünist bir enternasyonale doğru ilerlemeye aday olan bu güçler, 1984 yılında Devrimci Enternasyonalist Hareket'i (DEH) kurdular. DEH ilk başlarda, grupların sayısallığını, ideolojik-politik çizgiden daha önemli bulan bazılarınca görmezden gelindi, saldırıya uğradı ve alaya alındı. Politik tutumlarını güç ilişkilerine göre belirleyerek bir araya gelen bu türden pragmatizm, sözünü etmek istinası dışında, sosyalizm ile uzaktan yakından alakası kalmayan bir ülke olan Çin'i bile desteklediler ve bazı Maoistlerin zihinlerini karıştırdılar. Fakat DEH ve onu oluşturan partiler, dünya gericiğinin, komünizme karşı "son zafer" ilan ettiği sınıf mücadelesinde sonuna kadar sebat ederek, hatırı sayılır başarılar elde et-

tiler. Peru Komünist Partisi Peru’da, 1980’de Halk Savaşı’nı başlattı ve kuruluşundan itibaren DEH’e katılması ve 1980 yılları içerisinde sağlam gelişmeler kaydetmesi, emperyalistleri ve gericileri Maoist bir zaferden duydukları haklı korkuyu açıkça dillendirmeye itmiştir. Gonzalo yoldaşın tutsak düşmesine ve parti içinde ortaya çıkan ve barış anlaşması lehine savaşı tamamen terk etmeyi savunan sağ oportünist çizgiye rağmen, parti Merkez Komitesi’nin Halk Savaşı’nda ısrarı, dünya çapında Maoistlere ilham vermiş ve DEH’in benimseyip kabul ettiği ideoloji ve politikalarının öneminin kavranmasına yardım etmiştir.

İdeoloji cephesinde DEH, proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm kavrayışı çerçevesinde birleşti. Enternasyonalist komünist hareket içinde bir bölünme daha yaratmak suçlamasıyla DEH, bazılarının saldırılarına uğradı. “Mao Zedung Düşüncesi veya Maoizm” örneğinde olduğu gibi, sorunu politik içerikte değil de, “kavramda bir değişiklik var” denilerek, bu gelişmeyi küçümsemeye çalıştılar. Gerçek şudur ki, DEH’in Maoizm kabulü “Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm” belgesinde de açıkladığı üzere, ideolojinin kavranmasında, Enternasyonal Komünist Hareket’in bugüne kadar ulaşıp başarabildiği en yüksek kavrayış birliğidir. DEH’in kendisi ve enternasyonal komünist harekete yakinen ilişkili gelişme içinde, 1996’da Halk Savaşı’na başlayan ve şimdi ülkeyi devrim alevleriyle saran bir parti olan Nepal Komünist Partisi (Maoist)’in kuruluşu ile, yüksek kavrayış birliğinin önemi pratikte resmedildi. Halk Savaşı’na başlamak için uzun yıllardır Nepal komünist hareketinde önder olan ve Maoizm formülasyonunun kabulüne karşı DEH içinde mücadeleyi yöneten ve revizyonist duruşundan kaynaklı olarak, önce komşu ülke Hindistan’da devrim ba-

şarılmadan Nepal’de Halk Savaşı yürütmek imkansızdır diyen M.B Singh ile hesaplaşmak şarttı. Relatif olarak küçük sayıda insan arasındaki tartışmalar, devrimci isyan koşulları altında, değişik karşı sınıfların çıkarları olarak ortaya çıkar. Nepal’de ne zamanki MLM çizgi Halk Savaşı’nı başlattı ve ilerlemeler katetti, o zaman önceden sınırlı ve göreceli küçük sayıda liderlerin çevresi ve aktivistlerin gündeminde bulunan politik meseleler, geniş sayıda kitleler içinde tamamen bir mesele haline geldi ve yaşayan doğru politik ve ideolojik çizgi daha rahat görülmeye başlandı. Bu gelişme ayrıca yanlış çizgide bulunan çok sayıda kadro ve taraftarın doğru çizgiye kazanılarak devam eden devrime önemli katkılar sundu. Böylelikle M.B.Singh ile mücadele, (ayrılık) tüm herkesle; Nepal toplumunun problemlerini devrimle çözüme kavuşturmak isteyen gerçek komünistler ile geniş işçi kitleleri, köylüler ve devrimci entelektüeller arasında birliği inşa etmek çok daha önemli ve gereklilikti. Ve bir kez daha, birlik mücadelenin meyvesi evrensel gerçekliğini ispat etti.

Bugün, Marksizm-Leninizm-Maoizm, dünya çapında gerçek komünistleri toparlamayı haykırmaktadır. Maoizm’in DEH tarafından kabulü, ayrılık ve parçalanma faktörlerinden uzak olduğu görülmekte ve bu hem dünya çapında, hem de ülkeler özgülünde yeniden gruplaşmanın ve birliğin kutuplaşmasına hizmet etmektedir.

BİR İKİYE BÖLÜNÜR VEYA İKİNİN TEKLEŞMESİ!

Mao’nun büyük katkılarından biri, diyalektik ve tarihsel materyalizmi geliştirip ileriye taşımasıdır. Mao Zedung, diyalektiğin temel yasası zıtların birliği ve mücadelesine yoğunlaşarak bunu parlak

biçimde sosyalist topluma, parti inşasına, politik ekonomi ve diğer sahalara uygulamıştır. Bizim de gördüğümüz gibi, bunun öncü bir partinin kurulması ve güçlendirilmesi sürecine uygulanması hayati derecede önemlidir. Çin’de teorik mücadelenin önemli arenalarından biri de BPKD sırasında devrilen Liu Şiao Şi ve felsefe sahasında Liu’nun esas temsilcisi, Çin’li revizyonist lider Yang Hsien Chien’e karşı Mao’nun felsefe cephesindeki mücadelesidir. 1963’de tam da zamanında Mao, Kruşçev ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi revizyonistlerine karşı açık polemiklere başladığında Yang şunu tartıştı. “iki zıt şey istisnasız bir içinde uzlaşır”

ler şunun münakaşasını yürüttüler: *“Marksist felsefe şunu söyler; analiz ve sentez şeylerin objektif yasasıdır ve aynı zamanda insanların şeyleri anlamasının yöntemidir. Analiz bir varlığın değişik parçalara bölünmesini ve kendi aralarında nasıl mücadele içinde olduklarını gösterir; sentez ise görüngüdeki iki zıttın mücadelesinde diğerine nasıl galip ve üstün geldiğini; eski çelişkinin çözüme kavuşup yenisinin ortaya çıktığını ve eski şeyin nasıl tasfiye edilip, yeni şeyin nasıl zafer kazandığını gösterir.*

Sentezin çıplak kelimeyle anlamı, birinin diğerini “yiyip bitirmesi” dir. “Ana-

Mao’nun büyük katkılarından biri, diyalektik ve tarihsel materyalizmi geliştirip ileriye taşımasıdır. Mao Zedung, diyalektiğin temel yasası zıtların birliği ve mücadelesine yoğunlaşarak bunu parlak biçimde sosyalist topluma, parti inşasına, politik ekonomi ve diğer sahalara uygulamıştır. Bizim de gördüğümüz gibi, bunun öncü bir partinin kurulması ve güçlendirilmesi sürecine uygulanması hayati derecede önemlidir.

(Bak. Peking Reviews 22 Ocak 1971 ve 23 Nisan 1971. Daha fazla bilgi için bu tartışmaların detaylarını incele) Yang şunu ileri sürdü “analizin anlamı birin ikiye bölünmesi iken, sentezin anlamı ikinin bir içinde uzlaşmasıdır.” Çin’de ve dünya çapında revizyonizme karşı gelişen mücadelede Mao için bu yanlış tezi delillerle çürütmesi ve şunu birkez daha teyit etmesi çok gerekli bir ihtiyaçtı: “istisnasız her şey ikiye bölünür”. Doğada olduğu gibi, toplum da kendi içinde farklı parçalara bölünür ve değişik somut koşullar altında değişik biçim ve içerikte farklılıklar kazanırlar. Düşünce alanında da bu böyledir. (Çin Komünist Partisi ulusal konferansı propaganda üzerine çalışma, 1963)

Çin Komünist Partisi’ndeki devrimci-

liz ve sentez yakından ilişkilidirler. Analizde sentez, sentezde analiz vardır.”

“Kendi tecrübelerimizi özetlemek de yine bir analiz ve sentezdir. Sosyal pratik içinde, değişik türden mücadeleler ele alındığında insanlığın biriktirdiği zengin tecrübeler görülür ve bu tecrübelerin bazıları başarılıdır bazıları değildir. Tecrübelerin özetlenmesi demek; doğruları yanlışlardan ayırt ederek, doğru olanı kabul etmek, yanlış olanı reddetmek demektir. Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi önderliği altında, pratikte elde edilen zengin tarih kavrayışını yeniden yorumlayarak, değersizleri atmak ve gerçeği kabullenmek, birinden diğerine, dışarıdan içeriye, algısal bilgiyi akla uygun bilgi düzeyine çıkarmak, şeylerin yasalasını kavramak anlamına gelir. Zıtların ha-

reketi (birin ikiye bölünmesi) bu süreç içerisinde işler. Tecrübelerimizin bu yolda özetlenmesi ile gerçekler bayrak edinilir, hatalarımızı düzeltir, başarılarımız halka mal edilebilir ve hatalarımızdan dersler çıkarabiliriz.” “İkinin birleşip bir olacağı teorisi kapitalizmi restore etmenin gerici felsefesidir” PR- 23 Nisan 1971.

BPKD’nin kızıl sıcaklığında yazılan yukarıdaki pasaj, tek tek ülkelerde ve dünya çapında komünistlerin birliğini inşa etmede büyük gelişmeler kaydetmek isteyenler olarak, zaman içinde sınanmış bu tecrübeler, bilmemiz gereken birer rehberdir, bir duruştur. “İkinin birleşmesi” kombinizasyonu içinde yapılacak komünistlerin birliği, mantıklı gibi görünse de bu, gerçekten yanlıştır. Sentez mutlaka yapılacaktır ve bu yeni bir birliği temsil edecektir. Fakat yukarıdaki pasajında tartıştığı gibi sentez, “ikinin bir içinde uzlaşması” ile karıştırılamaz. O çelişki veya çelişkiler dizisinin mücadele ve dönüşüm yoluyla çözüme kavuştuğu sonuçtur ve yeni bir çelişkinin doğuşudur.

“İkinin bir içinde uzlaşmasına” tamamen zıt, “birin ikiye bölünmesi” mücadelesi ile bağlantılı olarak ÇKP’li yoldaşlar, kapitalizm ile sosyalizm, burjuvazi ile proletarya önderliği örneğinde ki gibi “ortak noktalar arama” teorisini keskin eleştiriye tabi tuttular. Bununla biz, Liu Şiao Şi, Yang Sien ve diğerlerine atıfta bulunuyoruz. Gerçekten öze değil de, sadece yüzeye bakarsak, Marksizm ile revizyonizm arasında da çok sayıda sözde “ortak noktalar” bulabiliriz. Sosyalizm ve hatta komünizm lehine, proletaryayı temsil ettiklerini revizyonistlerde iddia etmiyorlar mı? Ancak biz, MLM kavrayışımızı kullanarak, yüzeyden derine indigimizde, gerçekte göreceğiz ki, revizyonizm ile Marksizm içerik üzerindeki bütün noktalarda birbirlerine amansız düşmandırlar.

Birlik, ve mücadele, sentezin ürünü olarak görülmelidir. Yeni bir çelişki temelinde kurulan yeni bir şeyin ileri çıkışıdır ki, mücadelede belli başlı önemli noktaları ihmal ederek, “uzlaşmalar” temelinde keşiflerle birliğin kazanılamayacağı çok kesindir. Komünist hareketin uzak ve yakın tarihinde varolan çok sayıda örnekler de göstermektedir ki, keşfedilen “ortak noktalar” temelindeki birlikler asla başarılı olmamıştır. Komünist Enternasyonal’in kendi kuruluşuna dönersek şayet, orada da Lenin’in birlik içine çok sayıda gücü katmak için büyük savaşım verdiğini görürüz, ancak bu, temel ilkesel meseleler üzerinde uzlaşmaksızın olmuştur. Lenin, özellikle Komünist Enternasyonal üyelerini, sahte yönetimi dağıtmak, sahte birlik kisvesi altında onlarla uzlaşmaya çalışanlara karşı her çabayı göstermelerinde ısrar etmiştir.

Bu noktayı daha iyi anlamak için Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist Hareketinin tarihine bakmak yararlıdır. Eskiden beri Mao ve devrimci Çin’in taraftarlığını maskaralaştırmayı deneyen (Çin karşı-devrim darbesini desteklemesi sürpriz olmayan ve gerici egemen sınıflarla işbirliğini öneren; Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin yeminli düşmanı revizyonist Doğu Perinçek) dahildir. Türkiye’de, İbrahim Kaypakkaya’nın başkaldırısına daha önce göndermede bulunmuş-tuk. İbrahim Kaypakkaya’nın yürüttüğü mücadele,binlerce, on binlerce taraftarı hızla harekete geçiren yeni bir birliği; TKP(ML)’yi yarattı. Fakat, herhangi bir birlik gibi bu birlikte mücadele ile damgalıdır. İbrahim Kaypakkaya’nın şehit düşmesi sonrasında, devrimci tecrübenin özetlenmesi ve hangi ideolojik, politik çizginin uygulanacağı üzerine yeni bir tartışma ortaya çıktı.

Amacımız burada bu mücadele tarihini detaylarıyla gözden geçirmek değil.

(Konuyla ilgili bazı önemli bilgiler, Kazanılacak Dünya dergisi, 28 Ocak 2002 sayısında, “TKP/ML’ ye açık mektup” makalesinde bulunabilir.) Maoist Komünist Partisi (MKP) de yaptı. (Maoist Komünist Partisi 2002’de TKP(ML) 1.Kongre kararlarıyla kuruldu ve İbrahim Kaypakkaya’nın ölümü sonrasında TKP/ML’ de egemen olan oportünist çizgiyi ve özellikle de, Mao’nun Marksizm-Leninizm’i toptan yeni bir nitel aşamaya geliştirdiği sorunu ve Halk Savaşı’nı ve Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin yolu üzerine analiz ve özetlemelerde bulundu). Doğru bir ideolojik politik çizgi ihtiyacı nedeniyle örgütsel alanda bölünme aksediyordu.

Komünist öncü güçlerin bölünmüşlüğü açıktır ki Türkiye-Kuzey Kürdistan’da, kitlelerin mücadelesi üzerinde büyük bir yükü. Gerçektende, kitleler pratik mücadeleyi sık sık felç eden bölünmeyi görebiliyordu. Geniş kitlelerin kendiliğinden elde edemeyeceği, MLM’lerin muhtaç olduğu Marksizm ile Revizyonizm arasındaki mücadelenin yüzeyinden derinlere inildiğinde, yüzeye yansıyan şeyin, derinlerdeki ideolojik- siyasi çizgi problemi olduğu görülür. Kitleler için doğru ve geçerli olan şey, ta ki MLM’ yi uygulamada iyice ustalaşmadıkça, bu durum politik bir partinin geniş üyeleri içinde ayrıca doğru ve geçerlidir. (o süreçte genel olarak TKP(ML)’nin iyi donanımından söz etmek çok zordur) Parti üyelerinin çoğunluğuda ayrılık ve tıkanmadaki özü değil, yüzeyindekini görüyor, ama ne var ki ideolojik ve politik çizgideki esas derin problemi göremiyorlardı.

Birkaç defa TKP(ML)’nin ana gruplarını tek merkez altında birleştirme girişimleri sırasındaki varolan durum buydu. Bunların içinde en önemli çaba, 1992’de Geçici Birleşik Merkez Komitesi’nin (GBMK) kuruluşudur. Geçici Birleşik

Merkez Komitesi gurupları, TKP(ML)’nin en büyük parçalarıydı ve bu gelişme TKP(ML) üye ve taraftarları arasında büyük sevince yol açtı. TKP/ML (Maoist Parti Merkez) bu birliğe katılmadı. GBMK, varolan merkezler arasında görüşmelerde bulunan “ortak noktalar”la oluşturuldu. Hatta yüzeyde görünen, parti ideolojisi olarak MLM’nin kabul edilişi gibi konular “ortak noktalardan” oluşturuldu. Maoizm; özellikle de, Mao’nun Stalin’in hatalarına getirdiği eleştirilerin reddi; Maoizm hakkındaki aynı eski hatalı kavrayışın üzerinin kapatılmasında formalite, laf kalabalığından öte bir anlamı olmadı. DEH değerlendirmesinde, geçmişin yanlış ve zararlı iyi bilinen tutumunu, yeni GBMK’de sürdürdü.

Bu tecrübe sonuçlarının değeri takdir şayandır. GBMK üye ve taraftarlarının beklentilerine cevap verebilmede ve Türkiye-Kuzey Kürdistan’daki yeni devrimci yükselişe önderlik edebilmede son derece yetersizdi. Tersine, eski grupçuluk, disiplinsizlik, bölünmüşlük ve örgütsel yapıyı felce uğratan olumsuzluklar, yeni biçimlerde devam ediyordu. Bir kaç yıl gibi kısa bir süre içinde parti, yeni bir bölünme gerçeği ile karşı karşıya kaldı. TKP(ML) içindeki gibi bir mücadele ve ilerleme sürecine doğru bir çizgi tarafından yön verilmemesinden dolayı, yaşanmış olan çeşitli birlik ve bölünmeler, gerçek bir MLM çizginin kumanda ettiği ortamlarda yaşanan türden bir birlik-mücadele-birlik sürecini temsil etmiyordu. Dolayısıyla, Türkiye-Kuzey Kürdistan örneğinde daha yüksek seviyedeki bir parti birliği ve daha yüksek seviyedeki bir devrimci pratiğe hiçbir zaman ulaşamadı.

Ancak son yıllarda TKP(ML) önderlerinin ve üyelerinin geçmişteki yanlış tutumlarını daha kapsamlı ele alıp reddederken, yaşanan geçmiş tecrübeleri bir bütünlüklü MLM temelde daha derinlemesine

özetleme sürecine girmeleri ile ve bu sürece bağlı olarak Uluslararası Komünist Hareket ile; özellikle de DEH ile daha sağlam bir biçimde kenetlenmeleri sonucunda, bu olumsuz durum değişmeye başlamıştır. İşte bütün bu gelişmelerin ışığında, TKP(ML) ile TKP/ML arasında cereyan etmekte olan mücadelenin geçmişteki sektör didişmelerden çok daha farklı bir karaktere sahip olduğunu görebiliyoruz. (ülkedeki devrim hareketinin kaderini etkileyecek ölüm kalım meselesinin doğru bir tarzda ele alınması ve TKP(ML) ile TKP/ML arasındaki farklılıkların iki çizgi mücadelesi seviyesine yükseltilmesi gibi)

Diğer alanlarda olduğu gibi, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da, tüm gerçek komünistlerin tek bir merkezde birleştirilmeleri süreci henüz tamamlanmamıştır. Mevcut TKP/ML içerisinde, oluşturulacak olan birleşik öncü parti de aktif bir rol oynayabilecek ve bu rolü oynaması gereken önderler, kadrolar, üye ve taraftarlar bulunmaktadır. Bu sürecin doğru bir temelde tamamlanabilmesinin koşulları ve gerçek ifadesini ancak tek bir öncü parti-

Nitelik olarak revizyonist partilere dönüşen eski MLM partilerin de, gerici partilerden farkları yoktur. Bu türden partilerin sözde demokratik merkezîyetçiliği ve disiplini parti üyeleri de dahil, halk kitleleri üzerinde diktatörlük uygulayan tam bir gerici karakteri ihtiva eder. Bugünkü ÇKP, burjuva gerici ve faşist bir partinin mükemmel örneği durumundadır.

de bulacak olan “yeni bir birliğin” ortaya çıkarılabilmesinin yolu yanlış anlayışlardan daha köklü ve radikal bir biçimde kopmaktan geçecektir ki, bu yanlış anlayışlar bugün, giderek daha fazla yoğunlaşmış bir biçimde TKP/ML içerisinde görülmekte ve TKP/ML'nin, DEH saflarından uzaklaşmasında ve uluslararası komünist hareketin “birliğini” inşasına

ilişkin DEH dışında yanlış ve merkezci yaklaşımları benimsemesinde ifadesini bulmaktadır.

BÖLÜCÜ KİMDİR? BİRLİĞİ KİM TEMSİL EDİYOR?

Tarih ayrıca göstermiştir ki, birlik için savaşımında, hizipçilik, bölünme ve entrikalarla uğraşanlar gerçek MLM'ler değil, her zaman revizyonistler ve oportünistler olmuştur. MLM parti ve örgütler sürekli iki çizgi mücadelesi arenası olmuşlardır ve tartıştığımız gibi bu, bazen çok keskin muharebelere yol açar, ancak parti içindeki bu birlik süreci önderlerle üyeler arasında ve daha da önemlisi, parti ile kitlelerin kendileri arasındaki birliği güçlendirir, sağlamlaştırır.

Diğer yandan burjuva ve gerici politik partiler değişik türden bir mücadeleye odaklanırlar. Kişiler ve klikler arası mücadele; şahsi çıkar, rüşvet ve yiyiciliği paylaşımları içindir. Belirli bir zaman sürecinde bu tür partiler kendi saflarında görüntüde birliği koruyabilmişlerse bu, misilleme, mukafatlanma, umudu,

cehalet ve hatta terör korkusunun yükselmesinden olmuştur. Bu partiler ilk çatlakta bölünürler ve önderleri ağa düşürülmüş bir yengeç misali saldırıp ısırırlar.

Çünkü bunun nedeni, burjuva ve gerici partiler, proletaryanın ve geniş kitlelerin çıkarlarını temsil etmezler/edemezler ve bu nedenle bunlar mutlaka, her zaman, kitleleri aldatmak ve yanıltmak isterler;

kitlelerin geri duygularına hitap ederler ve onlar üzerinde diktatörlük uygulamayı denerler. Ancak güçlü takipçilerinin olduğu görüntüsündeki burjuva ve gerici partiler, er veya geç, mutlaka halk kitlelerinin yargısıyla yüzleşirler. Bir ülkeden diğer ülkeye tarih bunu ispat etmiştir.

Mao Zedung bunu “üç yap, üç yapma”da parlakça özetledi: “revizyonizmi değil, Marksizm uygula, bölünme birleş, hile ve entrikayla uğraşma, açık ve dürüst ol” () Birinci kilit mesele MLM çizgiyi uygulamaktır. Bu çizgiden uzaklaşanlar, açık ve dürüst olamazlar ve MLM bakış açısına uygun, ilkeli mücadele yürütemezler. İlkeli mücadele yerine kişisel saldırılar yaparlar, dedikodu ve söylentiler yayarlar, mücadelenin önemli karmaşık çizgi meselelerinde küçük ve tali noktalarda yoğunlaşırlar. Bir kez Marksizm’den uzaklaşıldığında halk kitlelerine ve parti kitesine güven duymak imkansızlaşır ve hile entrika günün kuralı haline gelir. Bu tür insanlar her zaman enternasyonal proletaryanın uzun vadeli çıkarlarını, küçük azınlığın dar ve kısa vadeli çıkarlarına feda ederler. Gerçek komünistlerin birliği için ve parti ile kitleler arasında birlik için savaşmak, Marksist-Leninist-Maoistler’in sürekli olan görevlerinden biridir. Burjuva ve gerici partilere benzer bir çalışma stili ve “mücadele” biçimlerinden uzak duracak uyanıklıkta olmaları MLM’lerin hiç bir zaman gözden kaçırmaması gereken bir durumdur.

Nitelik olarak revizyonist partilere dönüşen eski MLM partilerin de, gerici partilerden farkları yoktur. Bu türden partilerin sözde demokratik merkezîyetçiliği ve disiplini parti üyeleri de dahil, halk kitleleri üzerinde diktatörlük uygulayan tam bir gerici karakteri ihtiva eder. Bugünkü ÇKP, burjuva gerici ve faşist bir partinin mükemmel örneği durumundadır. Mao’ya çok yakın binlerce taraftarı ve eşi Chiang

Ching’i tutuklayanlar; iktidarı elde tutmak uğruna devrimci işçi ve köylülere zulüm uygulayanlar, dünyaca ünlü 1989 Tianenmen Meydan Kasapları olarak bilinenlerdir. Bu tür partilerin düzeltilmeleri imkansızdır ve tıpkı gerici diktatörlükler uygulayan diğer gerici partiler misali şiddet yoluyla yıkılmalıdırlar.

BİRLİK İÇİN MÜCADELE GÖREVDİR

Tüm ülkeler de bütün komünist güçlerin birliği için mücadele sürekli bir ihtiyaçtır. Fakat birlik ihtiyacı ve hatta birlik istemek; mücadele yoluyla tek bir öncüde birleşme başarısı, her zaman yeterli olmuyor. Belirli bir ülke de, gerçek komünist güçlerin büyük kısmının toparlanarak merkezin hizmetinde olması için doğru bir MLM ideolojik ve politik çizginin ortaya çıkması bir kez daha anahtar faktördür.

Tarih göstermiştir ki, böylesi bir doğru çizginin ortaya çıkışı, ülkeden ülkeye değişik şartlar ve komünist hareket tarihinin farklılığına göre büyük değişiklikler gösterir. Mesela Peru’da Başkan Gonzalo, bu ülkenin komünist hareketinin tarihinin en derinlerine indi ve Gonzalo yoldaş, değişik biçimlerdeki revizyonizme ve oportünizme karşı mücadele savaşımında merkezi rol oynayarak, doğrudan sistemli mücadeleler yoluyla PKP’yi ortaya çıkardı. Ancak Nepal’de NKP(M)’nin kuruluşu farklı bir yol izledi ve Paraçanda yoldaş, daha sonraları NKP(M)’nin kuruluşunda merkezi rol oynayan güçlerin, 1970’ler örneğindeki gibi komünist hareketin ilk aşamalarında, ekseriyetle doğru komünist güçler olmadıkları sonucuna vardı.

Bir ülkede doğru bir çizginin yaratılması kaçınılmaz alt-üst oluşlar, ilerleme ve gerilemeler içinde gelişen bir süreci

kapsar. Bildiğimiz gibi doğru bir çizgi de asla “olduğu gibi kalan” bir süreç izlemez; doğru bir çizgi, sınıf mücadelesi ile karşılıklı etkileşim içinde, yanlışa karşı sürekli mücadele içinde korunur ve ilerletilebilir. Uygun süreç ortaya çıktığında başarılabilecek bir birlikten uzak kalmanın gerekçesi gibi, gaip tanımlamalar kullanılarak hiç bir zaman elde edilmeyecek “mutlak doğru çizgi” aramak hatasına düşmek ayrıca mümkündür. “Mutlak doğru çizgi” aramak, diyalektik materyalist değil, idealist ve metafiziktir. Varlıkla düşüncüyü, teoriyle pratiği ayırmak, sektirizme ve darlığa götürür. Dünyada ve değişik ülkelerde, büyük tecrübeler elde edildi. Hareketimizin tarihinde büyük başarılar kazanıldı ve Nepal Halk Savaşı’nın ilerleyişi örneğindeki gibi, yenilerine de bu süreç içerisinde varılıyor. Ancak biliniyor ki, Enternasyonal Komünist Hareketin hala acısını yaşadığı Çin’in yitirilmesi de dahil, ciddi gerilemelerde yaşandı. Doğru bir çizgi, ilerleme ve gerileme mücadelesinin bu zengin tecrübesi temelinde mutlaka işlenmelidir. Enternasyonal proletarya ve ezilenlerin mücadelesinin tümü, MLM tarafından özetlenmelidir.

Bir dizi ülkede bu tecrübelerin özetlenmesi, ayrı duran komünist güçlerin farklı bölüklerince başarıldı. Ülkenin değişik köşelerinde, Halk Savaşı’nı geliştirmekte dahil, devrimci mücadelenin farklı biçimlerini yürütmekte olan büyük yüz ölçümlü Hindistan’ın değişik ve komünist güçleri, komünist hareketin tarihinden kaynaklı olarak, (Hindistan Komünist hareketinde bu önemli bir özelliktir) şimdi Hindistan’da komünist hareketin hem yakın yılların hem de Naxalbari büyük isyanı, her iki sürecin tecrübelerini birleştirme görevi gündeme keskince oturuyor. Mücadele arenasında böylesi bir özetleme ayrıca önemlidir. Nasıl bir ders çıkarılacak? Aşılması gereken zayıflıklar neler-

dir? Diğer ülkelerdeki gibi, DEH ile birleşmek ve doğru MLM bir çizgi izleyen tek bir öncü partide birleşmekten başka bir anlama gelmeyen bu sürecin başarılı bir şekilde tamamlanması yine bir kopuş ve atılım sürecinden geçecektir. Bu ülkede komünist hareketin gelişmiş muazzam olumlu başarılarını reddeden görüş ve pratik, açıkça yanlış bir karar olacaktır.

Yine Hindistan'da MLM'leri "ortak noktalar"da buluşturarak birleştirme çabasının başarısızlığa uğradığı görüldü. 1990 sonlarında Hindistan MLM hareketin bir parçası birkaç güç, bir hareket içinde birleşmesi ile Janashakti örgütünün kuruluşu ile sonuçlandı. Bu hareketin kuruluşu MLM hareketin bir kesim taraftar ve savaşçıları arasında büyük bir coşkuya yol açtı. Ancak bu birlik sahte ve boştu. Bu birlik söz konusu birleşen hareketler arasında varolan ayrılıkların "ortak noktalar" da uzlaşmalarıyla karar verildi. Ayrıca bu birlik Çaru Mazumdar yoldaşın yönettiği Naxalbari hareketinin yanlış değerlendirilmesi temelinde yapıldı ve bu ders ve tecrübeler ret edildi. Komünist enternasyonal hareket tarihinde diğer bir çoklarında olduğu gibi bu oportünist birlikte "ikinin bir içinde tekleşmesi" uzlaşması temelinde yapılması ve Halk Savaşı stratejisi için barışçıl kitle örgütü inşaa etmek ve illegal mücadele için uzun süreli parlamenter siyasi çalışmaya katılmaları sürpriz olmadı. Marksizm'i oportünizmle eşitlemeye çalışan bu tür bir eklektizm revizyonist pratik ve yönelimin baskın olduğu zamanlarda bunlar için Marksizm sadece bir vitrin anlamına gelir. Janashakti örgütünün kuruluşu olayında ilkesiz birlik uzun sürmedi ve sabun köpüğü misali dağıldı. Birliğin ortaya çıkardığı/yarattığı devrimci coşku kendisini çok daha ağır bir demoralizasyona bıraktı. Ancak bu Janashkti üye ve önderlerinin Hindistan'da gerçek bir MLM öncü-

nün kuruluşuna katkı sunacakları tecrübe ve deneyimlerin olmadığı anlamına gelmez. Ancak bu tecrübenin faydalı hale gelmesi için bunun halkın davasına hizmet etmesi için "ikinin bir içinde tekleşmesi" ve özellikle oportünist ve revizyonist eleştiri sürecinin derinlemesine yapılması kaçınılmaz bir gerekliliktir.

KOMÜNİST PARTİSİNİN ENTERNASYONAL ÇİZGİSİ

Her politik parti ve örgütlenmeye bir duruş, bir bakış açısı ve bir metot rehberlik eder. Kendi ülkesinde devrim yapmak için ortaya çıkan bir parti için tek bir ideolojik ve politik çizgi uygulamak, ama, enternasyonal harekete gelindiğinde ise farklı bir ideolojik ve politik çizgi uygulamak imkansızdır. Tarih bu zamanı tekrar, tekrar gösterdi. Başlarda da gözlemlediğimiz gibi, komünist partilerin kuruluşu ve komünist enternasyonale bağlılık, tek bir sürecin parçasıydı.

Tsarist Rusya’ında ortaya çıkan, proletarya diktatörlüğünü destekleyip desteklememe meselesi, birinin kendi ülkesinde proletarya diktatörlüğü için savaşıp savaşmamasıyla ilgilidir. Mao’nun revizyonizme karşı savaşımını ve Kültür Devrimini desteklemek, gerçek devrimci komünistler ile değişik renkten revizyonistler arasında olmazsa olmaz zorunlu ayırım çizgisidir.

Ancak hatırlamalıyız ki, o zamanlar savaşımın sancılı olduğu, bugün de çok açık görülüyor. “Başarı getiren her şey iyidir” felsefesiyle Lenin ile modern revizyonistler arasında temel ayırım çizgisini bulundurmaya çalışan oportünistlerdi. Mao devrimcilere “revizyonizme karşı isyan etmek meşrudur” çağrısında bulunduğu, o dönemler Birleşik Amerika emperyalizmine karşı çok önemli bir mücadeleye önderlik edenlerden dikkate değer olan Vietnam İş-

çi Partisi gibi etkili güçler, Sovyet revizyonist kliği de dahil, enternasyonal komünist hareket içinde, yanlış bir “birlik” korumaya çalıştılar. Birleşik Amerika ile çatışmalarında, Vietnam önderliğinin yüzleştiği büyük ihtiyacı kimse inkar edemez ve diplomasi yoluyla uzlaşma tartışmalarını anlamak zor değildi. Ancak kitlelerin en güçlü emperyalist düşmana karşı ülke cephesinde başarılı ve kahramanca savaşından sonra bile, emperyalist dünya sistemi ağına düşen Vietnam’ın trajik ihanetinden ayrıca dersler çıkarabiliriz.

Geçmişte doğru olan bugün daha az doğru değildir. Çin’de yenilgiyi takiben, bir süre için, Maoist harekette karışıklık ve enternasyonal komünist hareket bölüklerinde ayrı ilerlemeler kaçınılmazdı. Çin’in kaybedilmesi ve bu kaybın, dünya komünist hareketi içindeki bazı güçlerin, diğer güçlere göre yerini tayin etmesi bakımından çok daha elverişliydi. Mao’nun oldukça güzel açıkladığı gibi “er veya geç, devrim yapan herkes eşit uygulamalarla mukafatlandırılır”.

Bugün enternasyonal komünist güçlerin hemen hemen tümü, uluslararası düzeyde birlik istemektedirler. Sorun kimlerle, hangi ideolojik ve siyasi çizgi, ve hangi amaçla birleşilecek? DEH’in benimsediği kararlara karşı tutum sıradan küçük bir olay değildir. DEH’i önemsemek veya ona düşmanca davranmak, kendi ülkesinin devrimi için doğru bir karar olması imkansızdır. Tersine, DEH’in yanlış bir değerlendirmesi, bir tehlike işareti kabul edilmeli ve yanlış değerlendirme temeli üzerine kurulu hatalı ideolojik-politik görüşlerin ortaya çıkarılarak hızla sökülüp atmanın hizmetine sokulması için ele alınmalıdır.

Ülkelerinde sınıf mücadelesiyle ilişkili enternasyonal düzeyde gruplaşan partilerin takip ettikleri politik çizginin yansımalarına bakmak ayrıca dikkate değerdir. Bel-

çika İşçi Partisi'nin parlamenter kretenezmi ve modern revizyonizme karşı verilen zorlu mücadeleyi unutturma ve komünist hareketle tamamen oportünist ve anti-Maoist temelde yeniden birleşme çabası elele gidiyor. Almanya Marksist-leninist Partisi, Nepal Komünist Partisi (Maşal), Hindistan Komünist Partisi (Kızıl Bayrak) bu gibilerdir ve Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Enternasyonal Konferansı (MLEK), devrimci olmayan programlarıyla birbirlerine yamanmış bulamaç bir birlikteliktir.

DEH'in varlığı tek tek ülkelerde, gerçek Maoist güçlerin birliği için daha elverişli atmosfer yarattığını görebiliyoruz. Mesela Afganistan'da ayrı duran güçlerin, Afganistan Komünist Partisi'ni güçlendirmeye adanmaların da bunu açıkça görebiliyoruz. Hindistan'da bu ülkenin en önemli iki Maoist grubu arasında yaşanan silahlı çatışmaya son verilmesi için DEH'in yayımladığı çağrı. O zamanlar orada, DEH inisiyatifi önemsiz bulan veya olaya el atmasına hoş bakmayanlar, şimdi çatışmayı durdurmada oynadığı önemli rolü ve bu ülkenin Maoist hareketine taşıdığı olumlu atmosferi hiç kimse inkar edemiyor.

Bu, DEH'in bütün Maoist güçleri içine aldığı ve kendisi dışındaki güçlerin Maoist olmadığı anlamına mı gelir? Açıktır ki böylesi bir tartışma saçmalık olurdu. Gerek ulusal, gerekse uluslararası, her iki düzeyde de, gerçek komünistlerin birliği mücadelesinde etkin rol oynama ihtiyacını duyan DEH dışında, önemli Maoist örgütlenmeler bulunmaktadır. Kuruluşumuzda da vurguladığımız gibi, yeni tipte bir Komünist Enternasyonal, şimdiye kadarki sahip olduğumuz tecrübelerin ve çelişkinin nitelik olarak daha ileri ve yüksek düzeyinin temsilcisi olacaktır. Her gerçek komünist gücün yüz yüze bulunduğu problem şudur ki, tüm içtenliği ile gerçek MLM'lerin bir-

lik sürecini desteklemek veya diğerlerinin yaptığı gibi isteklerin gerisinde kalmaktır. Ya Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde birleşmek, yada geçici olarak güçlenmeyi düşünen diğerleri gibi ideoloji ve politikayı ikincil duruma atmak. Uluslararası alanda gerçek MLM güçlerin birliği sürecini "içtenlikle desteklemek" veya "gerisinde kalmak" önemli bir çizgi sorunudur ve özellikle bir ülkede tek bir öncü partinin kuruluş problemi ile birbirine karıştırılarak hasır altı edilemez. Şimdi soru şudur; DEH'in ve diğerlerinin başarıları temelinde daha ileri yürünecek ve enternasyonal çapta gerçek bir MLM bir kutup mu bina edilecek, yoksa ilk görev Devrimci Enternasyonalist Hareketin (DEH) embriyonik merkez rolünü tasfiye ederek, yerine eklektik, boş ve Maoistlerle oportünistleri mi birleştireceğiz ve diğer bazı yararsız yapılarla mı birleşeceğiz?

Bu gün esen "birlik rüzgarı" bir çok ülkede devrimcilere umut taşımaktadır. Bugün komünist güçler yetersizlikleriyle başa çıkmaları bakımından şafakta görünen büyük mücadelelere önem vererek, varolan birliği sağlamlaştırmak ve daha ileri daha sağlam ve daha doğru bir çizgiyi temsil etmek istegindedirler. Maoistleri birleştirecek mücadele basit olmayacaktır fakat onsuz devrimde olmayacaktır. Çabamızı iki katına çıkararak ve yanlışları atıp doğruları bayrak edinerek, hem ulusal hem de uluslararası çapta gerçek komünistlerin birliğini ilerletmede ve kazanmada önemli ilerlemeler sağlamamız mümkün olacaktır.

Not: Bir Çin Komünist Partisi belgesi olan "İkinin bir içinde uzlaşması teorisi gericiilerin kapitalizmi restore etme felsefesidir." tam metnini Kazanılacak Dünya dergisi web-sitesinde elde edebilirsiniz. (www.awtw.org.)

İLLEGAL PARTİ ÇALIŞMASININ KURALLARI

“Gevezeliğe karşı amansız savaş! Hem sözde legal, hem de illegal partilerin tüm üyeleri gevezeliğin devrimci dava açısından her an ihanete dönüşebilecek olan, doğrudan ve en kötü tahribat çalışmasıyla eşanlamlı olduğu konusunda açık olmalıdır, iflah olmaz gevezelere devrimci partide yer yoktur.”

Aşağıdaki belge, Komünintern içindeki bazı partilerin gizlilik ve gizli çalışma üzerine kimi yazılarının bir araya getirilmesiyle oluşturulmuş bir broşürdür. Broşür, ilk kez Nisan 1986 yılında B. Partizan Yayınları tarafından yayınlandı.

Bu sayımızda bu broşürün tamamına yer vermeyi gerekli gördük.

Bunun belli başlı nedenlerine gelince. Ülkemiz devrim mücadelesinin esasta illegal olması ve tamamen bu nesnel durumdan hareketle illegalite ve illegal faaliyetin tartışmasız bir önemde olmasından; bunun ilke ve kurallarının mücadele açısından hayati bir önem taşımasından; dolayısıyla, başka ülkelerin de olsa, ağır bedeller, büyük acılar pahasına edinilmiş tecrübelerin kendi mücadele tecrübelerimizle birleştirilerek çok daha güçlü bir birikimle yürüyebilmemize hizmet edecektir. Bu, günümüz koşullarında oldukça önem ve gereklilik kazanmaktadır.

Bu sebeplerledir ki, her devrimci militanın titizlikle incelemesi gerekmektedir. Ve elbette ki, kendi ülke devrimci mücadelesinin taşıdığı özgünlükleri, temel farklılıkları hesaba katarak ve bunlar arasında doğru bir diyalektik bağ kurarak. Ülkemizin devrimci mücadelesinde kazanılmış tecrübelerle birleştirilerek incelendiğinde, daha güçlü ve doğru bir birikim elde edilecektir. Sınıf düşmanlarımızın sayılarını başlarına yıkmak için bu birikime de gereksinim olduğu asla unutulmamalıdır.

İLLEGAL PARTİ ÇALIŞMASININ KURALLARI

- 1- Hiç bir şart altında parti çalışmasına ve parti işçilerine ihanet etme.
- 2- Eğer güvenilir şifreli yazı ile değilse, üstünde isim ve adres taşıma ve bulundurma.
- 3- Evinde seni tehlikeye düşürebilecek yazı ve (kitap) bulundurma.

“Provokasyona karşı başarılı mücadelenin temel önkoşulu, örgütün doğru bir şekilde inşa edilmesi, yasal ve yasadışı çalışma arasındaki doğru bağlantıdır. Bu, yasadışı partiler için özel bir öneme sahiptir. Yasadışı örgütün amaca uygun inşası, parti çalışmasının tek tek işlevlerinin akılcı dağılımı ve bağlantısı, hafiyelerin çalışmasını önemli ölçüde zorlaştırır.”

4-Parti çalışması esnasında kendini gereksiz yere tehlikeye atma.

5-Tehlikeli olduğu için parti işinden kaçınma.

6- Parti için yapabileceğinle ya da yaptığında övünme.

7- Gerekli olmadıkça parti ile ilişkilerini açığa vurma.

8- Parti çalışmasına ya da bir toplantıya giderken ispiyoncuların seni izlememesine dikkat et.

9- Tehlike anında cesaretini yitirme.

10- Tutuklandığında gerek ön soruşturma gerekse de mahkeme önünde hiçbir soruya cevap verme.

1- Parti çalışmasına ve parti işçilerine ihanet etmek, parti işçisinin affedilemez suçudur. Hangi araçlarla ve işkencelerle yoldaştan bu bilgi alınmaya çalışılırsa çalışılsın, hükümete bu konuda bilgi vermek utanmazca ihanet etmek demektir. HAIN OLMA! Kendini iyi şartlandır! Her etkiye ve işkenceye karşı durabilmen için bırak bu kararlılık varlığının en derinlerine kadar işlesin. Hiçbir tekdiş sözü bir hain için yetmez.

2-Tutuklanma sırasında, yoldaşların, parti işçilerinin ve toplantı yerlerinin adlarını ve adreslerini herkesin anlayabileceği şekilde üzerinde bulundurmamak, bunları hükümete bildirmekle hemen hemen aynı şeydir; en azından sonuç aynıdır. Böylesi isimler ve adresler bir an için bile herkesin anlayacağı biçimde yazılmamalıdır. Bunları mümkün olduğunca aklında tutmaya çalış. Tuttuğun notlar, sadece sana hatırlamanda yardımcı olsun. Mutlaka not etmen gereken şeyleri güvenilir şifrelerle yaz.

Her halükarda ama, yanında DOĞRU adresin olması ve (DOĞRU adresi —ÇN) tanıman gerektiğini bilmek zorundasın. Yoldan geçenlerden, hatta kapıcıdan ve ev sahiplerinden sormak tamamen yanlıştır. Partiye ait paketlerin ve mektupların gönderilmesinde adreste yanılmak oldukça tehlikelidir. Böylesi hatalar sonucu, yalnızca önemli paketler ve mektuplar kolaylıkla kaybolmakla kalmaz, hükümetin eline de geçebilir. Parti paketlerinin ve mektuplarının gizli ulaşım yolları böylelikle açığa çıkabilir. Doğru adresler ortaya çıkartılabilir ve sonuç olarak bu bizzat o adreste oturanların tutuklanmasına yol açabilir. Bir parti adresini öğrendiğinde ya da verdiğinde hata yapmadığına emin olmak için SÜREKLİ OLARAK İKİ KEZ GÖZDEN GEÇİR.

Bir şeyi kesinlikle yazman gerekiyorsa, bunu iyi şifreli bir şekilde yap. Sayılar için sürekli olarak kolay bir şifre kullanılabilir, örneğin 10 harfli bir kelime — ya da 5'er harften oluşan iki kelime al. (Kelimeler hiç bir anlam ifade etmemelidir. Çünkü o şekilde rahatlıkla şifre çözülebilir.) örneğin "Verga Dschir" kelimelerini al, (Aynı harf iki kere tekrarlanmamalıdır) ve ondan sonra "1" yerine "V" harfini, "2" yerine "e" harfini, "3" yerine "r"yi vs. geçir. "O" yerine "w" kullan.

Mümkün olan yerde, parti paketleri ve

haberleşmesi için DOLAYLI adresler kullanılabilir.

İHMALKARLIĞI sonucu parti isimlerinin ve adreslerinin hükümetin eline geçmesine yol açan bir örgütleyicinin bir hahinden hemen hemen farkı yoktur.

3- Evini sürekli olarak "temiz" tut. Bu konuda biraz dikkat, seni bir tutuklama ya da ev baskını anında şüpheden kurtarabilir. Evinde gazete, bildiri, kitapların çok sayıda bulunmamasına çalış. Ki böylelikle bundan senin bunların dağıtımına katıldığın çıkarılmasın. Devrimci yazıları okuduğun için kimse sana bir şey yapamaz, ama bunları dağıttığın için mutlaka hapsi boy-larsın. Ve bundan başka, neden evine TE-SADÜFEN giren herkesin "arkadaşların", işportacıların, vergi memurlarının, dilencilerin vs. vs. senin komünist olduğunu öğrenmelerine yol açarak kendini tehlikeye atasın?

4-Yalnız kendin için değil, aynı zamanda partinin seni parti işçisi olarak saklayabilmesi amacıyla parti yararına da, kendini gereksiz yere tehlikeye düşürmekten kaçınmalısın. Yazılarımızı dağıtırken ve işyerlerinde ve sendikalarda ajitasyon ve propaganda yaparken en büyük dikkati göster.

Sana parti örgütlerinde sorumlu bir konum verilmişse iki kat daha dikkatli ol.

Bir bölge sorumlusunun ya da merkezi organın bir üyesinin tutuklanmasının örgütümüze hangi zararları verebileceğini kolayca tahmin edebilirsin.

Bu yoldaşların kendilerini, örneğin evlere ve binalara bildiri dağıtma yoluyla tehlikeye atmaları kesinlikle budalalık olur. Bunlar, partinin açık gösterilerinden kendilerini tamamiyle uzak tutmalıdır ve kendilerini asla iki ya da daha fazla kişilik gruplar halinde göstermemelidirler. Bunlardan birisi, önemli bir parti işçisi olmak

şüphesi altındaysa, neden ispiyonculara şüphelerini diğer yoldaşların da üstüne çekmeleri için fırsat versin? Söz konusu parti üyesinin konumu ne kadar önemli ise, içinde bulunduğu tehlike de o denli büyüktür ve o denli dikkatli ve tedbirli olması gerekir.

5- Parti çalışmasında en büyük tedbiri gösteren biri asla korkak olarak adlandı- lamaz. Denektaş bizzat yaptığı işi. Söz konusu olan onun bunu yapıp yapmadığıdır, onun kendisini illegal parti çalışması sırasında ortaya KAÇINILMAZ olarak çıkan tehlikeye atıp atmadığı ya da şu veya bu gerekçeyle parti çalışmasından tamamen uzak durarak tehlikeyi geçiştirmeye çalışıp çalışmadığıdır. Yoldaş kendi üzerine düşen görevi kendisini ne derecede az tehlikeye atarak YAPIYORSA, kazanımı o denli büyüktür. Eğer işini YAPMIYORSA, istediği kadar ağzı laf yapsın. Cesaretiyle övünsün, bir korkak ve kaçkından öte bir şey değildir.

Kural sudur: PARTİ İŞİ YAPILMAK ZORUNDADIR ve hem de mümkün olan en az tehlikeyle ya da hatta mümkünse tehlikesiz AMA YAPILMAK ZORUNDADIR.

6-Övünmek tamamen budalalıktır. Ama yaptığın parti işiyle övünmek ve böylelikle hem kendini hem de parti çalışmasını gereksiz yere tehlikeye atmak doğrudan doğruya cinayettir. Senin bildiğini ya da sana verilen parti işini, partide bilmesi gerekenlerden başka kimse bilme-melidir, bunların dışında en iyi dostun, karın, kocan, yürekte bağlı olduğun erkek ya da kız arkadaşın bile bunları bilmemelidir.

Parti sorunları üzerine konuşmak zorunda kaldığında, kimsenin seni dinlememesine dikkat et.

7- Parti çalışması, parti ajitasyonu ve propagandası ve hatta parti için para toplama ve yeni üye kazanma, parti üyesi olunduğu belirtilmeden yapılabilir ve yapılmalıdır.

Bazı hallerde parti programına sempati duyduğunu ve partiyi desteklediğini, bazı hallerde de parti üyeleriyle bağın olduğunu belirtmen yeter. Yalnızca yeni bir üyeyi deneme amacıyla alınan üyelerin grubuna soktuğunda ona parti üyesi olduğunu söylemen gerekir.

Seni çalıştığın işyerinde ya da kuruluşta, senin faaliyetin sonucu bir "kızıl" olarak nitelemeleri onca zararlı değildir. Çünkü bu mahkeme takibatı ve ceza için bir ipucu teşkil etmekten öte çok genel bir nitelemedir: Ama senin Komünist Partisi ÜYESİ olduğunu kimse asla bilmemelidir.

8- Hepimiz bilmekteyiz ki, binlerce işpiyoncu, gece-gündüz bütün şehirlerde üyelerimizi, toplantılarımızı ve çalışma yerlerimizi ortaya çıkarmakla meşguldürler. Kaçımız ama bunu göz önüne almakta ve bir buluşmaya, bir toplantıya ve hatta çalışma yerlerimize giderken izlenip izlenmediklerine dikkat etmektedir? Özellikle kuşku altında bulunan, polis tarafından gözaltında bulundurulmuş, tutuklanan ya da ceza yiyen yoldaşlar bunu göz önünde bulundurmamak zorundadırlar.

Bunların (Söz konusu olan büyük ihtimalle daha önce tutuklananlar olsa gerek. Yazıda bu açıkça belirtilmemiş —ÇN) bazen kasıtlı bir şekilde yem olarak serbest bırakıldıklarını (işpiyoncuların bunların izlerini takip ederek üyelerimizi ve adreslerimizi ortaya çıkarmak için) biliyor musun?

Bu, bu yoldaşların her türlü parti işini bir yana bırakmaları gerektiği anlamına gelmez; bu, bunların özellikle dikkatli ve uyanık olmaları gerektiği anlamına gelir.

Düşmanlarımızın parti çalışmamızı izleyebilmek için mektuplarımızı açtığını, onların fotoğraflarımızı çektiklerini veya aynen kopya ettiklerini ve daha sonra da tekrar temiz bir şekilde kapatarak adresimize gönderdiklerini de biliyor musun? Bu

mektupların hepsini elde tutmuyorlar. Aksi takdirde hiç mektup göndermeyiz ve yoldaşlar uyanır.

Uzun süre tutuklama ve ev araması olmaması nedeniyle uyanıklığını yitirme. Bu büyük ihtimalle fırtınadan önceki sessizliktir. Büyük ihtimalle polis, yeni bilgiler toplamak, örgütün iplerini iyice eline geçirmek ve sonra da ansızın saldırmak ve Ocak saldırısında olduğu gibi güçlerimizi felce uğratmakla meşguldür, ikinci bir kez böylesi bir sonuç elde etmeyi başaramayacaklardır, ama yoldaşlarımız büyük dikkat göstermezlerse büyük zararlara katlanmak zorunda kalabiliriz.

9- İlegal parti çalışmasında, soğukkanlılık, kendine hakim olma, sakinlik ve her türlü tesadüfe karşı hazırlıklı olma son derece önemlidir. Bir işe giderken, önceden seni tehdit edebilecek tehlikeleri düşünmeli ve gerekli hazırlıkları yapmalısın. Tehlikeden nasıl kaçabileceğini ve bu mümkün değilse tehlikeyi nasıl atlatabileceğini düşünmelisin.

Parti işi yaptığında, üstünde seni zan altında bulundurabilecek işaretler ya da şeyler taşıma ya da evinde bulundurmama konusunda kendini önceden ikna et. "Burada ne yapıyorsun ya da ne arıyorsun?", "Nereye gidiyorsun?", "Nereden geliyorsun?" gibi sorulara önceden inandırıcı bir cevap hazırla.

Kendini beklenmeyen tehlikelere karşı hazırla. Bunlar üzerinde önceden düşün ve ortaya çıktıklarında soğukkanlılığını kaybetmemeye ve sakin kalmaya çalış. Şaşkınlık ve korku seni mahva sürükleyebilir, soğukkanlılık ve dış görünümdeki sakinlik çok kez sana yardımcı olabilir. Senin izinde olduklarını gördüğünde, mümkün olduğunca bütün delilleri sakla ya da yok et. Elbette ki bunu hiçbir şey olmaksızın, en ufak bir provokasyonda da

yapma. Önce bunun beyhude bir telaş olup olmadığını anla.

10- Mümkün olduğunca bütün araçlarla tutuklanmanı engellemeye çalış. Eğer buna rağmen tutuklanırsan, yani resmi makamların elinde senin komünist olduğuna dair şüphe için yeterli delil, ya da ipucu teşkil edebilecek bir neden varsa ve böyle biri olarak, olan düzenin can düşmanı olarak (gerek yasal temelde gerekse de yasal bir neden olmaksızın) cezalandırılman ve zindana atılman gerekiyorsa, senin (tutuklanman —ÇN) önce, diğer komünistleri ele geçirmek ve hatta tüm örgütü çöktürmek için kullanmak isteyeceklerdir. Seni ilkönce sorguya çekmek, İsveç perdelerinin ardına oturtmak, senden mümkün olan ifadeleri almak ve sana işkence etmek isteyeceklerdir. Bu koşullar altında yapabileceğin en iyi şey, BÜTÜN SORULARA CEVAP VERMEYİ REDDETMEKTİR. (Sana bir avukat vermelerini talep et. Bu senin hakkındır. Sana yardımcı olsa da olmasa da sorulara cevap vermeyi reddetme hakkın da vardır.)

Rus yoldaşlarımızın çarlığa karşı uzun yıllar süren ağır illegal mücadelelerinde elde ettiği deneyimler bize bunun en iyi davranış tarzı olduğunu göstermiştir. Bunun nedenlerini onlar "Sorguda nasıl davranmak gerekir" adlı kitapçıkta ortaya koymuşlardır ve kesinlikle HİÇBİR SORUYU YANITLAMAMAYI öğütlemektedirler.

Bizzat kendini kurtarmak ve sana karşı kuşkuları dağıtmak ve böylelikle seni serbest bırakmaları için soruları yanıtlasan da; diğer yoldaşları korumak için kendini feda etsen de ve takibatçıları inandırarak etkilemek istesen de, sonuç her zaman partimizin çıkarlarıyla çelişecektir, isteyerek ya da istemeyerek, bilinçli ya da bilinçsiz sonucu önceden tahmin etsen de etmesen de, onların eline belli bilgileri vermiş ola-

caksın. O anda ellerinde bulundurdıkları bilgilerin onaylanması bile onlara son derece yarar sağlar, bununla ispiyoncularının ve örgütlerinin verdikleri bilgileri kontrol edebilirler, bu onlara diğer yoldaşların sorgulamasında yardımcı olabilir. Senin ifadenin temelinde onlara karşı dava açabilirler.

Diğer yoldaşların itiraf ettiğini ve onların çeşitli bilgiler verdiğini söylediklerinde onlara inanma; onların seni ifade vermeye ve soruları yanıtlamaya zorlamak için başvurdukları hilelerinden biridir. Bütün hapishanelerde de ispiyoncular ve örgütler bulundurdıklarını unutma. Senin güvenine layık olup olmadığını iyice anlamadan, hapishanede hiçbir "dert ortağı"na güvenme.

Düşüncelere gelince, mahkeme salonunu kendi düşüncelerimizin propaganda için kullanmak mümkündür. Hakim senin düşüncelerini açıkça ifade etmeni engelleyecektir. Yalnızca seni şaşırtmaya ve tahrik etmeye çalışacaktır. Basın (sosyalist basın da dahil) açıklamalarını tahrik edecek ve yanlış bir şekilde sergileyecek, ya da tam bir suskunlukla geçiştirecektir. Sana yöneltilen sorulara yanıt vermeyi reddettiğinde, bunlarla (yani açıklamalarla —ÇN) kendi gazetelerimizde, belki de daha iyi bir başarıyla, ajitasyon ve propagandayı sürdürebiliriz.

Yoldaşlarını ele vermek ve partiye ihanet etmek korkunç tehlikesinin seni tehdit ettiğini unutma. Bilinçsiz de olsa, istemersen de, SORULARI YANITLADIĞINDA onları düşmanımızın saldırılarına hedef etkilesin. Keza HAIN OLMAMAYA kesin kararlı olduğun gibi, hiçbir soruyu yanıtlamamaya kesin karar vermeyi unutma.

AMERİKA KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ

"Komünist Enternasyonal" Dergisi
2. Yıllık, 1921 Sayı 16, s.395'den.

ALMANYA'DA İLLEGAL PARTİ ÇALIŞMASININ PRATİĞİNDEN

A. Müller

I. Ajanlara ve Provokatörlere Karşı Örgütlü Kitle Mücadelesi

KPD, Hitler'in iktidarı ele geçirmesinden önceki son yıllarda güçlü bir üye artışı kaydetti. Kadroların, özellikle de alt kadroların hiç de az olmayan bir bölümünü bu yeni üyeler oluşturmaktadır. KPD'nin kadroların ve üyelerin eğitime büyük önem vermesine rağmen, üyeler arasında henüz komünist dünya görüşü ile sağlam bir şekilde yoğrulmamış önemli bir bölüm vardı. Bu gerçeğe ve egemen iktidar aygıtının Çarlığın 1905 Rus devriminden sonraki terörünü aşan terörüne rağmen, faşist diktatörlük altındaki yaklaşık 1,5 yılın sonunda, yüzde olarak az "sabık parti Üyesi"nin düşman kampına geçtiği ve bunlardan da yalnız çok az bir kesimin sınıf yoldaşlarına ihanet ettiği saptanabilir. Yine, faşistler tarafından iktidarı ele geçirilmesinden önce, düşmanın gözetlemek ve ihbar etmek için önemli sayıda ajanını KPD'nin içine sokamadığı saptanabilir.

Naziler, Hitler'in hükümete geçtikten sonraki ilk dönemde kudurmuşçasına tahrik ve tehditler yoluyla ve iyi örgütlenmiş bir hafiye aygıtıyla kendi taraftarları ve küçük-burjuva tabakalar içinde, komünist olarak bilinenlerin kitle halinde ihbar edilmesini başarmışlardır. Küçük-burjuva kitleler faşist polis aygıtını desteklediler, çünkü onlar Hitler'in programını rahatça gerçekleştirebilmesi için komünistlerin bastırılmasında polise yardım edilmesi gerektiği görüşündeydiler.

Teröre ve takibata rağmen komünistlerin cesaretle yürüttüğü propaganda ve ajitasyon çalışması ve geniş kitlelerin faşist sistemden duydukları huzursuzluğun gideerek artması, kitlesel ihbarı azalttı. 30 Haziran'dan sonra faşist örgütlerde meydana gelen olaylar nasyonal sosyalistlerin kitle tabanını daha daralttı ve kitlesel ihbarları daha da azalttı. Ve yalnız bu da değil. Daha önceleri hafiye rolü oynayan aktif Nazilerin ve onlara sempati duyanların bir bölümü, -aktif ya da pasif olarak- devrimci çalışmanın destekleyici unsurları oldular.

Faşist Almanya'da kitlelerin ruh halinin ne denli değiştiğini, nasyonal-sosyalistlerin "ihbar seferine" karşı açtığı kampanya açıkça göstermektedir. Kurmark NSDAP bölge yöneticisi Wilhelm Kube, bu yılın 31 Temmuz tarihli "Völkische Beobachter"de şunları saptamaktadır: "Devlet Bakanı (Reichsminister) Rudolf Hess, bu yılın 18 Nisan'ında Alman halkının her mensubunun, dürüst olarak önder partili yoldaşların ve genel olarak parti kademelerindeki eksikliklerin ve hataların ikaz edilmesi gerektiğine inanıyorsa, şikayetleriyle bizzat kendisine başvurma hakları bulunduğu kamuoyunda dikkat çekti. Bu emir, Almanya'da evvelden beri varolan profesyonel şikayetçiler tarafından NSDAP' nin birçok önderine karşı en alçak türden, önü alınamaz bir kışkırtma için kullanıldı. Bu yılın 29 ve 30 Haziran'ındaki olaylar, yer yer nasyonal-sosyalizme ve onun temsilcilerine karşı tamamen alçakça bir ihbar seferi sahnelemek için kullanıldı. Her bölge yöneticisi, Rohm darbesinden buyana imzasız mektupların, zehirli iftiraların ve yalan ithamların sayısının müthiş bir biçimde çoğaldığı konusunda beni onaylayabilir, ilçe yöneticileri ve yerel yöneticiler de benzeri tespitler yapmaktadırlar."

Kube, bu "ihbarcılar" "alçak yaratıklar" olarak adlandırmakta ve korkutmak

için, kendisine gelen "her tür ihbarcı saldırıyı" saldırıya uğrayana, "bu zehirli kurbağalara karşı III.Reich'in kanuni yollarıyla kendini savunabilmesi" için göndereceğini açıklamaktadır, üçüncü Reich'in "kanuni yolları"nın nasıl olduğu ise herkesin malumudur. Hatta Kube, "isimsiz ihbarcılarının davranışının vatan hainliği olduğunu söylerken, "ihbarcılar" için cezanın ölçüsünü de vermektedir.

Devrimci işçilerin ihbar edilmesini sınırlandıran yalnızca bu iki faktör değildi. KPD'nin hafiyelere ve provokatörlere karşı yürüttüğü örgütlü mücadele de büyük rol oynadı. Bu mücadele bireysel eylemlerle, KPD'nin belirli bir şubesiyle değil, aksine geniş kitlelerin seferber edilmesi ve çekilmesiyle, tüm partinin günlük çetin çalışmasıyla yürütülmüştür.

Tam da KPD, hafiyelere ve provokatörlere karşı bu kitle mücadelesini devrimci işçilerle birlikte yürüttüğü için, bu alanda büyük başarılar elde etmiştir. Kötü unsurları bizzat saflarından atan ve onlara karşı amansız bir şekilde mücadele eden KPD, devrimci işçiler arasında gittikçe artan bir güven kazanmıştır.

II. Örgütleyici Faktör Olarak KPD

Lenin yoldaş, Çarlık Rusya'sındaki Bolşevik partinin önüne, salt o zaman ve o zamanki dava için geçerli olmayan, bugün de kapitalist ülkelerdeki komünist partilerinin dikkate alması gereken bir görev koymuştur. Lenin yoldaş şöyle yazmaktadır:

"Hafiyeleri ortaya çıkararak ve takip altında tutarak onları zararsız hale getirmeye yetenekli bir örgüt yaratmaya çalışmak zorundayız. Hafiyelerin kökünü kurutmak mümkün değildir. Ama hafiyeleri gözetleyen ve işçi kitlelerini onlara karşı mücadeleye

aktif bir şekilde katılmaları için eğiten bir örgüt yaratılabilir ve yaratılmalıdır." (Lenin, Tüm Eserleri, Alm., c.5, s.263)

Görevin bu şekilde ortaya konulmasından, hafiyelere karşı mücadelenin özel bir bölümün görevi olmadığı, aksine tüm Komünist Partisinin ve tüm işçi sınıfının görevi olduğu ortaya çıkar. Komünist Partisi her şeyden önce devrimci proletaryanın bu düşmanlarına karşı mücadeleyi yöneten örgütleyici faktör olarak ortaya çıkmalıdır.

Almanya'daki faşist egemenlerin büyük baskı ve hafiye aygıtı, her şeyden önce geniş işçi kitlelerinin, Partiye sokulan ve onun üyelerini sarsmaya ve ihbar etmeye çalışan Hitler ajanlarına karşı mücadeleye çekilmesini zorunlu kılmaktadır. Göring, sosyal-demokrat emniyet müdürünün elinden, komünistlere karşı mücadele için iyi örgütlenmiş muazzam bir polis aygıtı teslim almıştır. Bu aygıtı yeniden örgütlenmiş, çok sayıda Nazi'yi polis aygıtının içine almış ve böylelikle önceki sosyal-demokrat polis memurlarının bir bölümüyle birlikte, komünist olmalarından kuşku lanırlara karşı SS ve SA ile birlikte gaddarca hareket eden "Gestapo"sunu kurmuştur.

Eldeki bilgilere göre, "Gestapo" bir yönetici daire ve beş şubeden oluşmaktadır. Yönetici daire, genel polis örgütü ve onun yan örgütleriyle, örneğin grev kırıcılar örgütü "Teno" (Teknik ilkyardım) ile uğraşmaktadır.

Tek tek şubelerin işlevleri ise şöyledir:

I. Şube: Demiryolları ve basının gözetlenmesi.

II. Şube: KPD, devrimci sendikalar, KJVD (Almanya Komünist Gençlik Birliği —CN), spor kuruluşları, vs. gibi uluslararası kitle örgütlerini gözetlemek ve bunlara karşı önlemler almak.

III. Şube: Burjuva partilerinin gözetlenmesi

IV. Şube: Nasyonal-sosyalist hareketin gözetlenmesi

V. Şube: Vatana ihanet, askeri sırların açıklanması, casusluk, pasifizme karşı mücadele ve Almanya'daki ulusal azınlık sorunlarıyla uğraşır.

Bu şubelerin yanında, dışa göç, Yahudiler, yabancılar, polisteki çözülme belirtileri, edebi ihanet, dış ülkelerle ve ülke içindeki kuşkulu kişilerle mektuplaşma, telefon görüşmesi ve telgraflaşmanın gözetlenmesi gibi özel sorunlarla uğraşan yan şubeler de vardır. Bu son şube, özellikle iyi örgütlenmiştir; dikkatli tahminlere göre yurtdışı postanın en az yüzde 80'i kontrol edilmektedir. Bizzat nasyonal-sosyalistlerin saflarındaki kontrollerin ne dereceye vardığını, Almanya'da bu yılın 30 Haziran'ındaki olaylar göstermektedir. SA lideri Ernest'le öldürülmesinden önce telefonlaşan bir başka SA lideri, daha sonra "Gestapo" gözetleme servisinin konuşmayı kaydettiği kanısına varmıştır.

"Gestapo" ile sıkı bir şekilde çalışan ve en ufak bir komünist kımıldanmayı bile gözetleme amacıyla olan başka hafiye ve provokatör aygıtları da oluşturulmuştur. Bunlar şunlardır:

a) Relch Güvenlik Servisi

Relch Güvenlik Servisinde, SS'in blok bekçileri, SS' in Haberleşme Servisi ve Hava Koruma'nın blok bekçileri bir araya getirilmiştir. Bunlar basılı formüller almakta ve iki haftada bir çalışma alanları ile ilgili rapor vermek zorundadırlar. Bu raporlarda, blokta oturanların sayısı, icabında sayıdaki değişiklikler, ikinci kiracıların ("Untermieter") sayısı, ne kadarının çalıştığı ve ne iş yaptığı, oturanların nasıl hareket ettiği, çok ziyaretçi gelip gelmediği, bunların nasıl ziyaretçiler olduğu vs. üzerine bilgi verilmektedir. Ayrıca bunlar, oturanların bayrak asıp asmadığı, başlılara katılıp katılmadığı, NS örgütlere ya da Re-

ich Hava Koruma ve NSV'ye mensup olup olmadığı, politik geçmişlerinin ne olduğu konusunda rasgele yoklama ve gözetleme yapma yolunda direktif almışlardır. Blok bekçileri, rasgele yoklamalar, yani blokta oturanlara yaptıkları ziyaretler, ve blok sakinleri ve ziyaretçileri hakkında gözlemleri üzerine özel rapor vermek zorundadırlar.

b) SA İrtibat Servisi

Bu, her şeyden önce kitle tutuklamalarında harekete geçer. SA mensuplarının bölgelerindeki eski komünistleri iyi tanıdıkları bilinmektedir. Her SA irtibat görevlisi bu eski komünistler üzerine aylık bir rapor vermek zorundadır.

c) İşyeri hafiyeleleri

İşyeri polisi, bütün büyük fabrikalarda, özellikle de silah fabrikalarında çok güçlü bölümlere sahiptir. Bunun içine fabrika polisinin eski üyelerinin büyük bölümü alınmıştır. Örneğin Berlin-Siemens'de 200 kişilik bir bölüm, IG-Farbenwerke'de bütün fabrikalara dağılmış 3000 kişilik bir bölüm bulunmaktadır. Bu hafiyelelerin bir bölümüne fabrika polisi üniforması giydirilmiştir, büyük bir bölümü ise işçi ve hizmetli olarak dolaysız üretim sürecine sokulmaktadır. Bunlar salt askeri bakımdan değil, aynı zamanda işletmede iyi bir "işçi fonksiyoneri" olarak gelişebilmeleri için politik bakımdan da sıkı bir şekilde eğitilmektedirler. Silah fabrikalarında bunlara Reichsmehr'in karşı-casusluk teşkilatının ajanları da eklenmektedir. Sayıları işletmenin önemine göre belirlenir ve oldukça yüksektir. Herşeyden önce büyük kahvehane ve otellerdeki otel ve kahvehane hizmetlileri de zaman zaman ziyaretçileri nasıl gözetlemeleri gerektiğine dair yazılı ve sözlü direktifler alırlar. Ayrıca pek çok kahvede, personelin gardırobunda, üzerlerinde "Ziyaretçilerin konuşmalarına dikkat edin ve bunları bildirin" yazılı afişler bulunmaktadır.

Küçümsenmemesi gereken bir hafiyelelik

örgütü de NSBO'dur. NSBO'da hafiyelik çalışmasını yöneten ve örgütleyen özel bir bölüm vardır.

Almanya'daki polis ve hafiye aygıtı üzerine bu kısa özet, faşist egemenlerin KPD'yi ve devrimci işçileri ezmek için nelerle başvurmak zorunda olduklarını açıkça göstermektedir. Bu aynı zamanda, KPD'nin kendi örgütünü sürekli olarak etkili kalabilecek ve etkisini günden güne artıracak bir şekilde düzenlemesi ve koruması gerektiğini de göstermektedir. Bunun için en önemli koşullardan biri, parti saflarının, Hitler'in ajanlarından temiz tutulmaya çalışılmasıdır. Muhbirlerin ve provokatörlerin partiye sızmaları kaçınılmazdır. Proletarya ile burjuvazi arasında sınıf savaşı sürdükçe, burjuvazi komünist partisine hafiye ve provokatör sokmaya çalışacaktır. Önemli olan, bu unsurların sayısını ve etkisini en aza indirmektir. KPD, Almanya'da tek parti olarak bu asalaklara karşı amansız mücadele yürüttüğü için, faşist diktatörlüğün başlangıcına kadar, partinin büyüklüğüne oranla az sayıda hafiye ve provokatör saflarına sızabildi; bunlar illegal partide de büyük zarar veremediler. Polis ajanlarının partiye girmesine karşı mücadelede önemli olan, yeni katılanların denetlenmesi ve partinin sürekli temizlenmesidir. KPD'nin illegalitedeki deneyimleri, henüz parti örgütlerinin, parti üyelerinin bileşimi konusunda yeterli uyanıklık ve anlayış göstermediklerini göstermiştir. Pratik, hainlerin ve bozguncuların öncelikle demoralize olmuş işsizlerden ve küçük-burjuva unsurlardan toplandığını kanıtlamıştır. Fabrika işçilerinin daha güçlü bir şekilde parti çalışmasına çekilmesi halinde, hafiyelerin, hainlerin ve bozguncuların sayısı önemli ölçüde azalacaktır. Fabrika işçileri kolaylıkla parti ve tüm işçi kitleleri tarafından sınavabilir; diğer tabakalarda, bunların geçmişlerini ve gidişatlarını araştırmak daha zordur. Pratik, herkesin kabul

edilmeden önce ve sonra sürekli bir şekilde sınavması gerektiğini öğretmektedir. Sınama, denetleme, gözetleme ve tüm parti üyeleri hakkındaki belgelerin toplanması yoluyla, hafiye, provokatörler, sahtekarlar vb. ortaya çıkarılır ve teşhir edilir. Bu zararlı unsurlara karşı mücadele, parti yönetimi tarafından merkezi olarak örgütlenmeli ve en küçük örgüt birimini bile kapsamalıdır. Parti üyeleri basın, özel yayın, kurslar vb. yoluyla bu alanda düzenli olarak bilgilendirilmelidir. Parti ve kitle örgütleri fonksiyonlarının, hangi üyelerin zararlı unsur olarak ortaya çıkarıldığı hakkında bilgisi olmalıdır. KPD bu alanda legal ve illegal dönemde büyük başarılar göstermiştir. 1919'dan bu yana Parti, düzenli olarak hafiye yıllıkları ve kara listeler yayımlamıştır. Hafiye yıllıklarının baskısı 1'den 2000'e kadar ulaşırken, ayda bir ya da iki kez yayımlanan kara listeler daha fazla sayıda basılmıştır. Bu listeler hem merkezi yönetim, hem de bölge yönetimleri tarafından yayımlanmıştır. Partiye zarar veren bu unsurların faaliyetlerinin ne derecede önlendiğini, 1929-1931 yıllarının kara listeleri göstermektedir. Çok sayıda sahtekar, dolandırıcı, ufak muhbirin yanı sıra, hafiyelerin ve provokatörlerin ortaya çıkarıldığı 150 önemli olay bildirilmektedir.

KPD içinde, hafiyelerin örgütten uzaklaştırılmaları gerektiği, ama bazı dürüst işçileri korkutacağından ve içinde hafiyelelerin bulunduğu bir örgüte girmekten alıko-yacağından, bu konuda gürültü koparılması gerektiği şeklinde fikirler vardı ve halen de vardır. KPD, parti içindeki bu yanlış anlayışa karşı mücadele yürütmüş-tür ve hâlâ da yürütmektedir. KPD, örgüt içindeki bu provokatörler ve hafiyele konusunda salt susmamakla kalmamak gerektiği, aynı zamanda devrimci işçilerin bu polis unsurlarına karşı mücadeleye çekilmeleri ve bu unsurları sindirmek için bunlara karşı bir kamuoyu, bir kitle mücadele-

si örgütlenmesi gerektiği görüşündedir. Hafiyeler ve provokatörler yüzünden KPD'ye girmekten çekinen dürüst işçilere ve eski sosyal-demokrat işçilere, KPD'nin bu unsurlara karşı amansız bir mücadele yürüten tek örgüt olduğu, (SPD'nin —ÇN) önderleri, emniyet müdürleri polis aygıtını sağlamlaştırdıkları ve KPD'nin amansızca mücadele ettiği hafiyeleri ve provokatörleri bizzat yetiştirdikleri için SPD'nin bu mücadeleyi yürütemediğini söylemek gerekir.

III. Kitlelerin Mücadeleye Çekilmesi

Geniş işçi kitlelerini hafiyelere ve provokatörlere karşı mücadeleye seferber etmede KPD legal ve illegal dönemlerde büyük başarılar göstermiştir. O basın, yazın ve aleni teşhir yoluyla bu unsurlara karşı mücadeleyi popüler hale getirmeyi bilmiştir, illegal dönemden bazı örneklerle, işçileri seferber etme yöntemlerini karakterize edelim. N. savaş işletmesinde güçlü bir hafiye aygıtı kuruldu. Şu veya bu şekilde komünist yanlısı olarak bilinen tüm işçiler sıkı bir şekilde gözetlendi ve işten atıldı. Hafiyeler sürekli olarak bu işletmede kalmadılar; aksine ihtiyaca göre, faaliyetlerini sürdürmek üzere kardeş işletmelere geçtiler, iyi ilişkiler ve titiz bir araştırma sonucu, hafiye aygıtının büyük bir bölümü ortaya çıkarıldı. Parti örgütümüzün söz konusu işletmedeki gazetesi yalnızca ana işletmenin değil, aynı zamanda tüm kardeş işletmelerin mensuplarının da kendilerini kimden sakınmaları ve kime karşı mücadele etmeleri gerektiğini öğrenmelerini sağladı.

X.'de üç hafiyenin fotoğrafı elde edildi ve hepsi de kartpostallara geçirildi ve altlarına "Bu lümpenleri iyi tanıyın ve her yerde onlara hak ettikleri şekilde davranın" yazılıp, bunlar halk arasında çok sayıda dağıtıldı.

Hafiyelere ve provokatörlere karşı mücadeleye kitlelerin iyi örgütlenmiş bir katılımının hangi başarıya ulaştığını aşağıdaki iki örnek göstermektedir:

Y.'de tutuklu bir "komünist" ağır işkenceden sonra sınıf düşmanın safına geçti. Aralarında bir kitle örgütünün fonksiyoneri de olan bir dizi işçiye ele verdi. Bu fonksiyoner daha sonra SA tarafından katledildi. Parti örgütü bu ihaneti öğrendiğinde şunları örgütledi:

1. Hain üzerine bir makale ve resmi ile birlikte bir yerleşim bölgesi gazetesine yazı yazıldı.

2. Ev sakinlerine bir yazı.

3. Civar sokaklarda haine karşı sloganlar yazıldı.

4. Hainin adı ve özel belirtileri yapışkan pullarla açıklandı.

Sonuç suydu:

1. Ev sakinlerinin protestosu sonucu haine çıkış verildi.

2. Çıkış verilmesi ve özellikle de bölgedeki işçilerin davranışı sonucu taşınmak zorunda kaldı.

3. Daha bir dizi yoldaşı tanımasına rağmen, diğer yoldaşları tutuklatmayı göze alamadı.

Hafiyelere ve provokatörlere karşı mücadeleye kimlerin çekilebileceğini şu ikinci örnek göstermektedir:

Z.'de, uzun zamandır bölgede ortada dolaşan ve yoldaşları yakalatan bir hafiye vardı. Tekrar Z.'ye geldiğinde, partili yoldaşlar sokakta peşine sürekli olarak "beş paralık delikanlı, lümpen" diye bağırarak çocuk grupları örgütlediler. Hafiye, her tarafta boykot edildiği ve bir düşmanlıkla karşılaşmaksızın sokakta görünmediği için bölgeyi terk etmek zorunda kaldı.

Verilen örneklerden kitle mücadelesinin yöntemlerinin ne denli çok çeşitli olduğu görülebilir. Bunu, parti örgütünün işçileri hafiyelelere karşı mücadeleye nasıl seferber ettiğini gösteren, işletmeden bir örnekle tamamlayalım. Sık sık kullanılan kitle boykotu sonucu, hafiyeler sadece söz konusu işletmede ise yaramaz hale gelmekle kalmaz, aynı zamanda kendilerini güvende hissetmezler ve bundan dolayı "gönüllü" olarak faaliyet alanını terk ederler.

A. işletmesinde bir partili yoldaş bir nasyonal-sosyalistle tartıştı. III. Reich'in "başbuğu" hakkında görüşlerini açıkça söyleyen yoldaş, bu Nazi tarafından ihbar edildi. Bundan kısa bir süre sonra yoldaş işletmeden atıldı ve tutuklandı. Bunun üzerine diğer partili yoldaşlar, Nazi'nin çalıştığı bölümün işçilerini seferber ettiler, işçilerin iş aletlerini çaldılar, "kazara" demir düşürdüler, ıskarta malın sorumluluğunu ona yüklediler vs. Nazi birkaç gün sonra polise gitti ve yoldaşla tartışması üzerine söylediklerinin doğru olmadığını, o zaman bunu sadece kişisel öç almak için yaptığını açıkladı. Yoldaş bunun üzerine kısa bir süre sonra serbest bırakıldı ve yine aynı işletmede çalışmaktadır.

İşçi sınıfının faşist diktatörlüğe karşı keskinleşen sınıf mücadelesi ve iktidar mücadelesinin son safhasının yaklaşmasıyla, parti örgütünün yüksek uyanıklığı ve kitlelerin daha güçlü şekilde çalışmaya çekilmesi zorunludur.

Hafiyelelere ve provokatörlere karşı kitle mücadelesinin pratiği, KPD'nin gösterebileceği iyi örneklerle rağmen, kitleleri şimdiye kadar olduğundan daha çok çekme-nin ve mücadeleyi daha yüksek bir aşamaya çıkarmanın zorunlu olduğunu göstermektedir. KPD, çalışmasıyla kitlelerin güvenini giderek daha fazla kazanmaktadır. Kitleler komünistlerin çalışmasını giderek artan ölçüde desteklemektedirler ve KPD bu çalışmayı yeterli derecede örgütlediğinde bu önemli cephede de yardım edeceklerdir.

"Komünist Enternasyonal" 1934/18. sayı, S.1839-1847

"Açıktır ki, gizli çalışma açısından sürekli olarak yeni anlar ve türler olacaktır, Zaman zaman düşmanın yöntemleri Üzerine konuşun ve davranışınızı buna göre ayarlayın. Böylelikle, düşman bizim çalışmamız üzerine kafa yorarken, siz sürekli olarak bir adım önde gitmekle avantajı elde etmiş olacaksınız. Kuralları çiğneyen birinden acımasızca, ama yoldaşça hesap sorun. Kendinize öyle bir kitle temeli oluşturun ki, böylesi bir kanlı terör daha size zarar verecek durumda olmasın, örgütsel çalışmanızın başına Lenin'in şu sözünü koyun: "En az da olsa, kim ki illegalite zamanlarında Bolşeviklerin disiplinini ihlal ederse, o ister istemez düşmanımıza, burjuvaziye yardım edecektir."

KPD'NİN ALT KADROLARI ÜZERİNE

Albert Müller

Hitler'in iktidarı ele geçirmesinden sonraki KPD'nin faaliyeti, KPD'nin faşist diktatörlükten önceki kadro siyasetinin doğruluğunu onaylamaktadır. Thälmann yoldaşın önderliği altında kadro eğitimi, özellikle faşist diktatörlükten önceki son yıllarda KPD'nin tüm devrimci çalışmasının ve siyasetinin önemli bir bölümü oldu. Kadro eğitimi, parti kadrolarını ideolojik bakımdan daha yüksek bir seviyeye çıkardı. Doğru kadro siyasetinin sonucu KPD, faşist terör sonucu ortaya çıkan bazı boşlukları doldurabildi. KPD'nin geniş işçi kitleleri tarafından desteklenen kadrolarının ve parti üyelerinin devrimci mücadele cesaretleri ve ideolojik sağlamlıkları, Almanya'da proletaryanın tek devrimci partisini parçalamak için girişilen her çabayı boşa çıkardı.

Alt Parti Örgütlerindeki Eski Kadrolara Ne Oluyor?

Faşistlerin iktidara gelmesinden sonra en çok kaybı, KPD'nin alt ve orta kadroları verdi. Bunlar KPD'nin işletmelerde, köylerde ve büyük kira evlerindeki temsilcileri idi ve bunları tanıyan sadece işçiler değildi, aynı zamanda düşman da bunları gözetliyor ve takip ediyordu. Gerçi işçilerin bunları savunmak için giriştikleri kitle eylemleriyle tutuklamaları zorlaştırmayı, öldürülmeleri önlemeyi ve hatta tutukluları kurtarmayı başarmaları ender bir durum değildir. Buna rağmen, alt kadroların çok büyük bir bölümü, faşist egemenliğin ilk günlerinde ve haftalarında devrimci savaşçıların saflarından koparıldı. Büyük bir bölümü bir yılı aşkın zamandır faşist cellatların pençesinde bulunmaktadır.

Tutuklanmaların dışında kalan alt kadrolar, orta ve yukarı kademelerin güçlendirilmesi için bir rezervuar oluşturdular. Serbest bırakılan fonksiyonerlere gelince, bunların tekrardan kullanılmasına, adaylığın titiz bir şekilde tartıya vurulmasından ve ayrı ayrı sınanmasından sonra, tutukluluk sırasındaki davranışa göre yukarı kademe karar vermektedir.

Özellikle yasadışlığın başlangıcında, tek tek örgüt birimlerinin, şu veya bu fonksiyonerin serbest bırakılmasından sonra parti çalışmasına başlamasını yasaklayan yukarı kademe kararına karşı geldikleri durumlar vardı. Bu çok az durumda meydana geldi, ama üyelerin daha tam olarak yasadışı deneyimleri özümlemediklerini gösterdi. X'deki parti örgütü, muhbir olmasından kuşulanılan—ki bu parti örgütü çoğunluğu buna inanmak istemiyordu—bir parti fonksiyonerinin her türlü parti çalışmasından uzak tutulması gerektiği şeklindeki UBL'in (Alt Bölge Yönetimi": "Unterbezirksleitung" olsa gerek—ÇN) direktifi üzerine bölündü. Ama parti örgütünün bu bölümüne, sanığın polisin eline 20 aktif partili yoldaşın ismini veren bir provokatör olduğuna dair sağlam kanıtlar getirildiğinde, bunlar da kararın doğruluğunu kabul ettiler.

Ancak söylenilmelidir ki, parti çalışmasından uzak tutmak—bu genel kuraldı—çoğu durumda sözkonusu kişiye karşı kesinlikle güvensizliği dile getirmez; tam aksine bu, parti çalışmasını güvenlik altına almak için mutlaka gerekli bir önlemdir. Sözkonusu yoldaşlar, partinin bu tecrit önlemlerini yalnızca böyle kavramalıdır. Partiyi devlet iktidarının saldırılarına karşı güvenlik altına almak, yalnızca parti kademelerinin belirli yoldaşları parti çalışmalarından soyutlamalarını talep etmez, aynı zamanda tüm parti üyeleri, gözetlendiklerini fark ettiklerinde kendiliklerinden parti çalışmasından geri çekilmek, parti kade-

melerini bundan haberdar etmek ve parti kademesinin alacağı kararı beklemekle yükümlüdürler. Parti çalışmasından bu kendi kendini geri çekme, parti açısından, sözkonusu yoldaşın çalışmaya devam etmesiyle istemeden polisin işini kolaylaştıracağı ve destekleyeceği bir durumdan kat kat yararlıdır. Ama parti yönetimi böylesi her olay karşısında hemen tavır almalıdır. Bir örnek:

Bir yoldaş, hapisanede ağır bir şekilde işkenceye maruz tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Belli bir tecrit döneminden sonra, ilçe çapında veznedar olarak kullanıldı. Yoldaş, sılandıktan sonra parti kademesi tarafından çalışmaya çekildiği için kendini güvenlik içinde hissetti. Tanındığını ve iki misli, üç misli daha fazla gizliliğe dikkat etmesi gerektiğini unuttu. Diğer veznedarlardan para toplamak için gezdi. Onu göz-lemeyi bırakmayan polis de onun peşinden gezdi ve ilişkide bulunduğu 20 ile 30 veznedarı tutukladı. Ayrıca üzerlerinde bulduğu adresler üzerinden de tutuklamalara girişti. Serbest bırakılmış yoldaşları, başka bir bölgenin—ki burada bir dizi halde illegal kalmaları da gerekir— kullanmak, genel olarak amaca en uygun olanıdır:

Diğer yandan KPD'nin pratiği, şimdiye kadar eski kadrolardan yeterince yararlanmayı başaramayan alt parti birimlerinin de olduğunu göstermiştir. Bu kademeler bunu, görüşlerine göre bunların çok tanındıkları ile gerekçelendirmektedirler. Ne var ki bunlar bu güçlerin bir bölümünün kitlelerle iyi ilişkileri olduğunu düşünmüyorlar. Örneğin ...'de büyük bir işletmede, serbest bırakıldıktan sonra kalifiye işçi olduğu için aynı işletmede tekrar işe alınan eski bir kızıl işyeri temsilcisi vardı. Bu kızıl işyeri temsilcisi, parti örgütü tarafından desteklenmemesine rağmen, devrimci çalışmayı ilerletmeyi başardı. Onun önderliği altındaki bir işçi delegasyonu, yönetimden yı-

kanmak için sıcak su talep ettiğinde, bu talep gerçekleştirildi. Çalışmanın başarısı, Nazi işyeri temsilcisinin etkisinin azalması ve işçilerin gözünde KPD'nin temsilcisi olan bu eski kızıl işyeri temsilcisine işçilerin güveninin oldukça artmasıydı.

Elbette ki bu "sabık" KPD fonksiyonerinden daha iyi yararlanılabiliirdi; diğer birçokları için de durum aynıdır. Nispeten iyi bir siyasi eğitim görmüş, ama kolaylıkla örgütsel çalışma yürütemeyecek pek çok "eski" fonksiyoner, örneğin işçi muhabiri ya da bunun benzeri olarak çalışmaya çekilebilir. Evvelce tutuklanmış olan fonksiyonerlerde önemli olan, bunların belirli bir tecrit döneminden sonra amaca uygun olarak dağıtılmasıdır. Alt fonksiyonerler polis tarafından oldukça çok gözetlendikleri ve ıssızlık parası almaya gittiklerinde devrimci faaliyetleri kontrol altına alınacağı için, alt fonksiyonerler hiçbir şart altında çalışmalarını önceki faaliyet alanında sürdürmemelidir. Bu fonksiyonerler bundan dolayı, olanaklar ölçüsünde başka yerlerdeki veya mahallelerdeki işletmelerde, yol inşaatında iş almaya veya devrimci faaliyetlerini köyde tarım işçisi olarak sürdürmeye teşvik edilmelidir.

Parti örgütünün güvenlik altına alınması için önemli bir faktör, parti örgütünün küçültülmesi idi. Bu küçültme sayesinde, düşmanın herhangi bir provokasyonda ya da ihanette çok sayıda partili yoldaş ve fonksiyoneri tutuklama olasılığı zordu. Doğru örgütlenme büyük bir rol oynar. Gizlilik örtüsü mükemmel olmalıdır. Bu alanda gözlemlenen ihmalkârlığın nereye götürebileceğine dair çarpıcı bir örnek, polisin bağlarını ve verdiği bilgileri araştırarak beş UB ("Alt Bölge" olsa gerek: "Unterbezirk" —ÇN) yönetimini ve alt kadroların bir bölümünü —hepsi birlikte 60-70 kadar fonksiyoneri— tutukladığı bir parti fonksiyonerinin tutuklanması olayıdır. Beş örgütün bağlarını bilen ve hain

olan bir adam, polise aynı sayıda çok bağı ve kişiyi teslim edecek durumda idi.

Diğer bir örnek: Polis, beşli bir parti grubunu bildiri dağıtımı sırasında tutuklamayı başardı. Bu beşli grubun diğer örgüt birimleri ile bağlarının ortaya çıkarılması sonucu iki UB aşağıdan yukarıya toparlandı ve yaklaşık 60 yoldaş, öncelikle de fonksiyoner tutuklandı.

duğu gibi, tüm tutuklamalarda her tutuklunun kişisel davranışı tayin edici rolü oynamaktadır. Son olarak verilen örneklerde, polis başka şeylerin yanı sıra, salt bazı tutukluların kendilerini feda etme yerine başka yoldaşları feda etmesi sonucu kitlesel tutuklamalara girişebilmiştir. KPD MK, daha illegalitenin başlangıcında, tutuklama sırasında en ufak bir şeyi bile açıklayanların partiden atılmaları kararını

Özellikle yasadışlığın başlangıcında, tek tek örgüt birimlerinin, şu veya bu fonksiyonerin serbest bırakılmasından sonra parti çalışmasına başlamasını yasaklayan yukarı kademe kararına karşı geldikleri durumlar vardı. Bu çok az durumda meydana geldi, ama üyelerin daha tam olarak yasadışı deneyimleri özümlemediklerini gösterdi.

Son anlatılan iki olayda polisin işini iki esaslı hata kolaylaştırdı: Birincisi, bütün direktiflere rağmen, bu AB'nin tek tek sokak hücreleri hâlâ yaklaşık 30 yoldaş kapsıyordu; ikincisi, hücre yöneticisinden başlayarak AB yönetimine kadar bütün fonksiyonerler birbirlerini tanıyorlardı ve tutuklananların "itirafları" sonucu kitlesel tutuklamalara girişmek kolaydı. Bu örnekler, her bir örgüt biriminin gerçekten yeniden örgütlenmesi ve KPD MK'nın illegal çalışma yöntemleri ve gizlilik üzerine kararlarının sıkı sıkıya uygulanması, tek tek örgüt birimleriyle fonksiyonerler arasındaki ilişkilerin daha çok dikkatle örgütlenmesi, çaprazlama ilişkiler sonucu diğer örgüt birimlerinden ve kitle örgütlerinden yoldaşların tehlikeye düşürülmesi için tek tek fonksiyonerlerin birden fazla işlevi yerine getirmemeleri ve alt örgüt birimlerinin ve alt fonksiyonerlerin bölgesel bileşiminin sık sık değiştirilmesi gerektiğini göstermektedir.

Bu son olarak anılan olaylarda da ol-

almıştı. Bazı örgüt birimlerinde partinin "gönüllü" ve "işkence ve ölüm tehdidiyle" elde edilen itiraflar arasında fark gözetmesi şeklinde kendisini gösteren, bu kararı gevşetme eğilimi ortaya çıktı. Meseleye böyle yaklaşmak doğru değildir. Bir ihanet hiçbir şeyle haklı çıkarılamaz. Keza bir tutuklunun, gönüllü olarak değil de zorla polisle birlikte buluşma yerine gitmesi de bir savunma değildir. Çünkü böylelikle diğer yoldaşları polisin eline vermektedir. Polis tarafından buluşma yerine gitmeye şiddet yoluyla zorlanan, fakat buna rağmen tutuklamaları boşa çıkaran yoldaşlara yeterince örnek vardır. Böylesi durumlarda her yoldaş böyle davranmalıdır.

İki Berlinli fonksiyoner tutuklandı. Birinin üzerinde buluşmalara ilişkin bilgiler bulundu ve diğerinin ihaneti sonucu polis buluşma yerini öğrendi. Birinci fonksiyoner buluşma yerine götürülmek üzere arabaya bindirildi. Ancak o, araba giderken kendini aşağı attı ve ezildi. Polis böylelikle orada hiçbir tutuklamaya girişemedi.

John Scheer yoldaşla birlikte katledilen fonksiyoner Rudi Schwarz, polis tarafından buluşma yerine götürüldü. Uzaktan orada bekleyen yoldaşı gördüğünde, bağırabildiği en yüksek sesle "Sıvış hemen, aynasızlar burada!" diye bağırdı. Söz konusu yoldaş kaçmayı başardı.

Sorumlu bir mevkide olan bir yoldaş tutuklandı. Polis onu, fonksiyonerleri yemlemek için belirli bir lokale götürdü. Ancak niyetleri boşa çıktı. Çünkü yoldaş gürültü çıkardı ve "Sizden hiçbir şey satın almış olmak istemiyorum, işlerinizi başkalarına gördürün" diye bağırdı.

Pratik çalışmada, eski kadroların belli bir bölümünün, kısmen bu yoldaşlar partinin henüz legal olduğu dönemde çok tanınmış oldukları için ve kısmen de pratikte yeni kadroların gelişmesini önledikleri için, illegal parti çalışmasına ket vurdukları görülmüştür. KPD raporlarından bazı örnekler:

...'in mahalle yönetiminin büyük bir kısmı polisçe tanınan yoldaşlardan oluşmaktadır. Devrimci çalışma içinde kendilerini kanıtlamış, ancak polisçe tanınmayan yoldaşların mahalle yönetimine çekilmesi şeklindeki öneriye bu fonksiyonerler, şehirde polis tarafından tanınmayan uygun yoldaşların bulunmadığı şeklinde yanıt vermişlerdir. Bu şehirde üç tane büyük işletme vardır. Bütün işletmelerde yoldaşlar olmasına rağmen, hücre yoktur. Bunun nedeni, polisçe tanınan eski kademe üyelerinin bir işte çalışmaması ve kendi yerlerine yeni aktif kadroları yerleştirmek için de hiçbir şey yapmamalarıdır.

Diğer bir yerde aktif parti çalışması yoktur. Önceki yönetici yeniden tutuklanmaktan korkmaktadır, yeni güçler çalışmaya çekilmemiştir, örgüt birimlerinin bir bölümünün yanlış kadro politikası, diğer şeylerin yanı sıra, kendilerini yalnızca dar bir parti üyesi çevresini çalışmaya çekmekle

sınırlama, çalışmayı istemeyerek de olsa gemleyen yoldaşları uzaklaştırmama ve tutuklamalardan çıkardıkları ve polisin faaliyetine zorluk çıkarmak için uygun olan dersleri uygulamamakta yatmaktadır. Böylesi sapmalara karşı kararlı bir mücadeleye ve kadro siyasetinin yukarı kademeler tarafından günlük yönetimine ihtiyaç duyulmaktadır.

Yeni Fonksiyonerler Kimlerdir?

KPD'nin alt kadrolarının hiç de az olmayan bir bölümü, daha Hitler'in iktidarı ele geçirmeden önce parti fonksiyoneri olan fonksiyonerlerden oluşuyorsa, bu durumda alt parti birimlerindeki yeni kadroların yüzdesel payı tayin edici bir rol oynamaktadır. Yeni kadro, Hitler'in iktidarı ele geçirmesinden önce kısmen parti görevlisi olan yoldaşlardan, KJVD (Almanya Komünist Gençlik Birliği—ÇN) Üyeleri ve eskiden sosyal-demokrasinin üyesi olan yoldaşlardan oluşmaktadır. Bu yeni kadrolar, öldürücü faşizme karşı günlük mücadelede denenmiş, eski, deneyimli fonksiyonerlerin önderliği altında gelişmişlerdir. KPD'nin şimdiki kadrosunun saflarında, Çarlık Rusya'sındaki profesyonel devrimciler gibi, bütün güçlerini ve zamanlarını devrimci çalışmaya adan, parti kademelerinin direktiflerine göre yer değiştiren, çoğu zaman yalnızca devrimci işçilerin desteğiyle yaşayan ve korkmadan, büyük bir cesaretle partinin önlerine koyduğu bütün görevleri yerine getiren unsurlar vardır.

Bu partili yoldaşlardan çoğu, illegaliteden önce çok az ortada görüldü. Yukarı ya da yerel parti kademelerinin emrini beklemeksizin parti örgütünü inşa eden ve genişleten böylesi sayısız partili yoldaş vardır.

Kadınların parti çalışmasına ve hem de örgütün bütün kademelerine güçlü bir şekilde çekilmesi özellikle anılmaya değerdir. Kadınlar legal dönemde çoğunlukla kadınlara önderlik ederken ve veznedarlık yaparken, şimdi kadın kadroların politik faaliyeti güçlü bir şekilde değişmiştir. Her ne kadar illegal parti çalışmasının başlangıcında bazı alt parti birimlerinde "tehlikeli parti çalışmasından dolayı kadın parti üyelerinin sayılarını azaltma" görüşü yükseldiyse de, bu düşünceler kısa bir süre sonra pratik tarafından tasfiye edilmiştir. Kadınların "belirli bir tehlike" teşkil etmediği, aksine kadınların kısmen çalışmalarını erkek kadroların bir bölümünden daha iyi gizlemeyi başardıkları ve kadın kadroların mahkeme, polis ve SA önünde de yiğitçe davrandıkları ve pratik parti çalışmalarında yükümlülüklerini cesaretle yerine getirdikleri ortaya çıkmıştır.

Düşmanın da, yeni kadroların güçlü bir şekilde görevlendirilmesini ganimet bileerek, KPD'nin saflarına, hattâ "alt örgüt birimleri" kuran ve böylelikle yalnızca isim ve adresleri elde etmekle kalmayıp, aynı zamanda "aktif" çalışmalarıyla orta ve yukarı kademelere sızmaya çalışan ajanlar soktuğu açıktır. Bu gerçek ama, partili yoldaşların inisiyatiflerinin boğulmasına götürmemelidir. Denetleyen ve düzenleyen kademe, bütün parti ile birlikte alt kadroları partiye zarar veren böylesi unsurlardan temizlemeli ve bunları tüm işçi kitlesi önünde teşhir etmelidir.

KJVD ülkenin her yerinde partiye, görevlerini korkusuzca yerine getiren kadrolar veriyse, buna rağmen parti kademeleri Gençlik Birliği'nden kadroların görevlendirilmesinde KJVD'nin durumunu göz önünde bulundurmalıdır. Proleter gençliğin çoğunluğunu kazanma mücadelesi, parti örgütlerinin yalnızca KJVD'den kadro alması-

nı değil, aynı zamanda parti örgütlerinin kendi paylarına KJVD'nin sağlamlaşmasına ve KJVD içinde de yeni kadroların gelişmesine katkıda bulunmalarını talep eder.

Almanya'nın bazı yerlerinde, devrimci çalışmaları sayesinde KPD'nin kadroları içine alınan önemli sayıda sosyal-demokratın KPD'ye gelmesi gerçeği, komünist partisine geçen eski sosyal-demokrat işçilerin kadroların oluşturulmasında hiç de küçümsenecek bir etmen olmadıklarını göstermektedir.

Birkaç örnek: örneğin, bir yerde KPD örgütünün üye sayısı illegaliteden önce yaklaşık 200 idi. Burası daha önce "sol" SPD'nin kalesi idi. Şimdi illegalite sırasında KPD örgütünün yine 200 üyesi var. Aradaki fark ama, şimdiki 200 üyenin yaklaşık yüzde 50'sinin eski sosyal-demokrat işçiler olmasıdır. Hatta buradaki parti örgütünün başında da eski bir sosyal-demokrat işçi bulunmaktadır. Burada, hiç de az olmayan sayıda eski SPD'li işçileri bağrında barındıran tümüyle yeni bir parti kadrosu ile karşı karşıyayız.

...de 1926'dan beri SPD üyesi olan yaklaşık 40 yaşındaki bir işçi KPD'ye geldi. Ama KPD'ye geçişini yalnız başına gerçekleştirmedi, aynı zamanda 30-40 yoldaşını birlikte getirdi. Onlardan aidat topladı, malzeme dağılımını sağladı ve dış bölgelerdeki diğer grupları topladı. Ayrıca bir dizi eski iş arkadaşına KPD'nin yazılarını ulaştırdı.

Eski SPD'li işçilerin, uzun zamandan beri KPD içinde olan komünistlerle birlikte KPD'nin sarsılmaz kadrosunu oluşturduğu sayısız yerler vardır. Açıktır ki, düşmanlarımız bu kanal yoluyla da KPD'ye sızmaya çalışıyorlar. KJVD MK'nın bir açık mektubunda, SAJ (SPD'nin gençlik örgütü "Sozialistische Arbeiterjugend" ol-

sa gerek—ÇN) üyelerinin ayırım gözetmeksizin KJVD'ye alınmasının, eski SAJ fonksiyonerlerinin fraksiyonel gruplar oluşturmalarına ve KJV saflarına sosyal-demokrat düşünceleri taşımak için olanak sağladığı vurgulanmıştır. Doğaldır ki bu gerçek bütün komünistleri uyanık olmaya zorlamaktadır. Alt parti örgütlerinde eski sosyal-demokrat işçilerin KPD' de ve kadrolarında ancak yetersiz ölçüde görevlendirilmesi, sık sık rastlanan bir pratiktir. KPD daha 1920 yılında —USPO'nin (Almanya Bağımsız Sosyal-Demokrat Partisi—ÇN) büyük bölümünün KPD' ye geçiş sırasında— sadece bu işçileri kabul edecek ve onları değiştirecek durumda olmakla kalmadığını, aynı zamanda proletaryanın öncüsüne layık olmayan unsurları saflarından uzaklaştıracak durumda da olduğunu kanıtlamıştır. Ama bazı parti birimleri daha hala dürüst sosyal-demokrat işçileri "görmezlikten gelmekte" ve onlara "güvenmemektedir". Hatta bazı yoldaşlar, böylesi unsurların "çoğunluk olmasından" korkmaktadırlar. Dürüst eski sosyal-demokrat işçilere karşı bu politik akılsızlık, sekterlik kaybolmalıdır. Bunun yerini, devrimci ve mücadelede kararlı her sosyal-demokratın güçlü bir şekilde kazanılmaya çalışılması ve bunların içinden en aktif ve en deneyimlilerin KPD'nin kadroları içine çekilmesi olmalıdır. Sosyal-demokrat işçi kitlesi, öyle kolaycılıktan KPD'ye gelmez. Halihazırda büyük ölçüde sarsılmış olsa da, bunlar daha hâlâ önceki ideolojilerini tümüyle terk etmemişlerdir. Bundan dolayı söz konusu olan, bunlar arasında örgütlü bir komünist propagandanın güçlü bir şekilde hayata geçmesini sağlamaktır.

Sosyal-demokrat ve daha önce reformist sendikalar içinde örgütlü işçilerin devrimci mücadeleye, KPD'ye kazanılması, devrimci kitle örgütleri tarafından da

yerine getirilmelidir. En iyi işçiler, illegal sendikal örgütler, "Kızıl Yardım", "Kızıl Spor Birliği" vb. kitle örgütleri yoluyla KPD'ye nakledilmelidir. Bundan dolayı, parti üyeleri arasında "kitle örgütlerinin yeniden inşası ve genişletilmesinin küçümsemesine" karşı güçlü bir mücadele yürütülmelidir. "Kızıl Yardım"ın bir bölge örgütünün raporunda, özellikle sosyal-demokrat işçilerin bu örgüt vasıtasıyla kazanılması olanağı vurgulanmaktadır. Rapor da diğer şeylerin yanında şöyle denmektedir: "Eski sosyal-demokrat işçilerin kazanılma şansı elverişlidir. Tam da örgütümüzün partiler üstü karakteri yoluyla eski SPD'li işçilere yanaşmaktayız."

Partiye almada özellikle dönek oldukları için KPD'den atılan unsurlara dikkat edilmelidir. Bazı örgüt birimlerinde, şimdiki durumda bütün "komünistlerin birbirine ihtiyacı olduğu anlayışı yaygındı. Hatta bu döneklerden bazıları partiye sızmayı, mevki elde etmeyi ve bunu kendi grupçukları için istismar etmeyi başardılar. Bu anlayışa ve böylesi unsurların sızmasına karşı partide en keskin mücadele yürütülmelidir. Tam da bu durumda parti bu tür unsurlardan arındırılmalıdır: Bu, yalnızca bu unsurlar parti birliğini parçalamaya çalıştıkları için değil, aynı zamanda bunların arasında komünist fonksiyonerleri polisin eline veren unsurlar olduğu için de yapılmalıdır. Bunun hemen ardından, "eski bir parti üyesi" maskesi altında ne gizlendiğine dair bir örnek: ...'de 1933 Eylül'ünden Aralık'ına kadar bir alt örgüt ve bazı kitle örgütleri ortaya çıkarıldı. Bölgedeki çalışmayı güçlendirmek üzere gönderilen bir yoldaş da tutuklandı. Tutuklanmaların nedeninin, ortaya çıkan her fonksiyoneri polise ihbar eden, parti saflarına sızmış bir dönekler grubu olduğu saptandı.

Böylesi unsurlara karşı ideolojik mü-

cadele ile gidilemez ve gidilmemelidir. Bunlar polis hafiyeleri ve provokatörlerdir ve bunlara buna göre davranılmalıdır. Tüm partinin hafiyelere ve provokatörlere karşı örgütlü mücadelesi, yukarı kademenin sürekli denetimi altında şimdiden artırılmıştır. Geniş işçi ve emekçi tabakalarının bu mücadeleye çekilmesi özellikle önemlidir. Geniş tabakaların provokatörlere, hafiyelere ve hainlere karşı olan ruh halinin kadrolarımızın ve örgütlerimizin korunması için kullanılabileceğine dair sayısız örnek vardır. Tüm işletme personelinin komünist fonksiyonerlerin tutuklanmasına karşı çıktığı, Nazi unsurların toplumsal olarak boykot edildiği, işletmelerde ve evlerde tecrit edildikleri durumları gösterebiliriz. Bu mücadelenin de daha geniş bir temele ve daha yüksek bir aşamaya çıkarılması gerektiğini vurgulamak gerekir.

Fonksiyonerlerin Eğitimi

Yeni bir fonksiyonerler kadrosunun oluşturulması ve eskilerin daha yüksek görevlerde kullanılması ile sıkı bir bağ içinde, önemli bir sorun olan fonksiyonerlerin illegalitede eğitilmesi durmaktadır.

KPD bu soruna başından beri büyük bir dikkat göstermiştir. Merkez organın, "RF"nin (Kızıl Bayrak —ÇN) yanısıra, bölge gazetelerinin ve bölgesel ajitasyon materyallerinin yanısıra, kadrolara teorik ve pratik yardımda bulunan MK'nın belli eğitim materyalleri ve bölgelerdeki fonksiyoner dergilerinin yayımlanması gerçeği büyük bir öneme sahiptir. Bu materyal, parti aktifine bilgi edinme olasılığı vermektedir. Hitler hafiyeleri tarafından gasp edilmeyen teorik literatürün toparlanmasıyla örgüt birimlerinin büyük bir bölümü, yoğun bir şekilde kullanılan gezici ki-

taplıklar oluşturmuştur. Keza, katılım az olsa da, politik eğitim kursları yürütülmüştür. Ama parti çalışmasının çıkarına ve kadroların büyümesinin çıkarına, KPD üye ve fonksiyonerlerinin eğitiminin güçlendirilmesinin ve eğitimin daha geniş bir temele yayılmasının zorunlu olduğunu vurgulamak gerekir. Sadece fonksiyonerlerin belli bir bölümünün elde ettiği yönergeler ve fonksiyonerler için ajitasyon materyalleri yayımlamakla kendini sınırlama şeklinde bazı örgüt birimlerinde egemen olan eğilimin yerine, komünist basının fonksiyonerlere, bütün parti üyelerine ve sempatizanlara mümkün olduğunca düzenli bir şekilde ulaşabilmesi için en geniş olanaklar yaratılmalıdır. Fonksiyonerler komünist basın üyeler ve sempatizanlarla birlikte yörelerindeki güncel olaylarla bağ içinde esaslı bir şekilde tartışmalı, sonuç çıkarmalı ve çalışmalarını buna göre ayarlamalıdır.

Yukarı ve orta kademeler, eğitim sorununda daha büyük bir dikkat göstermek zorundadırlar, ülke içinde eğitimin mümkün olmadığı, tersine bu görevin göçmenliktekilere düştüğü şeklinde militanların bir bölümü arasındaki görüşe karşı güçlü bir mücadele yürütülmelidir. Bu görüş yalnızca ülke içindeki zorlukların önünden kaçma anlamına gelir. Eğitim çalışmasını, gerçek profesyonel devrimcilerin, Bolşevik örgütçülerin ve grev önderlerinin yetiştirilebileceği bir şekilde yönetmek kademelerin görevidir. Bu eğitime eski, ve güçlü bir şekilde yeni kadrolar çekilmelidir. Eski sosyal-demokrat işçilere, Komünist Partisinin kapitalizmi devirmek için sürekli olarak tek doğru mücadeleyi yürüten, yürütmekte olan tek parti olduğu teori ve pratikte tekrar tekrar gösterilmelidir.

"Komünist Enternasyonal"
1934/13-14. sayı. S.1486-1496

AJAN-PROVOKATÖRLÜĞE KARŞI MÜCADELE

I.

Savaş sonrası kapitalizmin tarihi, onun çöküşünün, bunalımının, ve burjuvazinin sınıf egemenliğini korumak için verdiği şiddetli mücadelenin tarihidir. Savaş sonrası ilk yıllarda egemen sınıflar, Bolşevik devrimin yalnızca geçici bir ateş nöbeti olduğuyla kendilerini avuttularsa da, şimdi burjuvazinin ileri gelen politikacıları arasında tüm kapitalist ekonomik düzenin tehdit altında olduğu ve kendisini yeni, kitlelerin yiğitçe mücadelesi içinde yükselen toplum düzenine karşı koruyabilmek için kapitalizmin olağanüstü bir çabaya muhtaç olduğu anlayışı yaygınlaşmaya başlamıştır.

Egemen sınıfların bütün umutlarına, kapitalist düzenin sözcülerinin bütün teminatlarına rağmen, burjuvazinin "devlet adamları"nın kafasına bu anlayışı çekileyen, sürekli büyüyen bunalımdır. Burjuvazi bu bunalımdan tek çıkış yolunu, İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere karşı savaşta ve sömürgelerdeki devrimci hareketin zorla bastırılmasında görmektedir. Milyonlarca emekçi kitleyi en kötü sömürü boyunduruğuna bağlama çabasıyla, egemen sınıflar devlet aygıtlarını sürekli olarak güçlendirmektedirler. Bir dizi ülkede uzun zamandan beri zaten açık bir şekilde faşist diktatörlük hüküm sürmektedir. Onları büyük kapitalist güçler izlemekte ve giderek hızlanan bir şekilde faşist hükümet yöntemlerine geçmektedirler. KPD'nin illegaliteye zorlanması, yasadışı ilan edilen Kanada KP'nin takibat altında tutulması vb. çabalarını anmak yeter.

Dev gibi bir sınıf mücadelesi geliyor. Proleter ve yarı-proleter unsurlar karşı-saldırıya geçiyor. Kapitalist ülkelerin emekçilerinin bakışı giderek artan sevgi ve umut-

la Sovyetler Birliği'ne, sosyalizm aşamasına giren, ne işsizlik ne de açlık tanıyan, üretici güçlerini fırtına hızıyla geliştiren, işçilerin ve emekçi köylülerin yaşam düzeylerini sürekli yükselten bu Ülkeye yöneliyor.

Emekçi kitlelerin muzaffer sosyalizmin Ülkesine olan sempatileri ne denli büyüse, emperyalist soyguncuların Sovyetler Birliği'ne karşı olan kinleri de o denli şiddetlidir. Kapitalist dünyayı kemiren çelişiklere rağmen emperyalist büyük güçler yorulmaksızın Sovyetler Birliği'ne karşı savaş için bütün burjuva devletlerin bloğunu oluşturuyorlar.

Ama, Sovyetler Birliği'ne saldırının hazırlanması proletaryanın, köylü kitlelerin ve ezilen halkların devrimci mücadelesinin acımasızca bastırılmasını gerektiriyor. Tüm kapitalist dünyada beyaz terör dalgası giderek yükselmektedir. Avrupa'da şimdilik ilk sırayı, ateşli bir şekilde savaş için hazırlanan ve sayısız darağaçlarının kurulması yoluyla kitlelerin devrimci mücadelesini boğmaya çalışan faşist Pilsudski Polonya'sı almaktadır.

"Kim kimi?" sorusunun artık uluslararası çapta gündemde durduğu ve tayin edici sınıf mücadelelerinin daha aşıkarcı büyüdüğü bu tarihsel dönemde, egemen sınıflar daha inatçı bir şekilde çareyi, büyüyen devrimci harekete karşı en keskin mücadele yöntemlerinden birinde arıyorlar: Provokasyon.

Provokasyon, egemen sınıfların emekçi kitlelere karşı kullandıkları en eski mücadele yöntemlerinden biridir. Devrimci proleter hareketin daha ilk dönemlerinde, İngiliz ve bunu takiben Fransız burjuvazisi rafine bir ajan-provokatörlük sistemi uygulamıştır. Rus çarlığı provokasyonu, ajan-provokatörlüğü sürekli bir şekilde en güvenilir bir silah olarak görmüştür. Rusya'da işçi sınıfının mücadele tarihi, hafiye-

liğin ve provokasyonun ustaları olan Su-deykin ve Zubatov gibi "Okhrana" (gizli siyasi polis) şefleri ile Asev ve Malinovski gibi devrimci mücadelenin hainlerini kaydetmektedir.

Ama ajan-provokatörlük silahı, hiçbir zaman sınıflar arasındaki tayin edici mücadelenin giderek yaklaştığı bugün olduğu kadar geniş ölçüde ve rafine biçimlerde kullanılmamıştır. Bütün açıklığıyla söylemek gerekir ki partilerimiz bu tehlikeyi küçümsüyorlar ve şimdiki tarihsel durum ile, burjuvazinin proletaryaya karşı sınıf mücadelesi yöntemlerinden biri olarak hızla yeşeren provokasyon arasındaki kopmaz bağı tam olarak hesaba katmıyorlar.

Egemen sınıfların iktidarlarını sarsılmaz gördükleri ilk dönemlerde, provokatör faaliyetin sınırları nispeten dardı: Gizli polis esas olarak dikkatlerini, şu veya bu tehlikeli devrimciyi yakalamak, şu veya bu kampanyayı boşa çıkarmak, partinin şu veya bu eylemini engellemek noktalarında topluyordu. "Hakim sınıfların komünist devrim önünde titredikleri" şimdi ama, siyasi polisin "ufku" genişlemiştir: O şimdi hareketi içten demoralize etme, devrimin güçlerini parçalama, Komünist Partisini illegaliteye zorlama ya da terör rejimini güçlendirme çabası içindedir. KP'nin çalışmasını yanlış yola kanalizetme-ye, proleter öncünün güçlerini tayin edici anda felce uğratmaya çalışmaktadır.

II.

Komünizme karşı mücadelede burjuvazi için hiçbir araç çok kötü, çok çirkin değildir. Geniş kitleleri KP'ye karşı kıskırtmak için gizli polisin en makbul hilelerinden, en etkili araçlarından biri, daha sonra komünistlerin üstüne atılacak ve siyasi polisçe girişi-len tek tek terörist eylemler, tek tek "suikastlardır. Bu, bugün oldukça geniş ve şimdiye kadar kullanılma-

mış büyük boyutlarda kullanılan bir araçtır. Bunun için bir örnek; geçen yıl Macaristan'da, Biatorbâgy köprüsünde bir trene yapılan sabotaj, ve bundan önce Almanya'da Jüterbog'daki tren sabotajı vs.dir. ilk andan itibaren bu sabotajlar komünistlerin üzerine atıldı. Gerçi Biatorbâgy'deki sabotajın, yalnızca Macar gizli polisiyle değil, aynı zamanda askeri çevrelerle ve bizzat doğrudan Macaristan'ın fiili diktatörü, savaş bakanı Göm bos ile ilişkisi olan bir Macar subayı, beyaz muhafız faşist Matuska tarafından gerçekleştirildiği ortaya çıktı; ama bu rahatsız etmedi. KP'ye karşı, hepsinden önce de elbette sosyal-faşistler, şiddetli bir kıskırtma kampanyası başlattılar. "Moskova'nın kanlı elleri"ne küfürler yağdırılıyor; komünistlere karşı harp divanları kuruluyor. Provokatör eylemin doğrudan amacına ulaşılmıştır.

Örneğin, Macar hükümetinin resmi yayın organı "Budapeşti Hirlap" (15 Eylül 1931) Biatorbâgy sabotajı dolayısıyla şöyle yazıyor:

"Moskova'nın kanlı eli Macaristan'a uzanmaktadır... Biatorbâgy köprüsünde komünist bir saatli bomba patlamıştır... Bu cürüm cezasız kalmamalıdır."

Aynı günkü faşist gazete "Magyarâg" şunları yazmaktadır:

"Biatorbâgy köprüsünde patlasa da, bu saatli bombanın ateşleme fitilinin Moskova'da tutuşturulduğuna kuşku yoktur... öyleyse Avrurya'ya bu en yeni Sovyet ihracı, Rusya'yı uygar düzene, Hristiyan kültürüne karşı tek bir kızıl cephaneliğe çevirecek beş yıllık planın önemli bir parçasıdır... Yeni bir ihracatla, terör ihracı ile geliyorlar... Böylesi bir savaş kıskırtırlarsa, bunun cevabı, her dürüst yurttaşın, her akıllı işçinin kendi çıkarına, aile mensuplarının ve anavatanın çıkarına yükümlülüğünü yerine getirmek zorunda olduğu, son damla kana kadar savaştan başka bir şey olamaz."

Alman burjuva gazeteleri de Jüterbog'daki tren felaketinden sonra aynı dili kullanmışlardı. Komünistlerin, Bolşeviklerin sürekli olarak devrimci kitle eylemlerinin yerine bireysel terör eylemlerinin geçirilmesine ilkesel olarak karşı olduklarını pekâla bilmelerine rağmen, bu kışkırtmanın başında yine sosyal-demokratlar bulunmaktaydı. SPD Yönetim Kurulunun teorik organı "Özgür Söz"de sosyal-demokrat milyoner ve Barmat'ın dostu Ernst Heilmann şöyle yazıyordu:

"Son iki hafta içinde, iki sosyal-demokrat polis memurunun öldürülmesinden sonra, aynı yerde, komünistlerin karargahının hemen yakınında iki polis memuru daha cinayete kurban gitti. Failler tanınmadan kaçmayı başardılar. Jüterbog'daki demiryolu faciasının, Almanya'da şimdiye kadar işlenen en alçakça cürüm olan, içinde Reich Başbakanı ve Dışişleri Bakanı olduğu sanılan Frankfurt-Berlin ekspresine karşı politik fanatizmin bu sabotajının da bununla ilişkisi vardır."

Açık faşistler de, sosyal-faşistler gibi aynı telden çalışıyorlar. "Der Angriff" 12 Ağustos'da şunları yazdı:

"Sabotajın komünist bir terör grubu tarafından düzenlendiği şeklindeki hemen uyanan kuşku, doğrulanmıştır. İpler yalnızca Berlin'in kuzey mahallelerine değil, aynı zamanda emri üzerine Avrupa'da birden fazla bombanın patladığı Rusya'ya da işaret ediyor."

11 Ağustos tarihli "Vorwärts"de SPD Yönetim Kurulu Üyesi Otto Meier'in işte kinik bir şekilde yazdıkları:

"Olağanüstü hal yasaları ve zalimler üzerine yaygarayla, parçalanmış partiyi toparlamak ve kendi suçlarını örtmek için illegallığın kurtarıcı karanlığı aranmakta ve partinin yasaklanması kışkırtılmaktadır. Bu, propaganda amacıyla kurbanı ihtiyaçları olduğu için, kışkırtılan işçileri güvenli

pusularından ateşe ve felakete gönderen komünist önderlerin ikiyüzlü taktiğidir."

Bundan kısa bir süre sonra, tüm burjuva çeteye, Komünist Partisine karşı kışkırtma yapmak için yeni bir fırsat doğdu. Almanya'nın birçok yerinde ortaya çıkarılan patlayıcı madde depoları komünistlere maledildi. Böylelikle ulumalara başlamak ve yeniden KPD'nin yasaklanmasını talep etmek için yeni bir neden ortaya çıktı. Polis raporları, KPD'ye ve doğal olarak Moskova'ya götüren ipler örmeye başladı. KPD, ortaya çıkarılan patlayıcı madde depoları ile bir ilgisi olmadığını ve düşmanlarının hiçbir provokasyonunun onu kapitalizmin devrilmesi için Bolşevik kitle mücadelesi yolundan sapık terör yoluna sokmayı başaramayacağını açıkladığı halde, faşist ve sosyal-faşist köpek sürüsü susmadı. Polis, Karl Liebknecht Haus'u işgal etti ve olmayan kanıtları bulmak için her köşeyi özenle aradı. Sayısız komünist milletvekilinin dokunulmazlığı kabaca zedelendi. Evleri arandı. En sonunda elbette ki komünist patlayıcı madde depoları, komünist terör grupları masalından vazgeçilmek zorunda kalındı. Ama buraya gelene kadar, bütün burjuva partilerinin KPD'ye karşı kampanyası en büyük şiddetiyle yürütüldü ve yeniden Almanya KP'yi illegaliteye itmek için çaba harcandı. Yalnızca, Alman proleter kitleleri Partilerini savunmak için ayağa kalktıklarında, burjuva köpek sürüsü bu kez geri çekilmeye zorlandı.

Bu dıştan örgütlenen provokatif eylemlerden daha tehlikelisi ise, iç provokasyondur, düşmanın parti saflarına sızmasıdır.

Önceden de söylendiği gibi, gizli polis bugün yalnızca komünist partilerin içinde bulundukları durum üzerine mümkün olduğunca tam bilgi değil, aynı zamanda faaliyetlerini yanlış yola kanallize edebilmek için onun saflarını demoralize etme, onun politik çizgisi üzerinde belirli bir etki elde etme hedefi de gütmektedir.

Emperyalist kitle kıyımından hemen sonra Avrupa'da devrimci hareketin fırtınalı yükselişi döneminde, gizli polislerin en tecrübelilerinden birisi olan Fransız gizli polisi, Fransız işçilerinin devrimci öncüsünün saflarına sızma ve onun eylemini polisin istediği bir raya oturtma şeklindeki sistemli çabalara girişti. Böylelikle Anquetil adında bir gizli polis ajanı, işçilerin güvenini kazanmak için, 1919 yılında aşırı "devrimci" "Bolşevik" ve "Le Titre Censure" gazetelerini yayımlamaya başladı. Gerçi o kısa zamanda ortaya çıkarıldı ama, açıktır ki, siyasi polis devrimci hareketi demoralize etmek için yeni yollar ve araçlar aramaktan yorulmayacaktır. O bu arada işçiler arasında KP'ye karşı mücadeleyi kızıştırmak için tüm sağ ve "sol" Troçkist grupları kullanmaktadır. Oportünist "Minoritarier" grubu, bu alanda Fransız siyasi polisi tarafından sistemli olarak kullanıldı.

Parti üyeleri arasında ajan-provokatör elde etmek için siyasi polis çok çeşitli yöntemlere başvurmaktadır: hem kaba şiddet (siyasi polisin zindanlarındaki vahşi işkencele-ri) hem de işsizlerin açlığı, geri işçinin ulusal ve dinsel önyargıları, polis ajanlarının "temiz yürekli" sözleriyle ayartılan genç devrimcilerin deneyimsizlikleri. Polis ajanlarıyla "ilkeler", "dünya görüşü", vs. üzerine tartışmaya giren herkes, böyle yapmakla yanlış bir yola saptığını, ihanete doğru bir adım attığını bilmek zorundadır

Partiyi parçalamak, faaliyetini felce uğratmak, yönetimini gözden düşürmek için, Partinin ve Komünist Enternasyonalin genel çizgisine karşı her fraksiyon mücadelesi siyasi polis tarafından kullanılmakta ve hatta bazen örgütletmektedir. Komünist partileri, siyasi polis tarafından kullanılmayan ya da kışkırtılmayan, ilkesiz, ya da genel olarak KE'in çizgisine yönelik hiçbir fraksiyon mücadelesi olmadığını asla unutmamalıdır. Hatta dahası, fraksiyon mücadelesi, hafiyelerin partiye sızmasını doğrudan kolaylaştıran bir at-

mosfer yaratır. Örneğin, Macar gizli polisinin Macaristan KP içinde uzun yıllar süren fraksiyon mücadelesinin bir sonucu olarak bir dizi parti üyesini hafiyelik için kazanmayı ve partiye hafiyeler sokmayı başardığına hiçbir kuşku yoktur. Bu görevi kolaylaştırmak ve bütün ipleri birbirine dolamak için bizzat gizli polis, parti içindeki ajan-provokatör canavarı üzerine söylentiler yayar, tek tek yoldaşları provokatörlükle suçlar, örneğin Kore ve Hindistan'da tek tek gruplar birbirlerini yıllar yılı provokatörlükle suçladılar.

Partiyi illegal hale getirmek ya da hali-hazırda illegal olan bir partiye karşı terör rejimini güçlendirmek amacıyla partiyi terörizm çıkarmasına çekmek, gizli polisin sürekli olarak uyguladığı bir yöntemdir, örneğin Polonya gizli polisi, parti içinde faaliyet gösteren ve daha sonra açığa çıkarılan ajanlarının

yardımlıyla 1925 yılındaki 1 Mayıs eylemine terörist bir nitelik vermeye çabalamıştır. Gizli polisin emriyle ajan-provokatörler tarafından bombalar

imal edilmiştir; bereket versin ki polisin planı parti tarafından zamanında ortaya çıkarılmıştır.

Özellikle Amerikan polisi, eylemi bozguna uğratmak ve kitleleri demoralize etmek amacıyla, en uygunsuz anda proletaryanın grevlerini ve diğer eylemlerini provoke etmek şeklinde en ince yöntemlerle çalışmaktadır. Bu provokatif yöntem, patlamasını önleyemeyecekleri gelişen eylemleri dağıtmak için sosyal-faşist partiler tarafından sık sık kullanılmaktadır.

IV

Partinin içten çökertilmesi ve politik çizgisinin tahrif edilmesi şeklindeki bu yöntemler, parti içindeki polis ajanlarının faaliyetinin sadece bir yönüdür. Bundan hiç de daha az tehlikeli olmayan, partinin faaliyeti ve tek tek parti fonksiyonerlerinin rolü üzerine rapor vermekle görevli olan hafiyelerin çalışmasıdır, illegal partiler için elbette ki bunun önemi büyüktür. Ama partilerimiz bu sorunda affedilmeyecek bir hafiflik göstermektedir.

Parti sık sık büyük çapta bir "uçuş"u (tutuklamayı-ÇN), -onyılların deneyimi böyle bir şeyin hafiyelik olmadan meydana gelemeyeceğini göstermesine rağmen tesadüf olarak görmektedir. Ama artık bütün partilerin bu cümleyi beyinlerine kazımalarının ve her ihanetin nedenlerini dikkatle araştırmayı öğrenmelerinin zamanı gelmiştir.

Yoldaşlar arasında sık sık, bu sorunların tamamen sessiz ve göze çarpmadan halledilmesi gerektiği görüşü egemendir. Bir hafiye ortaya çıkartıldığında -ve özellikle bu ajan-provokatörler parti kademelerinde ortaya çıkarılmışsa-, böyle bir şey, düşmanın partiyi aldattığı gerekçesiyle partiye leke süreceğinden, gereğinden fazla büyütülmemelidir!!!

Böyle bir görüş kadar yanlış bir şey yoktur! Sürekli olarak ve tekrar tekrar provokasyonun, burjuvazinin proleteriyaya karşı sınıf mücadelesinin bir yöntemi olduğu vurgulanmalıdır. Egemen sınıfın sınıf egemenliği aygıtını kullanarak, KP içine ajanlarını sokabilmek için araçlar ve yolları eninde sonunda daima bulabileceği açık değil midir? Bu soruyu sormak, hiçbir partinin bundan muaf olmadığını söylemektir. Sorun böyle ise, o zaman partiye hafiyelerin açıkça teşhir edilmesiyle değil, aksine

bunları ortaya çıkarmadaki ve bu sorunu buna uygun bir ciddiyetle ele almadaki yetersizliğinden ötürü leke sürülür.

Kuşkusuz bugün kapitalist ülkelerde bir ajan-provokatörü ortaya çıkarmak, eskiden çarlık Rusya'sında olduğundan daha zordur. Düşman çok şey öğrendi: Çarlık polisi devrimci harekete karşı en karmaşık manevraları kullandıysa, şimdiki (gizli polis-ÇN) tüm bir taktik sistem oluşturmuştur. Her zaman mutlaka polisin keşiflerini tutuklamalar izlemez. Burjuvazi ajanlarını gözbebeği gibi korur ve kuşku ajansı, provokatörü üzerine çekmemek için (bizat önder illegal devrimcilerin) tutuklanmasından cayar. Siyasi polis için, partideki ajanlarının yıllar boyu süren faaliyetinin büyük önemi vardır. Çünkü böylelikle parti sırlarını elde etmek ve hatta zaman zaman partinin faaliyetini etkilemek, onun çalışmasını bir yönden felç etmek ve bunun yerine başka bir yöne sokmak olanağı vardır.

Belki de tecrübesiz bir devrimci, durum buysa, bu musibete karşı mücadelenin nasıl olanaklı olduğunu soracaktır. Sorunun bu şekilde ortaya koyulmasından, provokasyonun belirli bir dereceye kadar kaçınılmaz bir olgu olduğu çıkmıyor mu? Özellikle ajan-provokatörlerin ortaya çıkarılmasının siyasi polisin şimdiki taktiği dolayısıyla son derece zor olduğu göz önüne alınırsa, bunun aşılması nasıl mümkündür?

Düşmanın çalışma yöntemini öğrendiği anda kollarını önüne sarkıtan bir devrimci, kötü bir devrimcidir. Provokasyon "kaçınılmaz" olduğundan teslim olmak isteyen biri, beyaz terörün ve burjuvazi tarafından emekçi kitlelerin sınıfsal ezilmesinin diğer tezahürlerinin de "kaçınılmaz" olduğunu unutmaktadır. Yalnızca en berbat oportünistlerin, dönemlerin sınıf baskısının

tezahürleri önünde teslim olabilecekleri ve bunlara karşı mücadeleden cayabilecekleri açıktır. Sınıf baskısının tek tek tezahürlerine karşı mücadele nasıl mümkünse, provokatörlüğe karşı mücadele de o şekilde mümkündür. Bunun başarısı bir tek önkoşula, bunun tüm sınıfın mücadelesi, kitlelerin ve tüm partinin mücadelesi olmasına ve tek tek kişilerin mücadelesi olmamasına bağlıdır. Buraya daha sonra tekrar döneceğiz.

V.

Ajan-provokatörlerin devrimci bir örgüte sızma yöntemleri öyle çok çeşitlidir ki, bu konu kısa bir makalenin çerçevesi içinde tamamıyla işlenemez.

Parti üyeleri arasında ajan-provokatör elde etmek için siyasi polis çok çeşitli yöntemlere başvurmaktadır: hem kaba şiddet (siyasi polisin zindanlarındaki vahşi işkenceleri) hem de işsizlerin açlığı, geri işçinin ulusal ve dinsel önyargıları, polis ajanlarının "temiz yürekli" sözleriyle ayartılan genç devrimcilerin deneyimsizlikleri. Polis ajanlarıyla "ilkeler", "dünya görüşü", vs. üzerine tartışmaya giren herkes, böyle yapmakla yanlış bir yola saptığını, ihanete doğru bir adım attığını bilmek zorundadır. Parti yönetimleri, büyük bir özenle, devrimcilerin sorguda, hapiste ve mahkeme önünde davranışları ile ilgili yönergeleri hazırlamalıdır.

Komünist işletme hücrelerinin gelişmesine ket vurmakla görevli fabrika hafiyelerinin son derece büyük tehlikesini özellikle belirtmek gerekir. Burada da oldukça çok çeşitli biçimler vardır: işçilerin gözetlenmesi için (özellikle ABD'de çok sayıda olan) işverenlerin "detektif" ve hafiye örgütlerinden, işyerindeki ajanlar tara-

findan kurulan "komünist" hücrelere kadar. Bu açıdan Japon gizli polisi çok ustadır: Daha sonra "komünist" olarak sahneye çıkabilmeleri için ajanları için "Marksist kurslar" düzenlemektedir.

Komünist partilerine nispeten daha rahat giriş olanağı bulabilen çok sayıda provokatör, faşist ve sosyal-faşist partilerin saflarından gelmektedir. Hatta sosyal-demokrat partilerin bu durumda kendi yenilgilerini kullanmayı başardıkları açıktır. Kendisinden ayrılan ve KP'ye geçen her işçi grubuna, sosyal-faşist parti, daha sonra KP içinde provokatif çalışma yürütmek üzere "güvenilir" bir işçi verebilir. Bir yandan en özenli denetim, diğer yandan partiye gelen işçilerin asimilasyonu için yoğun çalışma, partiye, sınıfa yabancı ve doğrudan düşman unsurları saptama olanağı sağlar.

VI.

Gizli polisin yöntemleri son derece çeşitli, olanakları ise sayısızdır. Ama buna rağmen, provokasyona karşı mücadele üstesinden gelinemez zorluklar göstermez.

Burada salt su ya da bu ajan-provokatörün ortaya çıkarılmasının söz konusu olmadığına dikkati çekmek gerekir. Elbette ki bunun büyük bir önemi vardır, ama buna rağmen esas sorun bu değildir. Nasıl ki siyasi polis için önemli olan yalnızca şu ya da bu devrimciyi tutuklamak değil de tüm partiyi parçalamak ve eylemini felce uğratmak ise, KP için de yalnızca tek tek provokatörlerin ortaya çıkarılması, bir sistem olarak provokasyona karşı mücadeleden, işçi sınıfının devrimci mücadelesini yok etmek için kullanılan bu aracı burjuvazinin elinden almak için mücadeleden daha önemli değildir.

Böylece, provokasyona karşı mücade-

Provokasyona karşı başarılı mücadelenin temel önkoşulu, örgütün doğru bir şekilde inşa edilmesi, yasal ve yasadışı çalışma arasındaki doğru bağlantıdır. Bu, yasadışı partiler için özel bir öneme sahiptir. Yasadışı örgütün amaca uygun inşası, parti çalışmasının tek tek işlevlerinin akılcı dağılımı ve bağlantısı, hafiyelerin çalışmasını önemli ölçüde zorlaştırır.

le yalnızca kapitalizmin devrilmesi için genel devrimci mücadelenin bir parçası olarak doğru bir şekilde örgütlenebilir. Ve de tersine: işçi sınıfının parçalanmasının, burjuvazinin egemenliğinin aracı olarak provokasyona karşı uzlaşmaz mücadele onun parçalarından biri değilse, yalnız sözde değil, aynı zamanda eylemde de kapitalizme karşı yürütülen gerçek bir devrimci sınıf mücadelesi söz konusu olamaz.

Bu ama, provokasyona karşı mücadeleyi bir kereye mahsus olmak üzere sürdürülmesiyle iç rahatlığına ulaşılabilecek bir kampanya olarak görmenin temelden yanlış olduğu anlamına gelir. Partilerin önünde duran ama yeterli dikkat göstermedikleri görev, provokasyona karşı kampanya değil, tersine sistemli, çetin, günbegün kitle mücadelesidir.

Her partili yoldaş, her işçi, devrimci ordunun her basit savaşçısı bu görevin muazzam önemi üzerine açıklığa kavuşmalıdır. En geniş kitlelerin dikkatini provokasyon sorunlarına çekmek, onların bu alandaki uyanıklıklarını ve dikkatlerini büyük ölçüde yükseltmek, onların tüm devrimci enerjilerini hakim sınıfların provokatif eylemlerinin tüm görünümüne karşı seferber etmek -işte komünist parti-

lerinin yükümlülüğü budur.

Provokasyona karşı mücadele, her şeyden önce parti içinde gizlilik için mücadele etmektir. Bu alandaki ihmalkârlığa kararlı bir şekilde son verilmelidir. Gizlilik kurallarına uymayan, dikkatsizliği ile tüm örgütü tehlikeye düşüren, devrimci değildir.

Böylesi kuralları basitçe ezberlemekle olmaz. Elbette ki kuşaklar boyu devrimcilerin bize bu alanda bıraktıkları deneyimleri dikkatle incelemek gerekir. Ama bu yetmez. Ara verilmeden devrimci çalışmanın günlük pratiğinden gizlilik öğrenilmelidir. Burada karşılıklı sıkı denetim gerekir. Küçük-burjuva duygusallığa parti yaşantısında yer yoktur: Devrimci partide güven, yalnızca ve yalnızca örgütlü denetime dayanır.

Gizliliğin temel kurallarının zedelenmesi, aynen partinin siyasi çizgisinden sapma gibi cezalandırılmalıdır. Ancak bu şekilde, gizlilik en yüksek noktaya ulaştırılabilir.

Gevezeliğe karşı amansız savaş! Hem sözde legal, hem de illegal partilerin tüm üyeleri gevezeliğin devrimci dava açısından her an ihanete dönüşebilecek olan, doğrudan ve en kötü tahribat çalışmasıyla eşanlı olduğu konusunda açık olmalıdır, iflah olmaz gevezelere devrimci partide yer yoktur.

Provokasyona karşı başarılı mücadelenin temel önkoşulu, örgütün doğru bir şekilde inşa edilmesi, yasal ve yasadışı çalışma arasındaki doğru bağlantıdır. Bu, yasadışı partiler için özel bir öneme sahiptir. Yasadışı örgütün amaca uygun inşası, parti çalışmasının tek tek işlevlerinin akılcı dağılımı ve bağlantısı, hafiyelerin çalışmasını önemli ölçüde zorlaştırır. Lenin, "'Sol Radikalizm' -Bir Çocukluk Hastalığı"nda, provokatör Malinovski ile ilgili bölümde

yasal ve yasadışı çalışma arasındaki bağın son derece büyük önemini vurgular. Şöyle der orada:

"En iyi ve en sadık yoldaşlarımızdan düzinelercesini ele verdi... Eğer daha büyük zararlar veremediyse bunun nedeni, bizde yasal ve yasadışı çalışma arasında doğru bir ilişkinin varolmasıydı... Malinovski bizim güvenimizi kazanmak için, Çarlık altında da Menşevik oportünizme karşı mücadele yürütmeyi ve Bolşevizmin ilkelerinin propagandasını yapmayı bilen legal günlük gazeteleri yayımlamak için bize yardım etmek zorundaydı. Malinovski bir eliyle düzinelerle en iyi Bolşevik önderi sürgüne ve ölüme gönderirken, diğer eliyle yasal basın yoluyla onbinlerce yeni Bolşeviği eğitmek için bize yardım etmek zorunda kaldı." (**"Sol" Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, Sol Yayınları, s.41**)

Tanınan provokatörlere karşı mücadeleye gelince, bununla ilgili her halükârda şu söylenmelidir: Her ajan-provokatörün ortaya çıkarılması olayı geniş kamuoyuna getirilmelidir. Nispeten yasal bir Komünist Partisinde geçen aşağıdaki gibi bir olaya kesinlikle izin verilmemelidir: Bu partinin bir örgütünde bir hafiye ortaya çıkarıldı ve partiden uzaklaştırıldı, ama kamuoyunun bundan haberdar edilmesi ihmal edildi. Ortaya çıkarılan hafiye başka bir parti örgütüne sızdı ve tesadüfen bu şehre gelen bir yoldaş tarafından tanınıncaya kadar çalışmasını sessizce yürüttü. Ancak bundan sonra yoldaşa, bu hafiye olayı parti kamuoyuna açıklanmış olsaydı, bunun zarar veremeyeceği düşüncesi geldi.

Ortaya çıkarılan hafiyelerin kamuoyu önünde teşhir edilmediği böylesi bir "mücadele"nin gerçekte bir mücadele değil, hafiyeğin gizli tutulması olduğu açık olması gerekir. Ancak ortaya çıkarılan her

provokasyon olayı konusunda en geniş neşriyat ve bundan salt kendi partisini değil, tüm Komünist Enternasyonal'i haberdar etmekle, bir yandan düşman ajanlarının suçlarını gerçekten kanıtlamak ve diğer yandan partilere bu alandaki genel deneyimleri değerlendirme olanağı vermek mümkündür.

Bütün partilerin ajan-provokatörlüğe karşı mücadeleyi tüm ciddiyetiyle ele almasının zamanı gelmiştir. Burjuvazinin devrimci hareketi kanda boğmak, devrimci sınıfın öncüsünün elinden önderlerini almak için en umutsuzca çabalara giriştiği, kapitalist ülkelerde yüzlerce, binlerce devrimcinin sosyalizm için canlarını verdikle-ri bugün, provokasyona karşı vurdumduymazlık doğrudan doğruya cinayettir. Katledilen onbinlerce Çinli devrimciyi, faşist Polonya zindanlarında öldürseye işkence edilen ya da darağaçlarına çekilen yüzlerce işçiyi ve köylüyü, Balkan ülkelerindeki siyasi polis yüzlerce, binlerce kurbanını düşünmek, provokasyona karşı mücadelenin devrimci hareketin şu anki yakıcı bir sorunu olduğunu göz önüne getirmeye yeter.

Burjuvazinin bütün bu zalimlikleri, onu kaçınılmaz çöküşünden kurtaramayacaktır. Kapitalizmin azalan gücünü yeniden canlandırabilecek bir "mucize" yoktur.

Ama biz provokasyona karşı yorulmaz, çetin mücadele sorununu tüm boyutlarıyla ortaya koyar ve bunu emekçi kitlelerin kapitalizmin yıkılması için verdikleri tüm devrimci sınıf mücadelesine organik olarak bağlayabilirsek, burjuvazinin sınıf egemenliğinin çöküşünün tarihi saatini hızla yakınlştırabiliriz.

"Komünist Enternasyonal 1931/42. sayı, s. 1953-1962

POLİSE KARŞI HAPİSHANE- DE VE MAHKEME ÖNÜNDE TAVIR ÜZERİNE

Özdeyiş: Bir komünist kendini, kendi kişiliğini değil, komünizmi ve kendi örgütünü savunur.

1. buyruk: Eğer benim için mümkünse, tutukluğumun ilk günlerinde ve haftalarında polisten ismimi ve adresimi gizlerim;

çünkü: Yakınlarım ve yoldaşlarım böylelikle uyarılmış olacak ve zaman kazanacaklardır...

2. buyruk: Gerek Gestapo önünde gerekse de soruşturma yargıcı, mahkeme ya da benzeri kurum önünde, partim hakkında, yoldaşlarım hakkında ilke olarak HİÇ-BİR ifade vermem;

çünkü: Buna rağmen bunu yaparsam, harekete ve yoldaşlara ihanet etmiş olacağım, eninde sonunda proleter mahkemede "acımasızca yargılanacağım".

3. buyruk: İlke olarak, bunlar üzerinden yoldaşlara ulaşılabilecek olan isimleri, takma isimleri, kişi tasvirlerini, adresleri ve yerleri açıklamam;

çünkü: Bu şekilde bir hain olacağımı ve polisin bununla benim örgüt hakkında bilgim olduğunu göreceğini, her adresle bizzat kendimi zor duruma düşüreceğimi görüyorum.

4. buyruk: Bana isnat edilen suçu, bana karşı olan bütün deliller peş peşe dizilse de itiraf etmem;

çünkü: Beni itiraf ettirmek ve mahkum edebilmek için deliller çarpıtılabilir, düzmece deliller yaratılabilir.

5. buyruk: Bana "her şeyi biliyoruz,

artık itiraf edin" denilirse, demirden bir sessizliğin içine gömülürüm, çünkü hiçbir şeyi bilmediklerini biliyorum;

çünkü: Her şeyi bilselerdi, bana sormak gereğini duymazlardı.

6. buyruk: Bana diğerlerinin artık itiraf ettikleri söylenirse, buna inanmam. Ve diğerleri gerçekten itiraf etse de, onları yalancı olarak nitelerim ve her şeyi inkar ederim;

çünkü: Benim suçluluğumu ispat etmek için, başka birisi tarafından suçlanmak yetmeyecektir.

7. buyruk: Beni sorguya çeken kişilerle, konuyla ilgili olmasa da, kişisel olsa da sohbete girişmem;

çünkü: Böylesi sohbetler çerçevesinde beni ustalıkla sorguya çekmeyi bilirler.

8. buyruk: Beni sorguya çeken kişilerle tartışmam ve onları komünizm için kazanmaya çalışmam;

çünkü: Bunun için bu düşünülebilecek en uygunsuz andır. Onlara yalnızca kendime karşı kullanılmak üzere delil veririm ve böylelikle provokasyona gelme yolunda ilk adımı atarım.

9. buyruk: Beni dövdüklerinde, ya da bana işkence ettiklerinde, örgütime ve yoldaşlarıma ihanet edeceğime, bırakırım beni öldürünceye kadar dövsünler, işkence etsinler;

çünkü: Hangi nedenlerle ihanet ederse etsin, bir hain, bir hain olarak kalır, isterse gönüllü olarak, işkence baskısından kurtulmak için kişisel yararlar elde etme yoluyla olsun, işkenceciler, benim işkenceleri karşısında teslim olduğumu, ihanet ettiğimi bir kez fark ettiklerinde, işkenceden kurtulmuş olmayacağım. Uzun bir süre da-

ha ihanet edemesem de bana işkence yapmaya devam edeceklerdir.

Ama işkencelere ve kötü davranışlara karşı dayandığımda, mukadderatları bana bağlı olan on veya daha fazla yoldaşı ele vermeyeceğimi ve bizzat kendimi zor duruma sokmayacağımı bilirim.

10. buyruk: Benimle konuşan yoldaşların tutuklanabilmesi amacıyla beni yem olarak kullanabilmeleri için beni sokaklarda dolaştırmalarına ve bir yere oturtmalarına izin vermem;

çünkü: Rudi Schwarz ve diğer birçok yoldaş, bu konuda bizim örnek alacağımız kimselerdir. Yoldaşlarını uyarabilmek ve onların kitle içinde kaybolmalarını sağlamak için onlara olanak tanımak amacıyla, onlar kendilerini arabaların, otobüslerin ve tramvayların önüne attılar. Caddelere çıktılar ve "Dikkat! Aynasızlar!", "Sizin gibi on paralık adamların beni caddelerde dolaştırmasına izin vermem!" vs. diye bağırdılar. Sokakta ise, ilk rastladıkları en iyi burjuva ile konuştular.

11. buyruk: Mahkeme önünde, kendimi bizzat ben savunurum. Kendi kişiliğimi değil, partimi ve komünizm düşüncesini savunurum. Dimitrof benim öğretmenimdir.

çünkü: Almanya'daki faşist diktatörlük şartlarında her avukat yalnızca kişiyi savunacaktır; benim kişiliğimi örgütüme ve komünizme karşı koymaya çalışacaktır. Ve ben buna izin veremem. Avukat, komünizmi ve benim örgütümü savunmaya çalışsaydı, bizzat kendisi sanık sandalyesinde otururdu. Bunun için faşist avukatları finanse edecek her işçi feniğine yazıktır.

"Orak-Çekiç"

**KPD Berlin Alt Bölgesi yayın organı
26.4.1935 tarihli 7. sayı**

BİR KOMÜNİST İLLEGAL ÇALIŞMA SIRASINDA NASIL DAVRANMALIDIR?

Bazı gizlilik sorunları

1. Artık insanın faaliyeti üzerine kendisine bir şeyler anlatabileceği "iyi ve güvenilebilir" tanıdık ve arkadaş yoktur.

2. Öyleyse bilebilecek birine değil, bilmesi gereken birine anlat.

3. Bir arkadaşın, kişisel ve iç örgütsel ilişkiler üzerine işinin gereği bilmesi gerekenden fazlasını bilmesi gerekmez.

4. "Pejmürde bir kıyafetle yürürseniz, sokak ortasında göze çarpacak şekilde davranırsanız, konuşurken çok el hareketleri yaparsanız, böylelikle polise sizi hemen tanımlaması ve bulması için fırsat vermiş olursunuz.

5. En kısa yol her zaman en iyi yol değildir, yani beraber çalıştığınız arkadaşlara öyle randevu ver ki, yolda ortaya çıkabilecek bir takipçiyi atlatabilecek kadar zamanın olsun. Gelecek buluşma için yeteri kadar zaman bırak ve örnek olacak bir şekilde dakik ol.

6. Açık alanlarda, taşıt araçlarında ve lokallerde işinizin üstüne konuşmayın. Eğer mutlaka gerekiyorsa, bunu genel bir sohbet havasında yapın.

7. Toplantılarda, Gestapo sizi yakaladığında ne söylemek istediğinizi kararlaştırmayı unutmayın.

8. Yanında yalnızca taşımak zorunda olduğun belgeleri, o da mümkün olan en kısa zaman için taşı. Evini temiz tut.

9. Çalışmalarınızı yürütmek için önemli olan bütün evleri, uğrak yerlerini, adresleri tamı tamına kontrol edin.

10. Bütün "çapraz bağları" düşünmeden koparın. Beraber çalıştığınız insanlarla öyle kararlaştırın ki, birbirinizi tekrar bulmak için birbirinizin evini ve adını bilmeyesiniz.

11. Materyal dağılımını öyle bir örgütleyin ki, en kısa sürede iki kişiden fazla bir arada bulunmasın, dağıtım anahtarını ve yerini daha önce düşünün.

12. Birbirleriniz arasındaki ailevi ilişkilere bir son verin. Güvenilir olduğuna bilseniz de diğer arkadaşlarda "kişisel dost" olarak işiniz yoktur. Eğer birbirinizle buluşmanız gerekmiyorsa, sokakta birbirinizi tanımazlıktan gelin, yol değiştirin. Sizin birbirinizi tanımanız, Gestapo'dan başka kimseyi ilgilendirmez.

13. Hiçbir lokale ve sinemaya sürekli gitmeyin. Hiçbir park yerinde ve alanda sürekli oturmayın. Sizi tanıması gereken kişilerden fazlasının tanıması gereksizdir.

14. Belirli durumlarda dedikodulara ve panik havasına karşı kararlı ve sert bir şekilde mücadele edin. Hiç kimse doğruluğu onaylanmamış haberleri yaymamalıdır. Herkes böylesi şeylerin ortaya çıkmasından sorumlu olanları tespit etmeye çalışmalıdır. Belirli haberler açıklığa kavuşturulmadan, tüm örgüte mal edilmemelidir. Böylesi şeyleri önce kendi sorumlularınıza iletin.

15. Düşüncesizliğin cesaretle aynı anlama gelmediğini unutma! Bizim çalışma sanatımız, bütün dikkat kurallarının uygulanması, en küçük şeylere dik-

kat etme ve kitle içinde çalışmada en büyük çabayı sarf etmektir. Güçlerimizi doğru bir şekilde dağıttığımızda ve hareketli bir taktik kullandığımızda bunu başarabiliriz.

Açıktır ki, gizli çalışma açısından sürekli olarak yeni anlar ve türler olacaktır, Zaman zaman düşmanın yöntemleri üzerine konuşun ve davranışınızı buna göre ayarlayın. Böylelikle, düşman bizim çalışmamız üzerine kafa yorarken, siz sürekli olarak bir adım önde gitmekle avantajı elde etmiş olacaksınız. Kuralları çiğneyen birinden acımasızca, ama yoldaşça hesap sorun. Kendinize öyle bir kitle temeli oluşturun ki, böylesi bir kanlı terör daha size zarar verecek durumda olmasın, örgütsel çalışmanızın başına Lenin'in şu sözünü koyun: "En az da olsa, kim ki illegalite zamanlarında Bolşeviklerin disiplinini ihlal ederse, o ister istemez düşmanımızla, burjuvaziye yardım edecektir. r

(Hamburg'da yayınlanan illegal bir gazeteden)

KOMSOMOL VE GENÇLİK FAALİYETİ ÜZERİNE

GİRİŞ:

Sınıf savaşımı içerisinde gençliğin örgütlenip konumlandırılması komünist partisinin önemli görevlerinden birisidir. Bununla birlikte bu görevi gerçekleştirmek bir yarıyla zor, bir yarıyla kolaydır. Gençlik, başlı başına bir sınıf veya ara sınıf olmayıp her sınıf ve tabakadan belli bir yaş grubunun oluşturduğu heterojen bir sosyal tabakadır. Bu sosyal tabaka içerisinde her sınıf ve tabakadan genç insanlar yer almaktadır. Genel olarak gençlik, devrimci mücadelenin yüksek olduğu dönemlerde örgütlü saflara ve mücadeleye katılımı yüksek olurken mücadelenin durgunlaştığı ya da gerilediği dönemlerde kopuşu da hızlı olmaktadır. İdeolojik olarak henüz yeterince netleşmediğinden güçlü ideolojik müdahalelerden kolay etkilenabiliyor ve buna bağlı olarak siyasi savrulmalara giriyor. Bu nedenle devrim-

ci mücadelenin yüksek olduğu dönemlerde devrimci-örgütlü saflara hızlı bir şekilde katılırken gericiliğin yükseldiği dönemlerde kopuşu hızlanmaktadır.

Bu karakteristik sallantılı özelliklerine rağmen gençliğin genç olmaktan kaynaklanan dinamizmi her dönemde devrimci mücadeleye etkide bulunmakta devrimci ve komünist hareketlerin kadro ve militan yapısını oluşturmada ciddi bir orana sahiptir.

İdeolojik olarak henüz netleşmiş olmaması onun ideolojik etkilenmelere açık olmasını sağlarken, bu, aynı zamanda arayış ve sorgulama içerisine girmesini de sağlamaktadır. Arayış ve sorgulama içerisinde olması gençliğin devrimcileşme sürecinde rol oynar. Çünkü henüz üretim içerisindeki yeri netleşmemiştir ve yabancılaşma sürecini tamamlamamıştır. Hayalleri vardır, daha iyi bir yaşam özlemi duymaktadır ve henüz hayatın başlangı-

cında o kısa yaşam deneyimiyle hayal ve özlemlerini, isteklerini karşılayamayacağını görür.

Bir işçi, köylü ya da emekçi memur, sömürü sistemi içinde uzun yıllara varan üretim sürecinde yer alışıyla bir yandan emeğine yabancılaşırken diğer yandan ekonomik mücadele içerisinde embriyonik de olsa bir siyasi bilinç edinmektedir. Bu kazanılmış, öğrenilmiş, embriyonik haldeki siyasi bilinç devrimci veya komünist bir programla tanışmadığı müddetçe içine dönerek düzene kırılgan, umutsuz ya da umarsız bir biçime dönüşmektedir. Bu dönüşümün boyutu ne olursa olsun sistemin çelişkilerini derinden yaşar ve ideolojik ve politik olarak bir egemen sınıf partisinin etkisinde olsa bile esasta umutsuz ve umarsız bir biçime dönüşmektedir. İdeolojik-politik açıdan bir egemen sınıf partisinin etkisinde olması, yaşadığı sınıf çelişkilerini devrimcileştirecek bir komünist partisiyle örgütlü ilişkisi kuramamış olmasındandır. Tabii ki bunlar genel değerlendirmelerdir ve konumuz bir bütün olarak sınıf ilişkilerinin değerlendirilmesi olmadığından fazla uzatmıyoruz. Ancak kısa da olsa değinmemizin nedeni gençlik ile arasındaki farkın anlaşılması içindir. Gençlik başlı başına bir sınıfsal karakter taşımadığından onun toplum içerisindeki yerini ancak bu tür kıyaslamalarda ortaya koyabilmekteyiz, biz de bunu yapmaya çalıştık.

GENÇLİK NEDİR?

Gençlik ortak bir sınıfsal karakter taşınamamakla birlikte ortak özellikler taşıyan toplumsal bir tabaka olduğundan sınıf mücadelesinde önem taşır. Peki o zaman gençliğin tanımını nasıl yapmalıyız. Buraya kadar “gençlik” olarak bahsettiğimiz ya da kastettiğimiz bizim açımızdan “halk gençliği”dir. Ancak halk genç-

Gençlik ortak bir sınıfsal karakter taşınamamakla birlikte ortak özellikler taşıyan toplumsal bir tabaka olduğundan sınıf mücadelesinde önem taşır. Peki o zaman gençliğin tanımını nasıl yapmalıyız. Buraya kadar “gençlik” olarak bahsettiğimiz ya da kastettiğimiz bizim açımızdan “halk gençliği”dir. Ancak halk gençliğinin sınıfsal özelliklerini açmadan önce genel olarak gençliğin tanımını yapmanın doğru olacağı düşüncesiyle sadece gençlik kavramını kullandık

liğinin sınıfsal özelliklerini açmadan önce genel olarak gençliğin tanımını yapmanın doğru olacağı düşüncesiyle sadece gençlik kavramını kullandık.

Bilindiği üzere “genç” ya da gençlik kavramı insan yaşamının belli bir biyolojik gelişme dönemini ifade eder. Bu yanı sıra genç olmaktan bahsedilirken öncelikle biyolojik yaş kastedilmektedir.

Genel olarak 15-25 yaş arası olarak adlandırabileceğimiz bu dönem ülkeden ülkeye ya da çeşitli bilimsel ekollere göre alt ya da üst sınırı değişebilmektedir. Kimi ülkelerde sorumluluk sınırı 16 olabilmektedir. Ya da seçmen yaşı olarak kimi ülkelerde 18 iken, kimisinde ise 20 olabilmektedir. Ki bazı ülkelerde seçmen yaşının 16’ya ya da 17’ye düşürülmesi tartışılmakta... İnsanların ortalama ömürlerine, çeşitli ekonomik planlamalara ve yasalara, özellikle de iş yasalarına göre çocukluk, ergenlik ve gençlik yaş sınırı tanımları, değişebilmektedir. Ancak bu farklılıklar sonuçta gençlik tanımını yapıldığında temel alınan biyolojik yaş olduğunu değiştirmemektedir.

Bizim 15-25 yaş arası gençlik olarak ifade etmemizin başlıca nedenlerinden birincisi, 15 yaşın biyolojik olarak artık ergenliğe giriş dönemi yaşı olması ve bu büyümenin 25 yaşa kadar devam etmesidir. 15 yaşından itibaren tam olarak olgunlaşmış olmasa da hem bedensel hem de kişilik olarak artık bir yetişkindir. Ancak gelişimini hem kişilik hem de bedensel olarak sağlayamamış bir “yetişkin”.

Bu dönem arasında büyüme devam etmektedir. Ve bu dönemde kişisel ihtiyaçlarının giderilmesinde artık çocuk değildir. Kişisel bakımını (temizlik, yemek vs) yapacak ve tek başına seyahat edebilecek durumdadır. Yine sosyal ilişkilerde (arkadaşlık, vs) aile bağımlılığından kurtulmakta; kendi kişilik yapısına ya da arkadaşlık kriterlerine göre ilişkiler geliştirmektedir.

Yine bedensel olarak bu dönemde cinsel olarak gelişmiş olması karşı cinsle olan ilgisini vs artacak ve bu yönlü ilişkilere de girdiği dönem olacaktır.

Kısacası, tüm bunlar yani hem bedensel hem de sosyal olarak aile bağlarından az çok kopmuş olması onu kişilik arayışına sokacaktır. Moda deyimiyle bir “aidiyet” aramaya başlayacaktır.

Bu tür genellemeler tek tek kişilere ya da toplumlara göre değişiklik gösterecektir. Ama işaret ettiğimiz gibi bunlar genellemedir ve insanların kişilik ve ona bağlı olarak ideolojik gelişimlerini anlayabilmek ve değerlendirebilmek için yapılmak zorundadır.

Bu dönem kişiliğin oturduğu ve olgunlaştığı dönem olduğundan bu süreçte alınacak eğitimin de önemi büyüktür. Bilgi birikimi ile birlikte edinilecek sosyal kültür, kişinin ilerideki yaşamını belirleyebilecek özelliklere sahiptir. Tabii ki tek başına belirleyici bir özelliğe de sahip değildir. Çünkü birey, toplumla sürekli iç

içeridir ve onunla aktif bir ilişki içerisinde. Eğer kendisinde değişim isteğini sürekli kılsa ve bunun koşullarını yaratırsa o ünlü halk deyişini olanaklı kılar: “öğrenmenin yaşı yoktur”.

Fakat açıktır ki çocuklukta ve gençlik dönemindeki eğitim (sosyal terbiye, ideolojik, vb) ve öğretim (bilgi, yetenek konuları vb.) daha etkilidir. Bu dönemde kavrayış daha kolaydır ve kalıcıdır. Tabii doğru ve bilimsel bir eğitim ve öğretim programıyla.

Kişiliğin oluşması aynı zamanda ideolojik formasyonun da oluşmasıdır. Bu nedenle burjuvazi belli bir yaşa kadar eğitimi zorunlu kılmaktadır. Okuma yazma öğrenimi sırasında aynı zamanda gerici ideolojiyle de eğitime çalışılır ve taa işin başında iken “bu düzenin değişmezliği, devletin ve ailenin kutsallığı” beyinlere yazılmaya çalışılır. Buna rağmen kişilik arayışı, daha çok kurulan sosyal ilişkiler ve toplumsal yaşama aile dışında katılım, ister istemez toplumsal ilişkilerin kavranmasına en azından öğrenilmesine dönüşür.

Genç olmak aynı zamanda daha çok dinamizm ve etkinlik demektir. Bu dinamizm salt bedenin biyolojik olarak genç olmasından kaynaklanmaz. Düşünce yapısı oturmamış olsa da atılgan, meraklı bir istekle ve ona uygun bir bedenle sosyal, siyasal yaşam karşısında atak ve cesurdur. Emeğine henüz yabancılaşmamış toplumsal ilişkilerde hayal kırıklığına uğramamış ve tecrübesizliğin de verdiği heyecanla atak ve dinamiktir.

Kısacası, 15-25 yaş arası biyolojik dönem olarak tanımladığımız gençliğin genel özellikleri de yukarıdaki gibidir. Gençlik tanımlamak bu yönleriyle çok da zor olmadığından “Halk Gençliği”ni nasıl anlamalıyız sorusuna geçiyoruz.

“HALK GENÇLİĞİ”

Gençlik biyolojik temelde bir kategori olduğundan somut bir gruba, topluluğu ya da kümeyi tanımlamak için, başına, mutlaka neye ait olduğunu belirtmek gerekir. Örneğin bir ulusa aitse: Kürt gençliği, Türk gençliği, Çerkez gençliği, Rus gençliği vs. Bir siyasal harekete ya da sınıfa dair tanımlama yapıyorsa burjuva, küçük burjuva ya da proleter gençlik gibi, net olarak sınıfsal sıfatları öncelikle kullanılmalıdır.

Marksist-Leninist-Maoist literatüre göre; üretici güçlerin gelişmesi ve bu gelişmeye tekabül eden yeni-ilerici üretim ilişkilerinden çıkarı ve devrimden yana olan sınıf ve tabakalara halk denir. Ülke-miz somutunda halk sınıf ve tabakaları; proletarya, köylülük (zengin, orta ve yoksul köylülük olmak üzere), kent küçük burjuvazisi ve milli burjuvaziden oluşur. Bu sınıfların nitelikleri ve devrimde oynadıkları rol Komünist Partisi'nin programında detaylandırıldığından burada ayrıca ele almayacağız.

İlk olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan'da iki ulusun ve Kürt ulusal sorununun varlığı halk kategorisinin içeriğini değiştirmediyi belirtelim. Kürt ulusal sorunu başlı başına ele alınması ve konumuz dışında bir konu olduğundan burada ele almayacağız. Ancak tekrar edelim; Kürt ulusal sorununun varlığı Yeni Demokratik Devrimden çıkarı olan ve ondan yana olan sınıflar ve ona karşı olan düşman sınıfların bileşimini değiştirmemektedir. Bundan dolayı da Kürt ulusal sorununu burada ayrıca ele almaya gerek yok.

İkincisi, komsomol faaliyeti parti programı doğrultusunda şekillendiğinden, dolayısıyla program kapsamındaki sorunları ayrıca tartışmak ya da açıklamaya çalışmak örgütsel politikanın tartışılmaya çalışıldığı bir yazıda gereksiz,

gereksiz olduğu kadar da parti- komsomol ilişkisine terstir, aykırıdır. Bu nedenle de bu tip konuların tartışılmasına ya da tartıştırılmasına hizmet edecek konulara burada girmeyeceğiz.

Halk sözcüğünün tanımını genel olarak yaptığımıza ve bileşimini ortaya koyduğumuza göre “Halk Gençliği” ifadelendirilmesinden de ne anlaşılması gerektiği ortaya çıkmış oldu. Bu gerçekliktendir ki Halk Gençliğinin sınıf yapısı ve niteliği, Yeni Demokratik Devrimden çıkarı olan ve ondan yana olan sınıflardan ayrı değildir.

Bununla birlikte “halk gençliği” tanımlaması yapılırken dikkat edilmesi gereken noktalar vardır. Özellikle öğrenci gençlik içerisinde ayrışım yapılırken dikkat gösterilmelidir. Buna geçmeden önce halk gençliğinin yukarıdaki tanıma göre bileşimini ortaya koyalım.

- a) Proleter (işçi) Gençlik
- b) Köylü Gençlik
- c) Öğrenci Gençlik
- yüksek öğrenim gençliği
- orta öğretim gençliği (ortaokul ve lise)
- d) İşsiz gençlik

a) İşçi Gençlik

İşçi gençliğe esas karakterini veren üretimdeki konumu, yani işçi olmasıdır. İster modern sanayide çalışsın ister küçük çaplı işletmelerde çalışsın onun esas çelişkisi emek-sermaye çelişkisidir ve artı-değer sömürüsüne tabi olmasıdır. Bununla birlikte daha önce belirttiğimiz gibi genç olması ve üretimde yeni konumlanışı itibarıyla işçi sınıfı içerisinde ayrı olarak değerlendirilebilir. Böyle değerlendirilmekle birlikte ülke gerçekliği somutunda modern sanayide, büyük işlet-

melerde ayrı bir genç işçi faaliyeti yürütmekten ziyade genç işçilerin daha yoğun olarak bulunduğu ve tercih edildiği küçük işletmelerde işçi gençlik çalışması yapmak daha doğru olacaktır.

Birincisi, büyük bir işletmede genç işçi, yaşlı işçi ayrımı yapmak ve buna göre örgütlenmek, özellikle illegal faaliyet içerisinde gereksiz zorluklar çıkaracaktır. Illegal örgütlenme içerisinde kimin hangi komitede yer alacağı ayrı bir tartışma konusu olacak ve bu da işi karmaşıklaştıracaktır.

Komsomol, Komünist Partisinin bir yan örgütüdür. Dolayısıyla Partiden ayrı bir programı ve amacı yoktur. Partinin programı ne ise komsomolun programı da odur. Komsomol, Partiden ayrı ve özel kendi alanına yönelik politikalar, planlar geliştirse de Komsomol ideolojik ve politik olarak komünist bir örgüttür ve programı da bu nedenle komünistlerin programıdır.

İkinci olarak büyük fabrikalarda genç işçiler, işçilerin bir bölümünü oluşturmaktadır. Bu durumda bir büyük işletmede iki ayrı işçi komitesi (biri parti, diğeri komsomol) kurmak yerine tek, yani parti çalışması yapmak daha doğru bir örgütlenme politikası olacaktır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da geniş bir küçük işletmeler ağı bulunmaktadır. Genç nüfusun daha fazla olması nedeniyle söz konusu küçük işletmelerde genç işçiler daha çok tercih edilmektedir. Henüz ailelerinden kopmamış ve sendikal anlamda dahi örgütlenmemiş bu genç işçi nüfusu, daha düşük ücretlerle çalıştırılmakta ve en ufak bir hak

arama girişiminde kolaylıkla işten çıkarılmayla karşı karşıyadır. Çoğunluğu sigortasız kaçak işçi olarak çalıştırılmaktadır.

Gerek organize sanayi bölgelerinde gerekse dağınık küçük işletmelerde genç işçiler arasında faaliyet yürütmek komsomol örgütlenmesi açısından daha uygun ve doğru politika olacaktır.

Bu çalışmada göz önünde bulundurulması gereken önemli noktalardan birisi de gerek küçük işletmelerin niteliğinden gerek işçilerin genç olmasından kaynaklı olarak iş-

çiler henüz modern sanayi disiplini almamış olmalarıdır. Sık sık işyeri değiştirmeleri, aile bağımlılığından bir an evvel kurtulma isteği ve

bunun yarattığı çaresizlik vs. genç işçileri bir yandan da lümpen kültüre yakınlıktır. Ayrıca bir mahalledeki genç topluluğunun ancak bir kısmının iş bulması diğerlerinin işsiz kalması ve mahalle kültüründe ortaklaşmaları genç işçilerin proletarya kültürünü yeterince özümsemelerinin önünde engeldir.

Bu özelliğinden dolayı da işçi gençlik çalışmasını bu küçük işletmelerde yoğunlaştırmak örgütlenme politikası açısından doğru olacaktır. Örgütlenme politikasını ileriki bölümlerde ayrıntılı tartışacağımızdan bu noktayı daha fazla uzatmıyoruz. İşçi gençlik açısından tekrar vurgulanacak olan ona esas karakterini

verenin işçi olması olduğudur. Devrimde oynadıkları oynayacakları rol açısından bunun akıldan çıkarılmaması ve politika üretilirken ve örgütlenirken dikkat edilmesi gereken budur. Mesele işçi kuyrukçuluğu değil devrimci ve öncü sınıfların sınıf savaşımında doğru konumlandırılmasıdır.

b) Köylü Gençlik

Köylü gençliğe de esas karakterini veren üretimde oynadığı roldür. Yani köylülüğün (yoksul, orta ve zengin) üretim alanında oynadığı role koşut olarak köylü gençlik de aynı rolü oynamaktadır. Zengin ve orta köylü aileler genelde kendi topraklarında çalıştıklarından bu ailelere mensup gençler de doğrudan bu kategoriye girmekte. Gerilla bölgelerinde partinin zengin ve orta köylülüğe yaklaşımı ne ise Komsomol' un da anlayış ve tutumu aynı olacaktır. Köylü gençlik içerisinde dayanacağımız esas güç yoksul köylülük olduğundan örgütlenmede öncelikli hedef kitle olarak yoksul gençliği belirlemeliyiz. İkinci derecede ise orta köylülük gençliğini.

Genç olmanın dışında yoksul köylü gençliği de yoksul köylülüğün tüm özelliklerini taşımaktadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gerilla mücadelesinin tarihine bakıldığında gerillanın ağırlıklı olarak yoksul köylü gençliğinden oluştuğunu görürüz. Bu da doğaldır. Yoksul köylü gençliğinin büyük oranda Kürt ulusal hareketine katılması onun demokratik devrimin temel gücü olmasından kaynaklanmaktadır. Her ne kadar Kürt ulusal hareketi yoksul köylülüğün sınıfsal taleplerine cevap vermese de, dahası bu özlü ulusal hareketlerin sınıfsal kurtuluş diye bir programı ve hedefi olmasa da ancak "vatan ve hürriyet çılgınlıklarıyla" yoksul köylü gençliğini ulusal burjuva bayrağı altına

katması, Maoist Komünist gençliği ya-nıltmamalıdır. Yoksul köylülüğün sınıfsal çelişki ve özlemlerini bugün açısından kendi ulusal talepleri doğrultusunda kullanmakta ve esasta da ulusal burjuva bayrağı altında toplamış durumdadır. Kürt ulusal burjuvazisinin örgütlülüğü ciddi ve önemli bir politik boyutta olması, taleplerinin içeriğinin burjuva demokratik bir muhteva taşıması ve milli baskıyı çok ciddi boyutta yaşaması gibi önemli politik faktörlerden dolayı yoksul Kürt köylüsü sınıfsal taleplerle ulusal talepler arasında ayırım yapmakta zorlanmaktadır. Şüphesiz ki bu zorluğu aşmada Maoist Komünistlerin programı ve pratiği onlara yardımcı olacaktır. Ve Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünü de içeren Yeni Demokratik Cumhuriyet programı etrafında Kürt, Türk ve azınlık milliyetlerinin ortak kurtuluşu sağlanacaktır.

Yoksul köylü gençliğin genel durumu da bu şekilde özetlenebilir.

c) Öğrenci Gençlik

"Öğrenci Gençlik" tanımını görüldüğü gibi başlı başına bir sınıfsal tanım içermemektedir. "Öğrenci", esasta ekonomik üretim içerisinde yer almayıp başkalarına (ailesine) bağımlı asalak bir şekilde yaşamını idame ettirdiğinden küçük burjuva özellik göstermektedir. O, genelde üretici değil, tüketicidir. Üretimde oynadığı tüketici rol gereği sosyal yaşamı da düzensiz ve disiplinsizdir. Bundan dolayı, yani üretim karşısındaki asalaklığından dolayı öğrenci gençliği küçük burjuva kategoride ele almak doğru ve yerinde bilimsel bir tespit olacaktır. Bu konu üzerinde biraz duralım:

Öğrenci geçimini neyle sağlamaktadır? Türkiye-Kuzey Kürdistan'da eğitim masraflarının devlet tarafından karşılanmaması aksine eskiden düşük tutulan ya

da devlet tarafından sübvans edilen kimi masrafların da giderek özelleştirme ya da “paralı eğitim” siyasetiyle, öğrencinin kendisine ödettirilmesi ve burs sisteminin yaygın olmamasından dolayı öğrencilerin hemen hemen hepsi aile bütçelerine bağımlı halde okuyabilmekteler.

Eğer yaygın bir burs sistemi ya da öğrencinin tüm masraflarını karşılayan parasız eğitim sistemi olmuş olsa idi öğrencileri bütün yönleriyle ailelerinin sınıfsal kökenlerinden bağımsız olarak “öğrenci” olma durumlarından dolayı küçük burjuva nitelikle doğru olacaktı. Ancak görüldüğü gibi Türkiye-Kuzey Kürdistan’da öğrenci olmak, büyük oranda aile bütçesine bağımlılığı getirdiğinden öğrenci gençliği tek başına küçük burjuva olarak nitelermeye yetmemektedir.

Çünkü ailenin sınıfsal konumu gerek öğrencinin seçtiği üniversiteye gerek de aynı üniversite içerisinde kullandığı olanaklar bakımından büyük farklılık yaratmaktadır. Az önce belirttiğimiz gibi paralı eğitim anlayışının giderek hakim olmasıyla sözde parasız eğitim veren devlet üniversitelerinde de tüm yan hizmetler paralı olmaktadır ve bu da öğrencinin öğrenim kalitesine yansımaktadır.

Üniversiteler arasındaki farklılaşma daha fazla ve belirgin durumda. Vakıf üniversitesi olma adına bir çok özel üniversite kurulmuş durumda ve bunlar yüksek ücretlerle öğrenci okutmakta. Durum buyken, öğrenci gençliği ailelerinin sınıfsal konumundan ayrı düşünmek anti-bilimsel olacaktır ki üniversite ve orta öğretim öğrencileri ağırlıklı olarak mensup olduğu ailenin sınıf alışkanlıklarına göre davranmakta ve ideolojik olarak şekillenmektedir. İşçi, köylü ya da memur kökenli bir ailenin çocuğunda en fazla sınıf atlama duygusu hakimdir ki bu da mevcut durumda kendi sınıfını kabulleniş anlamına gelmektedir.

Tüm bu nedenlerden dolayı öğrenci gençliği, işçi ve köylü gençlikten ayrı bir kategori olarak ele alırken öğrenci gençliğin kendisini de kendi içinde işçi, köylü, kent küçük burjuvazisi, orta burjuva ya da egemen sınıf kökenli olarak adlandırmak ve buna göre davranmak doğru olacaktır.

Öğrenci gençliğin sınıfsal ayrışımını ortaya koymak yetmez. Ayrıca bu gençliğin yükseköğrenim ve orta öğrenim gençliği olarak ikiye ayırmak gerekiyor.

Yüksek öğrenim gençliği

Yüksek öğrenim gençliği meslek kazanmaya daha yakın olduğundan küçük burjuva özellikleri daha fazladır. Alacağı diploma sayesinde iş bulmada rakiplerine göre daha avantajlıdır. Bu avantajı gerçekliğe dönüştürme isteği ağır bastığından küçük burjuva düşünüş tarzı kendisinde hakimdir.

Bununla birlikte, yüksek öğrenim gençliği öğrenim koşulları ne kadar kötü olursa olsun üniversitede burjuva temelde de olsa belli bir aydınlanma süreci yaşamış ve bu noktada düzenle çelişkileri de yoğunlaşmıştır. Bunların başında onu küçük burjuva düşlere iten diplomasının iş bulmada kendisine düşündüğü kadar avantaj sağlamayacağını görmesidir. Kısacası, diplomalı işsizler kervanına katılma korkusu.

Yüksek öğrenim gençliği üniversite ortamında ekonomik olarak aileye bağımlılığı devam etmesine rağmen sosyal yaşam olarak artık aileden kopma bağımsızlığını kazanmaya başlamıştır. Bu, “bağımsız” olma düşünce tarzına da yansımakta ve kendince özgürlükçü arayışlara girmektedir. Ancak bu “özgürleşme” düşüncesi ve isteği doğaldır ki Türkiye-Kuzey Kürdistan somutunda çarpıktır.

Feodal ideolojiden tam kopamamış ve emperyalist kültürden de etkilenmiş özgürlük arayışıdır. Ve bu özellikleriyle yoz bir özgürlük arayışıdır ve daha çok yüzeysel, biçimcidir. Yaşamı bütünüyle sorgulama yerine kılık kıyafeti, gezme-tozma ve cinsellik boyutunda kırık-dökük burjuva özgürlükçülüğüdür edinilen. Feodal düşünce tarzından ve geleneklerden de tam kopamama dediğimiz gibi bu özgürlük arayışını çarpıtmakta.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da üniversiteler Kemalist ideolojinin katı elitist ideolojik denetimi ve baskısı altında olduğundan yüksek öğrenim gençliğinin küçük burjuva ideolojisi daha da çarpıklaşmakta ve bu da kırılğan naif bir kişilik şekillenmesine yol açmakta. İşte bu şekilleniş de yüksek öğrenim gençliğini politikadan uzak, örgütsüz ve mesleki anlamda kendisini geliştirecek uğraşlara ve örgütlenmelere dahi yabancı donanımsız bir yüksek öğrenim gençliğini oluşturmaktadır.

Bu kararsız, çarpık ve naif yanlarına rağmen yüksek öğrenim gençliği aydın özellikleri sayesinde etrafını saran bu kuşatmayı sorgulamakta ve bu çarpık ideolojiye karşı direnmektedir. Bu sorgulama ve arayış aynı zamanda egemen ideolojiye karşı direnmiş, sınıf mücadelesinin gerilediği dönemlerde dahi örgütsüz ve dağınık da olsa politikleştirilmiş ve üniversiteleri her zaman politik akımların kitle desteği bulduğu ve kadro yetiştirdiği bir alan haline getirmiştir. Bunların ayrıntısını ileriki bölümlerde daha kapsamlı ve derinlikli tartışacağımızdan burada kesiyoruz.

Orta Öğrenim Gençliği

Bu kesim içerisinde anlaşılması gereken esas olarak lise gençliğidir. Öğrenci gençliğin sınıfsal özellikleri genel olarak

bunlar için de geçerlidir. Ancak lise gençliğinde ailenin sınıfsal kökeni ve konumu daha belirleyicidir. Çünkü bu gençliğin ekonomik ve sosyal bakımdan aileyle daha sıkı bağları söz konusudur. Bu nedenle emekçi bir aileye mensup genç doğrudan ailesinin sınıfsal özelliklerini ve davranışlarını göstermektedir. Köylerde, bu, daha belirgindir. Köylerde, eğer yatılı okunmuyorsa ekonomik üretim içerisinde yer alarak ailesiyle birlikte üretime katılmaktadır. Kent varoşlarında da önemli bir bölüm aynı şekilde bir yandan okumakta bir yandan aile bütçesine katkı sunmaya çalışmaktadır. Ancak bu işler geçici, gündelik ve birkaç ayla sınırlı işler olduğundan gerçek anlamıyla proleterleşmeye hizmet etmez. Köylerde çoğu yoksul köylü gencin yaşamında okul ikinci planda kalırken kent varoşlarında durum değişmiştir. Çünkü okumak bu kent yoksulları için aynı zamanda bir kurtuluş aracıdır, sınıf atlayabilmek için zorunlu bir basamaktır.

Ortaöğrenim gençliği yüksek öğrenim gençliğine göre henüz sömürü düzeyinin çelişkilerini görecektir belli yönleriyle bilince çıkaracak bir durumda değildir ki, bu da, doğaldır. Bununla birlikte lise gençliği içerisinde de belli bir "aydınlanma" söz konusudur. Fakat aldığı eğitimin Kemalist niteliği ve faşist yapısı bu "aydınlanma"yı çarpıklaştırır. Otoriteye boyun eğen; sorgulamayan, sorgulatmayan, aile ve devletin kutsallığına biat eden, din eğitimiyle bunların desteklendiği bir düşünce tarzı hakim kılınmaya çalışılır. Bütün bunlara rağmen ortaöğrenim gençliğinin bağımsız kişilik arayışına girdiği bir dönemdir. Ve ideolojik olarak devleti, aileyi ve bu sömürü sistemini sorgulamaktadır. Ancak bu sorgulama henüz başlamıştır. Mensup olduğu ailenin sınıf kökeninden de bağımsız değildir.

d) İşsiz Gençlik

Türkiye-Kuzey Kürdistan nüfusunun kuşaklara göre oranı bakımından çoğunluğu genç nüfusa aittir. Bu genç nüfusun çok ciddi bir oranı da işsizdir. Bu işsizliğin yarattığı çürüme, dejenerasyon vs, işsiz gençlik içerisinde yaygındır. Bir kısmı marjinal, geçici işportacılık, vs işlerde çalışarak sokaklara düşmemeye çalışırken, önemli bir kısmı ise lümpen proletaryanın genç bölüklerini oluşturmaktadır. Özellikle son yıllarda çetecilik, gasp, hırsızlık olaylarındaki artış bu anlamda işsiz gençlik açısından dikkate alınması gereken bir durumdur. İşsiz genç kadınların, önemli bir kısmı fuhuş batağına sürüklenirken kalan kısmı evlenme, yani ev kölesi olarak kurtuluş aramaktadır. Hiçbir sosyal güvenceleri olmaksızın yaşamlarını idame ettirmeye çalışan işsiz gençlik devrimci mücadeleye kanalize edilmelidir. Bunlar devrimin bir yandan önemli bir potansiyel gücüken ama öte yandan ise sahip oldukları lümpen kültür yüzünden de devrimci mücadeleye aynı oranda zarar verici özelliklere sahiptirler.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki kayıt dışı ekonominin büyüklüğü, bu kayıt dışı ekonomi ve kara paranın büyüklüğü düşünüldüğünde işsiz gençliğin esasta ne gibi bir "iş" içinde olduğu daha iyi anlaşılabilecektir.

İşsiz gençlik sorunu, başlıca bu sosyo-ekonomik nedenlerden dolayı devrimci ve komünistlerin kayıtsız kalamayacağı bir sorundur.

KOMSOMOL

Buraya kadar "gençlik"nin tanımını ve "halk gençliği"nin sınıfsal özelliklerini; kendi içindeki farklılıklarını ortaya koymaya çalıştık. Çünkü komünist gençlik örgütü demek olan Komsomol'un işlevi-

ni ve amacını ortaya koyabilmemiz için, bu, gerekliydi. Bundan sonraki bölümlerde Komsomol'un yapısı, Partiyle olan ilişkisi ve faaliyet alanları ve özelliklerini somutlamaya çalışacağız. Bunlara geçmeden önce komsomolun kelime anlamı üzerinde duralım. Komsomol, Rusça'da "Kommunistichesky Soyuz Molodyozhi", kelimelerinin kısaltılarak söylenişidir ve tam çevirisi: "Komünist Gençlik Birliği" anlamındadır. SSCB'de Komsomol, SBKP gibi özel bir isim olarak kullanılmaktaydı. Ancak günümüzde komsomol kavramı komünist gençlik örgütlerini genel olarak ifade etmektedir.

Komsomol:

Komünist Gençlik Örgütü

Komsomol, Komünist Partisinin bir yan örgütüdür. Dolayısıyla Partiden ayrı bir programı ve amacı yoktur. Partinin programı ne ise komsomolun programı da odur. Komsomol, Partiden ayrı ve özel kendi alanına yönelik politikalar, planlar geliştirse de Komsomol ideolojik ve politik olarak komünist bir örgüttür ve programı da bu nedenle komünistlerin programıdır. Yeri gelmişken vurgulamakta yarar var: 1992 yılında yapılan 1. Kongresinde komsomol, Partinin programatik görüşlerine paralel program ve tüzük hazırlamıştı. Her ne kadar bu program ve tüzük daha sonraki yıllar onaylanmasa da komsomolun parti programı kapsamında dahi olsa ayrı bir program oluşturması gereksiz ve gereksiz olduğu kadar da yanlıştır. Gereksizdir, çünkü parti programıyla aynı olmak zorundadır. Yanlıştır, çünkü bu, komsomolun eline bir program verip, onu değiştirme iradesi vermemektir. Bu nedenle komsomolun ayrı bir program hazırlaması ya da ayrı bir programa sahip olması doğru değildir.

Komsomol faaliyeti halk gençliğinin bulunduğu her alanda faaliyet sürdürebilir ve örgütlenbilir. Ancak Komsomol faaliyeti ve örgütlenmesinin kapsamı ve sınırları parti tarafından belirlenecektir. Bu noktada Komsomolun tek başına irade belirlemesi doğru değildir. Bu, partinin Komsomol örgütlenmesi için ortaya koyduğu örgütlenme ilke ve amaçlarına aykırıdır.

Komsomol konusunda öncelikle anlaşılması gereken yukarıdaki açıklamalardan da anlaşılacağı üzere onun komünist niteliğidir. Yani Komsomol, bu niteliğiyle herhangi bir gençlik örgütü değil, Marksist-Leninist-Maoist ideolojinin rehberliğinde Komünist Partisi'nin önderliğinde ve onun programı doğrultusunda mücadele eden bir gençlik örgütüdür. Halk gençliğinin öncü örgütüdür. Halk gençliğinin öncü örgütü derken, bununla partinin yerine kendisini koyan bir anlayış değil, aksine partinin programını rehber edindiği Marksist-Leninist-Maoist ideoloji doğrultusunda halk gençliği içerisinde maddileştiren, Halk Savaşı'na kanallı eden bir örgüt anlaşılmalıdır. Yani asıl görevi parti programı doğrultusunda halk gençliğini örgütlemek ve bu örgütlük gerçeği içerisinde partiye kadro, orduya ise savaşçı yetiştirmektir. Bu anlamıyla partiden ayrı değil, bizzat onun halk gençliği içerisindeki koludur, örgütlenmesidir. Bu noktanın altını kalın çizgilerle çizmek gerekiyor. Çünkü Komsomol örgütlenmesinin işlevi, niteliği ve amacı net olarak ortaya konulmadı mı, kendi elimizle kendimizi bağlayan, yeni sorunlar ortaya çıkarmış oluruz ki, bu durum da Komsomol sınıf mücadelesini

ilerleten değil, geriletken bir rol oynamaya başlar. Bu da açıktır ki istenilen bir durum değildir.

Komsomol Olmazsa

Olmaz mıdır?

Komsomol örgütlenmesi sınıf savaşımı içerisinde halk gençliğinin örgütlenmesinde zorunlu, olmazsa olmaz bir örgütlenme değildir. Örneğin Komsomol örgütlerin tarihine bakıldığında gerek Sovyetler Birliği'nde gerek Çin Halk Cumhuriyeti'nde devrim öncesi Komsomol örgütlülüğü yoktur. Bu yönüyle bakıldığında sınıf savaşımı açısından Komsomol örgütlülüğü devrimin kaderini belirleyen bir şart değildir. Bununla birlikte devrimin inşa sürecinde ve özellikle de 2. Emperyalist paylaşım savaşı sürecinde Sovyetler Birliği'nde Komsomol'un önemli katkıları vardır. Tarihte ilk olarak Komsomol örgütlenmesinin (devrim öncesini kast ediyoruz) Bulgaristan'da yapıldığını da bu arada not düşelim.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimin zorunlu ve kaçınılmaz üç örgütü Parti, Ordu ve Cephe'dir. Bu bağlamda Komsomol örgütlülüğünün kurulup kurulmaması Partinin ihtiyaçlarına ve subjektif gücüne bağlıdır. Komsomolun hangi alanlarda faaliyet sürdüreceği, nasıl sürdüreceğini yine parti belirler. Sınıf savaşımının düzeyine, parti, ordu ve/veya cephe örgütlülüğünün gelişmişliğine bağlı olarak Komsomolun faaliyet alanı genişletilebilir ya da daraltılabilir. Örnek verecek olursak gerilla bölgelerinde mücadelenin gelişmesi ve ordunun büyümesiyle (özellikle de düzenli orduya geçişle) birlikte gerilla bölgelerinin köylük alanlarında ve hatta gerilla birlikleri içerisinde dahi Komsomol örgütlenmesi ve faali-

yeti olabilir. Ancak mevcut durumda gerilla bölgelerinde, özellikle köylülük içerisinde böyle bir örgütlülüğün sürdürülmesi karmaşadan ve bürokratik mekanizmanın arttırılmasından öte bir anlam ifade etmez. Kısacası, faydadan çok zarar getirir.

Tekrar toparlayacak olursak, Komsomol faaliyeti halk gençliğinin bulunduğu her alanda faaliyet sürdürebilir ve örgütlenebilir. Ancak Komsomol faaliyeti ve örgütlenmesinin kapsamı ve sınırları parti tarafından belirlenecektir. Bu noktada Komsomolun tek başına irade belirlemesi doğru değildir. Bu, partinin Komsomol örgütlenmesi için ortaya koyduğu örgütlenme ilke ve amaçlarına aykırıdır.

Komsomol- Parti İlişkisi

Komsomolun partinin bir yan örgütü olduğundan bahsettik ve parti tarafından ne şekilde denetlendiğini ana hatlarıyla belirttik. Ancak bu ilişki daha açık ve net olarak ortaya konulmak zorunda olduğundan ayrı bir başlık olarak konuyu ele almak istiyoruz.

Komsomolun ideolojik hattı Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir ve programı parti programıdır. Bununla birlikte Komsomol'un parti tarafından belirlenmiş faaliyet alanına ilişkin kendi gündemleri ve bu doğrultuda hazırladığı planlar vardır. Komsomol örgütü bu gündemler ve dönemsel planları doğrultusunda demokratik merkezîyetçilik ilkesi çerçevesinde tartışır ve politikalarını belirler. Parti bu süreci Merkez Komitesine bağlı Gençlik Komisyonu aracılığıyla izler ve denetler. Partinin stratejik-taktik politikaları dışında bir politika izlenmemesi için gerekli uyarılarda ve müdahalelerde bulunur.

Bunun dışında Komsomol örgütü tüzüksel olarak Parti örgütü karşısında

özerktir. Kendi tüzüğü doğrultusunda hareket eder ve örgütlenmesini gerçekleştirir. Üye alımlarını, atamalarını vs. bu tüzük çerçevesinde kendi inisiyatifinde gerçekleştirir. Kısacası, Komsomolun özerkliği, örgütsel özerkliktir. Bununla beraber Komsomol kendi gündemini de tüm Parti örgütlenmeleri gibi Partinin genel politikaları ve stratejik taktikleri doğrultusunda, onlara hizmet edecek şekilde kendisi belirler.

Komsomolun örgütsel özerkliğinin olması onun kendi kadrolarını, militanlarını yetiştirmesi açısından zorunludur. Çünkü Komsomol aynı zamanda Partinin kadro okuludur. Üyelerinin bağımsız inisiyatif kazanması, örgütsel yeteneklerinin artması ve ideolojik politik yetkinlik kazanması için Komsomolun özerk yapısı korunmaktadır. Yine bu özerk işleyiş içerisinde kadro ve militan yapısı içerisinde ideolojik netleşme ve ayrışmada sağlanmakta ve parti örgütü en azından küçük burjuva hastalıkların kendi içine taşınmasını burada engellemiş, azaltmış olmaktadır.

Parti, Komsomol içerisinde ayrıca örgütlenerek burada üyeler kazanarak hem kendi kadro yapısını güçlendirmekte hem de partinin deneyimiyle Komsomol örgütünün dinamizmini bütünleştirerek daha dinamik ve politik olarak güçlü bir parti örgütü ve faaliyeti sürdürme olanağına sahip olmaktadır.

Yukarıda ortaya koyduğlarımız açıktır ki olması gerekenler boyutuyla ve bir Komsomol örgütünün sınıf savaşımına, partiye sunacağı katkılardır. Bununla birlikte olumsuz olabilecek yanları da vardır.

Bunların başında da Komsomol'un işleyişindeki özerkliği ve faaliyet alanının özgünlüğünü partiye dayatmasıdır. Bu durum açık bir ideolojik sapma demektir. Bu tür anlayışların hakim olması

demek, başta gençlik içerisindeki parti tasfiyesine göz yummak demektir. Bu anlayışlar, sektör ve dar grupçu zihniyetin bir ürünüdür. Bir komsomol örgütlenmesi kendi kendine kurulamayacağı gibi, sebep ne olursa olsun kendisini Parti yerine de koyamaz. Özünde parti faaliyetini yürütmesi kendisini, kendi organlarını ya da örgütlülüğünü Parti organ ve örgütlerine, kararlarına dayatması anlamına gelmez. Komsomol'un bu yönüyle niteliği tam olarak anlaşılmadığından ya da bu örgütsel özerkliği kullanarak anlayışlarını, politik farklılıklarını partiye dayatmak ve örgütsel özerkliği buna zemin olarak kullanmak isteyenler olabilecektir. Sorun salt bununla da sınırlı değildir. Partinin ihtiyaçlarını görmezden gelerek kendi olanaklarını partiye örgütsel özerklik bahanesiyle sunmama tavrı, eleman ve kadro aktarmama gibi tavırlar içerisine girilebilir. Açıktır ki bunların gerekçesi örgütsel özerklik olamaz. Çünkü Komsomol başlıbaşına bir örgütlenme değildir. Partinin yan örgütüdür. Partinin sınıf savaşımı içerisinde güçlenmesi, parti politikalarının kitleler içerisinde en geniş şekilde yapılabilmesi ve dolayısıyla örgütlenmesi için kurulmuş bir örgütlenmedir. Elbette bunun için kendi ihtiyaçları da olacaktır. Ancak bu ihtiyaçların değerlendirilmesi kendi başına değil partiyle birlikte partinin toplam ihtiyaçları içerisinde yapılmak zorundadır.

Gençliğin dinamizmi, heyecanı ve sınıfsal özelliklerinden gelen küçük burjuva yanları onu, bu bağımsızlıkçı ve dayatmacı bir tavra götürebilmektedir. Yani bu tehlike her zaman vardır. Bu sektör, dar grupçu ve bağımsızlıkçı anlayışın yıkılması tabii ki örgütsel müdahalelerden çok, ideolojik mücadele sorunudur. Zaten iki çizgi mücadelesinin konusu olan bu sorun esasta ideolojik mücadele yöntemiyle çözülebilir. Ancak bu sakat anlayış

kendisini pratikte bir dayatma olarak gösteriyorsa elbette ki uygun bir örgütsel müdahalede de bulunulur.

Mesele bu yönüyle müdahalede bulunup bulunmama sorunu değil, Parti-Komsomol ilişkisini her düzeyde ve mücadelenin ileri ya da geri olduğu her dönemde olması gerektiği gibi kurmak ve bu noktada oluşabilecek zaafı mümkün mertebe aza indirmek olacaktır. Şüphesiz ki bu tip sorunlar salt Parti-Komsomol ilişkisi içinde çıkmıyor. Partinin iki bölge örgütü arasında da aynı türden sorunlar çıkabiliyor. Bununla birlikte burada sorunun özgün bir yanı var. İki bölge örgütü tek tüzüğe ve hukuka sahipken, ancak parti ve Komsomol iki ayrı tüzüğe sahiptir. Ve genelde Komsomol'da ortaya çıkan bağımsızlıkçı dar grupçu sektör çizgiler bunu öne çıkarıp, yani örgütsel özerkliğe yanlış bir şekilde dayanarak parti kararlarını ve direktiflerini dikkate almama vs. gibi tavırlar ortaya koyabilmekteler.

Komsomol'un ayrı bir tüzüğü ve özerk yapısı vardır dedik. Bu özerkliğin bağımsız inisiyatifi geliştirmesi için konulduğunu da belirtmiştik. Ancak bağımsız inisiyatiften kastımız kafasına göre hareket eden sorumsuz, bağımsızlıkçı, dar grupçu sektör bir çizgi değildir.

Bağımsız inisiyatiften kastımız, Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde politik gelişmelere ve olgulara nesnel bakabilen, doğruları olduğu kadar yanlışları da görebilen; eleştirme cesaretine sahip, kendi yanlışlarına karşı da aynı şekilde cesur, akıma karşı yüzme cesareti olmasıdır. Zor anlarda iradesizleşip acizleşmek yerine hızlı düşünüp tavır alabilen, daha sonra bunu gerekirse değiştirebilen, yani koşullara müdahale edebilme yeteneğini anlıyoruz.

Komsomol kendi tüzüğüne göre or-

gan toplantılarını, kongre ve konferanslarını düzenler. Kongre ve konferanslarda demokratik bir şekilde aldığı kararları, Partinin onayına sunar ve onaylandıktan sonra demokratik merkezîyetçilik ilkelelerine göre Komsomol'u işleterek uygulamaya sokar.

Parti, tüm bu süreçlerde gençlik komisyonu aracılığıyla izleyici ve denetleyicidir. Sık sık vurguladığımız gibi parti ideolojik-politik çizgi dışına çıkmadıkça kararlara ve Komsomol'un kendi iç örgütsel düzenlemelerine karışmaz. Bunun dışında parti, yine gençlik komisyonu aracılığıyla Komsomol'a öneri ve düşüncelerini iletir ve bu koordinasyon üzerinden ideolojik politik önderlik görevini yerine getirir. Komsomol-Parti ilişkisinde esas mesele de partinin Komsomol'u belirttiğimiz perspektif ve siyaset doğrultusunda denetleyip önderlik etmesidir. Bu doğru önderlik çizgisi oturduğu zaman Komsomol'un özerk yapısı bağımsızlıkçı ve dar grupçu sektör anlayış ve tutumlarının gelişmesine değil, aksine özerklik Komsomol'un ideolojik politik olarak gelişmesine yol açar. Örgütsel özerklik aynı zamanda Komsomol kadro ve militanlarının örgütsel olarak gelişmeleri açısından da gereklidir.

Gerek doğru bir kitle çizgisi yakalama ve bu konuda deneyim kazanma gerek iç örgütsel sorunlarda Komsomol'un özerk yapısı onun gelişmesini sağlayacaktır. Çünkü kendi sorunlarını çözmek için yoğunlaşacak ve sorunların çözümü için ya da politika üretmek için önderlikten bekleme eğilimi içinde olmayacak, kendi sorunlarının ve politikasının üretimi için kendisini ve örgütünü zorlayacaktır. Bu zorlanma elbette kendi kapasitesini aşan bir zorlama değildir. Aksine mevcut potansiyelin zorlanması ve devrim ve mücadele sorunlarına yoğunlaşmayı zorunlu kılan bir zorlanma olacaktır. Bu salt

örgütsel olarak bir deneyim tecrübe kazanılmasına değil, az önce de belirttiğimiz gibi ideolojik-politik olarak da gelişmeye hizmet edecektir. Bu nedenlerden dolayı Komsomol'un örgütsel olarak özerk olması gerekmektedir.

Komsomolun İdeolojik Çizgisi

Buraya kadar yaptığımız vurgularda Komsomol'un ideolojik çizgisinin Marksizm-Leninizm-Maoizm olduğunu belirttik. Bununla birlikte Komsomolun kendi iç çalışmalarında Maoizm'in kavranmasına ve kavratılmasına özel önem vermesi gerektiği açıktır. Genç kadro ve militanların kendi iç eğitimlerinde; tartışma ve araştırmalarında proletaryanın bilimi ve rehber ideolojisini kavramaları partinin ideolojik yapısının güçlenmesi açısından da önemlidir. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi Komsomol partinin genç kadroları yetiştirme okuludur. Komsomol faaliyetlerinde pişmiş, denenmiş ve Maoizm ile donanmış kadroların partide görevlendirilmesiyle Parti, taze kan kazanmış olacaktır. Bizim ki, gibi küçük üretimin, dolayısıyla küçük burjuvazinin yaygın olduğu ülkelerde partiye katılanların ideolojik dönüşümü doğal olarak belli bir zaman alacaktır. Bu dönüşümün partiye katılmadan önce Komsomol örgütlenmesi içerisinde gerçekleşmesi, partinin ideolojik hastalıklarla mücadele etmesindeki gücüne daha fazla güç katmış olacaktır.

Özellikle üniversite kökenli genç kadroların aydın özellikleri, entelektüel olarak daha gelişmiş olmaları Marksizm-Leninizm-Maoizm'i en azından teorik olarak kavramalarını kolaylaştıracaktır. "Bilme- yapma" diyalektiğinde bu kavrayışlarını Komsomol faaliyeti içinde pratiğe geçirme imkanı olacaktır. Böylece teorik kavrayışları soyut bir bilgi birikimi

oluşturmaktan ziyade pratikte sınanan somut çelişkilerin çözümünde yol gösteren devrimci teoriye dönüşecektir. Pratikte sınanmayan bilgi, yani pratiğe yol göstermeyen bilgi Maoizm’le ya da Marksist-Leninist-Maoist klasiklerle ne kadar haşır neşir olunursa olunsun bu bilgi kitabı bilgi olmaktan başka bir anlam ifade etmez. Ki öğrenci gençlik kökenlilerde daha çok dogmatik düşüncelerin olmasının gerçek nedeni de pratik yaşamdan kopuk oluşlarından kaynaklıdır. Lenin yoldaşın ünlü sözünde (“devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz”) geçen “devrimci teori”den de kasıt, budur. Pratik teoriyle yol bulacak, teori de pratiğe hizmet edecek ki arasındaki diyalektik ilişki doğru ele alınmış olsun.

Aydın özellikleri olan genç kadroların bu anlamda Maoist eğitimi Politik mücadelenin pratiğiyle sınanması Komsomolun kadro yetiştirmesinde önemli ve tayin edici bir olgudur. Bu, aynı zamanda bilginin, bilincin iradeleşmesi demektir. Bilincin, bilginin iradeleşmesi demek, bilincin irade haline (karar) getirilerek yaşama geçirilmesi aşaması iradeleşmiş bilinç demektir. Bilgi ve bilincini karar haline getirip pratiğe yüklenmeyen bir bilgi, boş çekmecelerde ve kağıt üzerinde kalmaktan öte bir pratik değere ulaşamaz.

Bunların yanı sıra Partinin de Komsomolun önüne perspektif ve politika koyması, deneyim eksikliğini bu yönüyle gidermesinde yardımcı olması, deneyim aktarması gerekir. Partinin sadece denetleme görevi yoktur. Aynı zamanda yukarıda da vurguladığımız gibi her konuda önderlik etmesi zorunludur. Yoksa “saldım çayıra mevlam kayıra” misali bir siyaset izlemekle gençlik örgütünden başarılı bir faaliyet bekleyemezsin. Parti tarafından hem öncülük hem de önderlik edilmeli ki gençlik içerisindeki parti dışı çizgilerin gelişip güçlenmesi önlenibilsin.

Bu bölüme sonuç olarak söyleyecek olursak Komsomol kadro, üye ve militanlarının ideolojik olarak Maoizmle donanması, Maoist eğitime önem vermesi ve bunu pratiğiyle bütünleştirmesi, dahası sözle eylemin birliğini ifade eden praksis adamı olması Komsomol’un önemli görevlerinden birisidir. Çünkü Komsomol’u, diğer küçük burjuva gençlik örgütlerinden ayıran ve onu belirgin kılacak olan en temel ölçüt Maoist örgüt olması; Maoist olarak düşünmesi ve Maoizm rehberliğinde sınıf savaşımındaki yerini almasıdır.

Komsomol ve Silahlı Mücadele

Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminde silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olduğunu tekrarlamaya gerek yok. Bu, aynı zamanda Maoist parti önderliğinde yürütülecek Halk Savaşı stratejisinin esas mücadele biçimi demektir. Temel örgütlenme biçimi ise parti örgütlenmesinden sonra halk ordusudur. Bu da ilk başta küçükten büyüğe doğru Halk Savaşı’nın genel stratejisi içerisinde oluşur. Düzensiz gerilla birliklerinden düzenli orduya, yani halkın ordulaşmasını esas almayan bir devrim anlayışı ülkemizde başarıya ulaşamaz. Halk Savaşı için burada söylediklerimiz yeterli değil elbette. O, ne tek başına bir silahlı mücadele veya onun seyri içerisinde oluşacak ordu örgütlenmesine, ne sadece bir Maoist partinin varlığına, ne de kır-şehir’i kuşatsın teorisine indirgenir. O, ideolojik-siyasi, örgütsel ve askeri savaş (Maoist ideolojik-siyasi çizgiyle şekillenmiş bir parti önderliğinde) çizgisinin bütünlüğü içerisinde yarı-sömürge yarı-feodal ve sömürge yarı-feodal ülkeler devriminin başarıya ulaşmasının stratejisini ifade eder.

Halk Savaşı bütünlüklü bir stratejidir.

Legal mücadele biçimleri, örgütlenmeleri, çeşitli düzeylerdeki kitle çalışmalarını vs. de içerir. Ancak bunların hepsi Parti önderliğinde halkın ordulaşması ve halk cephesinin kurulmasına hizmet etmektedir. Yani tüm faaliyet bu şekilde planlanmış ve hedeflerini bu şekilde oluşturmuştur.

Dolayısıyla Maoist Gençlik Örgütü olan Komsomol da Halk Savaşı stratejisinin sınıf savaşımının somut biçimi olmasına hizmet ve halk gençliğine bu strateji doğrultusunda önderlik eder. Bundandır ki halk gençliğinin öncü örgütü olarak Komsomol, silahlı mücadelenin uzağında-kıyısında vs. değil, tam ortasındadır. Kendi faaliyet alanlarında dönemin taktik planlamasına bağlı olarak silahlı mücadele içerisindeki görevlerini yerine getirir. Bu görevlerin düzeyinde sınırlama yoktur, sadece planlama vardır. Yani Komsomol taşlı sopalı sokak çatışmalarından bombalı saldırılara, halk düşmanlarının cezalandırılmasından askeri hedeflere yönelik silahlı saldırılara kadar, silahlı mücadelenin her türlü görevini gerçekleştirecek donanıma, birikime ve eğitime sahip olmalıdır. Militan, üye ve kadrolarını bu bilinçle donatmalıdır. Görevlerini yerine getirebilmek için eğitim vermelidir. İstihbarat toplamalı, hazırlık yapmalıdır.

Ancak her şey gibi silahlı mücadele de basitten karmaşığa gelişmektedir. Komsomol da bu diyalektik gelişim içerisinde basitten karmaşığa silahlı mücadele yürütmeli ve kendisini eğitmelidir. Ma-

oist komünist gençlik örgütünün tarihinde silahlı mücadele tecrübesi vardır. Ne var ki bu birikim örgütsel süreklilik içerisinde bugünlere taşınabilmiş değil. Elbette bu bir olumsuzluk. Komsomol örgütünün örgütsel sürekliliği bugünlere taşın-

bilmiş olunsaydı, o zaman elbette bu konuda bir çok sorun daha kolay aşılmış olacak, hatta nitelikli askeri eylemlilere imza atılabilecekti. Ancak bu deneyim yeni-

den kazanılabilecek bir deneyimdir. Değimiz gibi Komsomol'un kurulduğu ve ilk kongresini gerçekleştirdiği 1990'lı yılların başındaki gibi basitten karmaşığa düzenlenebilecek eylemlerle bu deneyim yeniden kazanılacaktır.

Burada temel mesele Komsomol örgütünün Halk Savaşı içerisindeki yerini, işlevini doğru kavramaktır. Halk Savaşı stratejisi keyfi, iradeci ve salt radikalizmin ispatı için ortaya atılmış bir tez değildir. Türkiye-Kuzey Kürdistan nesnel gerçekliğinin ortaya çıkardığı devrim yolu teorisidir. Devrimin stratejik yoludur. Komsomolun başta kadroları olmak üzere tüm üye ve militanları öncelikle devrimin bu nesnellliğini kavramalıdır. Komünist partisinin programını benimsemek ya da salt teorik olarak onu onaylamak yetmez. Bu, sadece ilk adımdır. Devrimci, özellikle de komünist olanlar, bu teoriyi bütünselliği içerisinde devrimci pratiğe kendi kadro üye ve militanları tarafından

yaşama geçirilmezse, o zaman bu programın politik edebi bir eser olmaktan öte bir anlamı olmayacaktır.

Politik de olsa edebiyatçı olmak gibi bir amaç yok ise bu devrimci ideolojinin ve politikanın yaşama geçirilmesi için ne gerekiyorsa o yapılmalıdır. Öncü olmak donanımlı ve her bakımdan yetkin olmayı gerektirdiği kadar devrimci olmayı da gerektirir. Devrimci komünist olmak da cüretli olmayı zorunlu kılar. Burjuva devrimleri döneminde burjuvazinin öncüleri sermayenin sınırlarını genişletmek için bilinmeyen coğrafyalara gittiler. Okyanuslar aşıldı. Cüret ettiler.. Dünyayı sermayenin önüne serdiler. Fransız devriminde Danton, “cesaret, cesaret, cesaret” diyordu. Biz de dünyayı insanlığın önüne sermek istiyorsak aynı cüretin daha fazlasını göstermek durumundayız. Ki burjuvazinin öncüleri o dağları okyanusları aşarken dünyayı keşfe çıktıklarında kaybedecekleri önemli bir şey vardı: “sermaye”. Oysa bizim kazanacağımız bir dünya, kaybedeceğimiz ise sadece kölelik zincirleri...

Silahlı mücadele, Halk Savaşı stratejisi içerisinde kitleleri örgütlemeydir. Kitleleri örgütlemeyen, dar kadro yapısıyla sınırlı bir eylem çizgisi Halk Savaşı stratejisine terstir. Bu yönüyle silahlı eylem çizgisi bir yandan düşmanı taciz edip, yıpratıp onun kurumlarını, kadrolarının moralini bozup parçalanmasına yol açarken aynı zamanda halk gençliğini örgütlemelidir. Savaşı kiteselleştirmelidir.

Kitleleri eyleme seferber etmeyen, kitlelerin politik bilinçlerine hitap etmeyen eylem çizgisi doğru eylem çizgisi değildir. Bizim ideolojik, politik, askeri çizgimiz ve kitle çizgimiz halkın silahlanmasına ve ordulaşmasına hizmet etmelidir. Silahlı mücadelenin basitten karmaşığa gelişmesinden

kastımız aynı zamanda budur. Kentlerde yapılacak bazı silahlı eylemlerde illegalite, gizlilik önemlidir. Elbette ki bu anlamıyla bazı eylemler profesyonel komitelerin işi olacaktır. Uzmanlaşmış askeri bir örgütlenme gerektirecektir. Meselenin bu boyutu yukarıda koyduğumuz eylem çizgisi anlayışına ters düşmez. Burada önemli olan politik bütünlüktür. Kentlerde bir cezalandırma eylemi elbette gizlilik gerektirecektir. Ancak halk düşmanlarının cezalandırılmasının yaratacağı politik etki diğer mücadele araçlarıyla tamamlandığında kitlelerde çok somut bir mücadele ve örgütlenme bilinci gelişecektir. Anlaşıldığı üzere tartıştığımız tek tek eylemlerin kendisi değil, silahlı mücadele anlayışımız daha açık deyimiyle halk savaşı stratejisinin hizmetinde olacak olan silahlı mücadele çizgisidir.

Komsomol örgütü politik bir örgüttür. Maoist komünist gençliğin ideolojik birlik zemininde oluşturduğu politik bir örgüttür. Halk Savaşı’nda halk gençliğine önderlik etme görevi vardır. Bu nedenle Komsomol için geçmişte yapıldığı gibi yarı-askeri mi askeri mi ya da değil mi tartışması yapmak doğru değildir. Halk Savaşına önderlik eden bir komünist partisi için bu tartışmayı yapmak nasıl anlamsızsa, aynı şekilde Komsomol için de anlamsızdır. Nasıl ki komünist partis politik bir örgüt ama Halk Savaşı gerçeğinden ötürü askerileşmiş bir politik örgüt ise, Komsomol da, politik bir gençlik örgütü ama Halk Savaşı gerçeğinden ötürü askerileşmiş bir politik gençlik örgütüdür. Dolayısıyla, Komsomol halk gençliğine önderlik ederken onu silahlı mücadele içerisinde örgütleyecek bir öncü örgüttür. Bu bağlamda askeri konularda uzmanlaşması, savaşın askeri kuralları ve planlaması üzerine kafa yorması ve bizzat bunun pratiğine yönelmesi yanlış

değildir ve bu politik niteliğine zarar vermez. Zarar vermediği gibi askeri yarı-askeri gibi sıfatlarla da politik niteliği üzerine onun içeriğini boşaltacak içi boş kelime yığını şeklinde tartışmalar yürütmenin de önüne geçer.

Komsomol Üyelığının Niteliği

Maoist komünist gençlik örgütünün üyelik kriterlerini aşağıdaki gibi özetleyebiliriz:

Komünist Partisinin önderliğinde, program ve ilkeleri doğrultusunda komünizm mücadelesine atılmakta kararlı ve istekli olmak ve Komünist Partisinin politikalarını kendi politikaları gibi benimsemek. Maoizm rehberliğinde mücadeleye sonuna kadar bağlı olmak,

Komünist bir örgütün gerektirdiği çelikten disipline girmek ve bu gönüllü disiplinin gerektirdiği gibi davranarak örgüt disiplininin örgütlenme ilke ve kurallarının demokratik merkezîyetçilikle ifade olunan işleyişin dışına çıkmamak,

Verilen her göreve, disiplin ve sorumluluk anlayışıyla ve görevin küçüğü büyüğü olmaz anlayışıyla, devrim ve partinin çıkarlarının esas olduğu bilinciyle hazır olmak ve halkın, devrimin ve partinin çıkarlarını her şeyden üstün tutarak, hangi alan ve biçimde olursa olsun, verilen görevleri, kendini feda ruhu ve coşkuyla yerine getirmeye çalışmak,

Alınan kararlara uymak. Bunu yaparken amir veya memur zihniyetine düşmeden örgüt içi demokrasi, eleştiri-özeleştiri mekanizmalarını işleyişe uygun hayata geçirmek,

Kendini ve yoldaşlarını geliştirmek ve dönüştürmekte kararlı, istekli ve sabırlı; gelişime açık, sorumluluk sahibi ve inisiyatifli olmak,

Komsomolun herhangi bir organ, komite ve hücrelerinde aktif olarak çalışmak,

Düzenli olarak aidat ödemek,

15-25 yaş arasında olmak.

Komsomolun üyelik kriterleri görüldüğü gibi Maoizmi rehber edinme, parti programını benimseme ve eylem ve irade birliği üzerine odaklanıyor. Her komünist parti ve örgütte olması gereken zorunlu ilkeler gibi. Bir Komsomol üye veya militanından beklenenle elbette bir parti üyesinden beklenen aynı değil. Burada Komsomolun kendi disiplininin bahsediyoruz. Amaç kendi faaliyeti çerçevesinde kendi disiplinini oluşturmaktır.

Komsomol, bir parti okulu olduğundan yukarıda sıraladığımız üyelik kriterleri aynı zamanda bir örgüt içi demokrasi ve disiplin eğitimidir. Elbette bu eğitime rehberlik eden de Maoizm olacaktır. Komsomol “bilmek yapmaktır” diyalektiği içerisinde Komsomol üyelerini örgütsel işleyiş konusunda da eğitecektir.

Buradaki üyelik kriterleri kuru, mekanik ve yazıldığı şekliyle anlaşılmalıdır. Bu maddelerin alt başlıkları da düşünülmelidir. Faaliyetin değerlendirilmesi, rapor haline getirilmesi, raporların değerlendirilmesi, ve bir dizi politik karar almak için yapılan tartışmalar, alınan kararlar, bunların uygulanması, uygulama aşamasında denetim, vs. vs.

Örgütsel işleyiş içerisinde yoldaşlık ilişkilerini geliştirmek, güçlendirmek, ideolojik eleştirilerde ve değerlendirmelerde bulunmak, yine bu tartışmalar sırasında demokrasi ve disiplini çiğnemenin tartışmaları en zengin olabilecek şekilde yürütmek ama tartışma klubüne dönüşmemek, dönüştürmemek...

Üyelik kriterleri basit birer örgütsel karar olarak anlaşılırsa örgüt içinde çıkan sorunların çözümünde araç olamaz.

Önemli olan onun nasıl kavranıldığıdır. Çünkü sonuçta en mükemmel örgütsel işleyiş kuralları ya da tüzük vs. burjuva hukukuna dayanır. Burjuva hukukunun en genişletilmiş, en eşitlikçi halidir. Eşitlik ilkesine dayandığı için burjuva hukukunu temel alır. Ancak sınıflı toplumlarda söz konusu olan komünist bir örgüt dahi olsa tüzüğü eşitlik ilkesine dayanmak zorundadır. Çünkü Lenin'in deyişiyle "biz komünistler, komünist toplumun yetiştirdiği komünistler değiliz, sınıflı toplumda yetişmiş komünistleriz". Bu nedenle yukarıda koyduğumuz örgütlenme ilkeleridir. Tüzüğe, örgütlenmeye ilişkin temel bakış açısını içermektedir.

Yukarıda maddeler halinde sıraladıklarımız birer tüzük maddesi değildir. Bazıları tüzük maddesi de olabilecek üyelik kriteri ve anlayışıdır. Bu kriterlerin doğru anlaşılmasından bahsederken önemli olan bunların doğru olarak yerine getirilmesidir. Yani Maoizm rehberliğinde yürümek demek, kabaca söyleyecek olursak Maoizmi teorik olarak bütün yönleriyle bilmek anlamına gelmemektedir. Ya da bir hücrede görevli bir militandan kaldıramayacağı görevler isteyip yapamadığında da onu disiplinsiz olarak nitelemek anlamına da gelmemektedir. Aksine bu kriterleri böyle anlamak basittir ve mekanik bir algılayıştır. Bu kaba ve mekanik üyelik anlayışının eleştirisini Parti gerçekleştirdiği birinci kongresinde ele aldı ve düzeltti ve açıkladı. Aynı şekilde kom-somol da üyelik kriterlerini sanki bir kadro seçmişçesine sekte ya da bağlılık ve yeteneğe dikkat etmeksizin gelişigüzel bir şekilde liberal uygularsa elbette sorun olacaktır. Bu nedenle üyelik anlayışının dönemsel örgütlenme politikası ile ilişkisi doğru kurularak kavranılması ve uygulanması oldukça önemlidir.

Örgütsel ihtiyaçlar üyelerin niteliğini temel olarak değiştirmez., değiştirmeme-

lidir. Bu kriterler az önce de belirttiğimiz gibi elbette dönemsel örgütlenme politikasına göre değerlendirilmelidir ama bu yukarıda saydığımız temel niteliklerin değiştirilmesini ya da bunlardan taviz verilmesini gerektirmez. r

Yazımızın birinci bölümünü bitirmiş durumdayız. Önümüzdeki sayıda ikinci bölümde; Komsomol'un örgütsel işleyişi ve örgüt yapısı, çalışma tarzı, faaliyet alanları temel başlıklarını inceleyeceğiz.

NATO Zirvesi'nin ardından...

Ortaya çıkan gerçekler, çıkarılması gereken dersler

Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi geçmiş yenilgilerinden gereken dersleri çıkarmış mıdır, NATO karşıtı mücadele bu açıdan ele alındığında hangi sonuçlarla karşılaşmakta? Ya da, devrimci hareket iktidar bilincine ne kadar sahiptir? Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinde yer alan geniş kesimlerin NATO karşıtı mücadeleye dahil olmamasının nedenleri nelerdir ve hangi tipten sonuçlar doğurmuştur? Emperyalist sistemin NATO Zirvesi'nden çıkarttıkları kararlar ve NATO'ya karşı mücadele deneyiminden çıkarılması gereken tecrübeler, yukarıda sorular şeklinde formüle ettiğimiz bu temel başlıklardan hareketle irdelendiğinde; günümüzü doğru biçimde analiz etme ve çözümleme açısından çok önemli gerçeklerin, verilerin ortaya çıktığı görülecektir

Devrimci hareketin, genel olarak da sol hareketin aylarca temel gündem maddesini oluşturan NATO'nun İstanbul Zirvesi sona erdi.

Şimdi, NATO Zirvesi'ni ve ona karşı mücadele eden politik öznelerin gerçekliğini, belli başlı temel başlıklar halinde ele almanın zamanıdır.

Emperyalist sistemin uluslararası karşı-devrimci örgütü NATO'nun "yeni misyon"u nedir? Emperyalist sistemin kendi içindeki uzlaş ve çatışma noktaları nelerdir ve bu çatışma noktaları yakın ve orta gelecekte hangi seyri takip edecektir? "Bizden" gibi görünen ama bizlerin altını oyan "devrimci" kurtçuklar kimlerdir, bunu hangi zeminde, hangi biçimde yapmaktalar? Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi geçmiş yenilgilerinden gereken dersleri çıkarmış mıdır, NATO karşıtı mücadele bu açıdan ele alındığında hangi sonuçlarla karşılaşmakta? Ya da, devrimci hareket iktidar bilincine ne kadar sahiptir? Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinde yer alan geniş kesimlerin NATO karşıtı mücadeleye dahil olmamasının nedenleri nelerdir ve hangi tipten sonuçlar doğurmuştur? Emperyalist sistemin NATO Zirvesi'nden çıkarttıkları ka-

rarlar ve NATO'ya karşı mücadele deneyiminden çıkarılması gereken tecrübeler, yukarıda sorular şeklinde formüle ettiğimiz bu temel başlıklardan hareketle irdelendiğinde; günümüzü doğru biçimde analiz etme ve çözümleme açısından çok önemli gerçeklerin, verilerin ortaya çıktığı görülecektir.

“Eski NATO öldü, yaşasın yeni NATO!”

Emperyalist-kapitalist ve feodal sistem sahipleri, NATO'nun yeni misyonunu gizli kapılar ardında tartışmadılar. Aksine, NATO'nun İstanbul Zirvesi'nden neyi amaçladıklarını çeşitli defalar çok açık bir biçimde ifade ettiler. NATO'nun bu yeni misyonu hangi güçlerin inisiyatifinde olacaktı? Bu süreçten hangi emperyalist güç ya da güçler daha kazançlı çıkacaktı? Emperyalistler arasındaki asıl çatışma noktası buydu. Fakat, emperyalistler aralarındaki bu çatışmaya rağmen, NATO'nun oynaması gerektiği rol noktasında net ve ortak bir düşünceye sahiptiler.

NATO Genel Sekreteri **Jaap de Hoop Scheffer**'in, İstanbul zirvesinin hemen öncesinde NATO'nun yeni misyonuna ilişkin yaptığı açıklamalar, bu gerçeğe işaret ediyor. Scheffer, “*Nostaljik NATO öldü. Siyasi hedefleri olan yeni NATO Avrupa'nın ötesine bakmak zorunda*” demektedir. Scheffer, NATO Zirvesi'nin hemen öncesinde, Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı (TESEV) ile German Marshall Fund Of The United States (GMF) tarafından İstanbul'da düzenlenen “Yeni Bir Yol Kavşağında Atlantik İttifakı” konferansında, NATO'nun sorunların kaynağını erken bir biçimde tespit edip, hızlı bir şekilde çözme yolunu tutması gerektiğini ifade ederek, “*Gerekli müdahale erken yapılmazsa sorunlar kapımızı*

çalacaktır. NATO, Avrupa dışında da etkinlik göstermek zorundadır. Afganistan'daki operasyonumuzu genişleteceğiz, Akdeniz diyalogunu güçlendireceğiz” açıklamasını yapmıştı. NATO askeri kapasitesinin yenilenmesi gerektiğini de belirten Scheffer, “*Daha hızlı hareket eden, daha güçlü ve çevik kuvvetlere ihtiyacımız var. NATO'nun, siyasi hedeflerini gerçekleştirmesine olanak sağlayacak askeri donanımına sahip olması gerekmektedir*” demektedir. Scheffer, son olarak NATO ile Büyük Ortadoğu Projesi(BOP) arasındaki ilişkiyi ve daha önemlisi NATO'nun bahsedilen yeni hedeflerinin neler olduğunu gayet anlaşılır bir şekilde açıklamaktaydı: “*Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da varlığımızı göstermemiz gerekiyor. Bu bölgenin desteğimize ihtiyacı var. Hiçbir gelişme NATO'nun yeni misyonunu bu bölgeden daha fazla etkilemeyecek. Akdeniz diyalogumuzu güçlendirmek zorundayız. Bu zirvede bölge ülkeleriyle işbirliğini artıracak yeni İstanbul girişimini başlatacağız. Eski, nostaljik NATO öldü, yeni NATO misyonunda Avrupa sınırlarının ötesine bakmak zorunda. NATO geleceği şekillendirecek en güçlü kaynak olmaya devam edecektir.*” (28 Haziran 2004, Milliyet gazetesi)

NATO'ya yeni bir kimlik kazandırma ihtiyacı yeni oluşmuş bir durum değildi. İkinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında “Sovyet-Komünizm”i tehdidine karşı, emperyalist devletlerin ABD-Avrupa eksenli oluşumu olarak kurulan NATO; ekonomik, askeri, politik vb örgütlenişini ve imkanlarını belirlediği “düşman güce” göre konuşlandırmıştı. Ancak, 1990'da Rus sosyal emperyalizminin dağılmasının ardından, “Kızıl düşman”ı karşı kurulan NATO'nun varlığı tartışılır hale geldi. Bu noktadan sonra, emperyalist devletler ve özellikle ABD emperyalizmi inisiyatifi ele aldı. NATO, “Sovyet-Komünizmi tehdidine karşı kurulmuş bir

ABD emperyalizmi “terörle mücadele konseptini” kabul ettirmiştir. Bu, ABD emperyalizminin NATO adına dünyanın herhangi bir ülkesini işgal etmesinin önünü açan, bunu meşrulaştıran bir karardır. ABD emperyalizminin NATO’da diğer emperyalist güçlere oranla daha etkili olması gerçeği de düşünüldüğünde, diğer rakip emperyalist güçler sürece dahil olmak, pastadan pay kapmak için en azından kısa ve orta vadede ABD emperyalizmi-

..... savunma örgütü” olmanın ötesinde, emperyalist-kapitalist sistemin uluslararası bir saldırı örgütüydü. “Soğuk Savaş” olarak tabir edilen dönemde dahi bu işlevi görmüştü ve bu işlevi ilerletilerek sürdürülmeliydi. Emperyalist güçlerin Yugoslavya üzerinden Balkanlara çöreklenmesi süreci, NATO’nun yeni işlevine ilişkin ilk önemli pratikleri de gözler önüne serdi. 1999’da NATO’nun konseptinde değişikliklere gidildi. “İnsan hakları ihlalleri, baskı rejimleri, etnik çatışmalar, iktisadi sıkıntılar, siyasi nizamın çöküşü, kitle imha silahları” vb gerekçelerle NATO’nun dünyanın herhangi bir ülkesine saldırısı mümkün olabilirdi, bu “Demokratik-hür dünyanın” kendisini koruması açısından meşru görülmeliydi. Yalnız, tüm bu gerekçelerle beraber, NATO’nun bu yeni saldırı konseptini “gerçekçi” kılacak, ortaya çıkacak tepkileri büyük oranda pasifize edebilecek yeni bir “düşman” gerekliydi.

11 Eylül olayı, başka şeylerin yanın-

da, NATO’nun yeni kimliğinin artık tümüyle ilan edilerek, bu yeni kimliği ile devreye sokulmasının da ebeliğini yaptı.

11 Eylül olayının yankıları henüz sürmekte iken, uluslararası emperyalist koalasyonun Afganistan işgali sınırlı bir kesimin tepkisi dışında, çokta tepki çekmedi.

Yalnız, ABD emperyalizminin Almanya-Fransa eksenli AB emperyalistlerinin, Rusya ve Çin’in tüm itirazları ve engelleme çabalarına karşın, İngiltere emperyalizmini de yanına alarak Irak’ı işgal etmesi aynı rahatlıkta olmadı. Dünya halkları, Irak’ın işgalinin bedelinin ağır olacağının işaretini veren devasa eylemler ve kitle gösterileri düzenlediler.

Dünya halklarının ve ezilen uluslarının karşı çıkmasına, Almanya-Fransa eksenli AB emperyalistlerinin, Rusya ve Çin’in itirazlarına rağmen Irak’ı işgal eden ABD emperyalizmi, Irak ulusal direnişi gerçekliği ile de karşı karşıya kalınca ciddi bir açmaz içine girdi. Giderek yalnızlaştı.

ABD emperyalizmi NATO Zirvesi’ni, hem bu açmazdan kurtulmak, hem de rakip emperyalist güçleri gerileterek kendi hegemonyasını güçlendirmek için kullanmak amacındaydı. NATO ABD emperyalizminin dünya çapında kendi yüzyıl stratejisini uygulama aracı haline getirilirse ve diğer rakip emperyalist güçler buna ortak olmak durumunda bırakılırsa, sivrilen tek hedef olmaktan çıkacak, rakip emperyalist güçler de taşın altına elini koymaya mecbur edilerek cephe genişletilecekti. NATO Irak işgalinde rol almalı, daha genel olarak BOP adındaki ABD stratejik planı NATO üzerinden yürütülmeliydi. ABD emperyalizminin İstanbul Zirvesi’nden çıkartmak istediği kararlar buna dönüktü. İşte, NATO’nun İstanbul Zirvesi bu koşullarda gündeme geldi.

ABD emperyalizmi zirveden kazançlı çıktı

Zirve sonrasında çıkan kararlar ve sonrasındaki gelişmelere bakıldığında, ABD emperyalizminin, sınırlı ölçüde de olsa hedeflerine ulaştığını, zirveden en kazançlı çıkan emperyalist güç olduğu söylenebilir. Diğer yandan, Almanya-Fransa eksenli AB emperyalistleri ABD emperyalizmine doğrudan karşı çıkamamışlar, fakat zirvede de görüldüğü gibi, ABD emperyalizminin hedeflerine tam olarak ulaşmasının önüne de belli oranda geçmişlerdir. Emperyalist güçler arasındaki bu karşılıklı konumlanış, zirvede tartışılan ve karara bağlanan önemli meseleler ele alındığında daha net görülecektir.

ABD emperyalizmi “terörle mücadele konseptini” kabul ettirmiştir. Bu, ABD emperyalizminin NATO adına dünyanın herhangi bir ülkesini işgal etmesinin önünü açan, bunu meşrulaştıran bir karardır. ABD emperyalizminin NATO’da diğer emperyalist güçlere oranla daha etkili olması gerçeği de düşünüldüğünde, diğer rakip emperyalist güçler sürece dahil olmak, pastadan pay kapmak için en azından kısa ve orta vadede ABD emperyalizminin peşinden sürüklenmek durumunda kalacaklardır.

NATO’nun askeri gücünün hantal ve dağınık yapısından kurtararak, daha küçük ancak daha etkili ve hızlı bir yapıya kavuşturulması, zirvede emperyalistler arasında anlaşma sağlanan kararlardan biriydi. ABD emperyalizminin askeri-teknik güç bakımından diğer emperyalist devletlerden açık ara önde olması, bu noktada da inisiyatifi eline almasını sağlayacaktır. Yine, ABD emperyalizmi kendi üzerine düşen yükü diğer emperyalist güçlerle ve uşaklarıyla paylaşmış, yükünü hafifletmiştir. NATO’ya üye ülkelerin

herhangi bir “müdahaleye” askeri güç gönderip göndermeyeceğinin, oybirliğine bağlı olmaktan çıkarılıp isteğe bağlı hale getirilmesi de çok önemli bir karardır. Örneğin, bu kararın önemi, NATO üyesi 26 ülkeden 16’sının Irak’ta silahlı gücünün olması gerçeği hatırlandığında daha iyi görülecektir. Yani, Irak artık büyük oranda NATO’nun işgali altındadır. ABD emperyalizmi bu argümanı bundan sonra daha çok kullanacak, rakip emperyalist güçleri bu noktada da sıkıştırarak, geri adım atmaya zorlayacaktır.

IRAK ve AFGANİSTAN:

NATO Zirvesi’nde en çok konuşulan ve emperyalistler arasındaki çelişkilerin en çok su yüzüne vurduğu iki önemli mesele Afganistan ve Irak idi.

ABD emperyalizmi Afganistan’da NATO’nun var olan güçlerinin artırılmasını ve sadece başkent Kabil’de değil, tüm şehirlerde konumlandırılmasını istemekteydi. Emperyalistlerin Afganistan işgalinin de, şimdi bu işgalin derinleştirilmek istenmesinin de elbette ki Afgan halkının özgür olması istemiyle bir ilgisi yok. NATO’nun Afganistan’da daha geniş bir sahaya ve daha etkili bir biçimde yerleşmesi, Orta Asya’daki enerji kaynaklarının kontrolü ve Rus emperyalizmi ile Çin, Hindistan ve İran’ın daha yakın kontrol-markaj altına alınması gibi bir amacı var. Zirvede bir çok konuda ortak tavır sergileyen Almanya ve Fransa emperyalistleri bu konuda çıkarlarının farklılaşmasından kaynaklı anlaşmazlığa düştüler. Fransa ve İspanya NATO’nun acil mukabele gücünün (NRF) Afganistan’da konuşlandırılmasına karşı çıkarken, Afganistan’da konuşlanan ISAF kuvvetlerinin komutasını yürüten Alman emperyalizmi çıkarlarını gözeterek, ABD emperyalizminin bu istemine onay vermiştir.

Ayrıca, bu karar Alman emperyalizmi açısından özel bir anlam da taşımakta. İkinci emperyalist paylaşım savaşında yenilmesi sonrasında, yenilginin kabulü olarak, kendi askerlerini ülke sınırlarının dışında konuşlandırmasını bir hayli sınırlayan bir anayasa maddesi çıkarmak durumunda kalmıştı. Sadece Almanya’da değil, tüm dünyada Hitler Almanyasının mezalimliği halen çok canlıdır. Fakat, emperyalist rekabet, dünyanın yeniden paylaşımı gittikçe kızışırken, tekelci Alman kapitalizmi bu pay kapma yarışından geri kalmak istemiyor. Bu anlamıyla, Balkanlardan sonra Alman askeri birliklerinin Afganistan’daki varlığı ayrıca bu geri kalmışlığa bir son verme amacını da taşımakta.

Sonuç olarak, emperyalistler arasındaki bu güç dengelerine bağlı olarak, ABD emperyalizmi istediğini aldı, fakat bunun bedeli olarak da, Avrupalı emperyalistler ABD’ye olan bağımlılığından kurtulmuş Avrupa Ordusu’nu kurma yolunda önemli bir ödün kopardılar. Afganistan’daki NATO’nun varlığının güçlendirilmesine destek verirken, karşılığında Bosna’da NATO tarafından yönetilen SFOR işgal kuvvetinin yerini Avrupa Birliği Kuvveti’nin (EUFOR) almasını kabul ettirdiler.

ABD emperyalizmi Irak konusunda istediği sonucu da tam olarak alamasa da, bu sonuca yol açabilecek zemini yarattı. İşbirlikçi Irak ordusunun NATO tarafından Irak’ta eğitilmesini isteyen ABD’ye rağmen, Almanya-Fransa eksenli AB emperyalistlerinin karşı çıkması sonucu, bu mesele asıl olarak geleceğe ertelenmiştir. Uşak Irak ordusu nerede ve nasıl eğitilecektir? Bu konura net bir karar çıkmamıştır. Bu konuda taraflar arasındaki pazarlık, NATO Zirvesi öncesinde G-8 toplantısıyla başlayıp İrlanda zirvesi’nde de sürmüştü. Bush, kısa süre önce İrlanda’da yapılan ABD-AB Zirvesi sonrasında da, “ABD-Avrupa arasındaki, Irak anlaşmazlığı büyük ölçüde aşıldı. 2003’e damgasını vuran transatlantik bölünme geride kaldı, ittifak yeniden, üstelik Irak’ı, geniş Ortadoğu’yu içine alan bir sahada birlikte çalışmaya başladı” açıklamasını yapmıştı. Görünürde bir anlaşma vardı ve ABD emperyalizmi İrlanda zirvesi’nde, ABD’nin uydu sistemi GPS ile Avrupa’nın uydu sistemi Galileo’nun uzayda eşit haklara sahip olacağı yönünde bir anlaşmanın imzalandığını da açıklamıştı. Bu, Almanya-Fransa’ya verilen rüşvet oluyordu. Ki, bu küçümsenecek bir rüşvet de değildi. Bu anlaşma, 2008’den itibaren uzayda ABD tekelinin kırılması anlamına gelmekteydi. ABD emperyalizmi tüm bu girişimlerine ve verilen “uyum” mesajlarına karşın, istediğini tam olarak alamadı. Ancak, alınan kararda, uşak Irak ordusunun eğitilmesinde isteyen ülkenin görev alabileceği belirtilmektedir ve bunun nasıl olacağını asıl olarak emperyalistler arasındaki güç dengesi belirleyecektir. Bu anlamıyla, ABD emperyalizmi istediği kararı tam olarak çıkartmasa da, bunun için gerekli olan zemini yaratmış durumdadır.

Sonuç olarak, ABD emperyalizmi Ortadoğu’ya konuşlanmış ve bunu diğer emperyalist güçlere de kabul ettirmiştir. BOP ve onun uygulayıcısı NATO’da diğer emperyalist güçlere de belli payların verilmesine razı olması, “geri adım attı” şeklinde yorumlanamaz. ABD emperyalizminin NATO’yu Irak’ta daha çok devreye sokmasının elbette ki, şu an içinde bulunduğu sıkıştırılmışlıkla ilgisi var. Ancak, ABD diğer emperyalist güçleri de kendi inisiyatifini elde bırakmadan süreç dahil ettiği oranda var olan yükleri de paylaşmış ve kendi dünya jandarmalığı konumunu meşrulaştırmış olacaktır. Almanya ve Fransa eksenli emperyalist

blok ABD'nin gücünün de, kendi gücünün de farkındadır. Bu nedenle ABD emperyalizmine açıktan karşı çıkamamakta, ABD'nin yerleştiği Ortadoğu'dan en az karla çıkmasını sağlamaya çalışmaktalar.

Zirveyi protesto eden Rus sosyal emperyalizminin tutumu ise çok daha farklı oldu. Rusya Dışişleri Bakanı **Sergey Lavrov**'un, İstanbul'da

Ortadoğu'dan Güney Asya'ya kadar olan alanları emperyalist-kapitalist sistemin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden düzenleme amacı çerçevesinde, bu bölge ülkelerinin NATO'ya dahil edilmesi için somut adımlar atıldı.

“Akdeniz Diyalogu” olarak adlandırılan ve ABD önderliğinde 1994 yılında başlatılan girişime hız verilmesi kararı alındı. Bu çerçevede İsr-

NATO yetkilileri de, Türk hakim sınıfları da, sık sık “Türkiye'nin köprü olduğu”ndan bahsettiler. Türk hakim sınıfları, bunun yanında kendilerinin artık NATO açısından “çevre” ülke değil “merkez” ülke olduklarını açıkladılar. Bahsedilen köprüden kasıt, emperyalist efendilerinin uşak Türk hakim sınıfları üzerinden Ortadoğu ve Kafkasya'daki çıkarlarının korunup kollanmasıdır. “Çevreden merkeze geçme” durumu da, Türk hakim sınıflarının id-

yaptığı basın açıklamasında NATO'nun genişlemesine, “*Bu bir genişleme değil, askeri asimilasyon halini aldı. Rusya sınırındaki ülkelere NATO birlikleri yığılıyor. Bunun sebebi ne?*” diye tepki göstermesi ve NATO toplantılarını protesto etmesi, emperyalist dalaşın başka bir yönünü de gösteriyor.

Emperyalistler arasında var olan çelişkilerin önümüzdeki dönemde daha da şiddetleneceği, bir zorunluluğun sonucu olarak daha şiddetli bir biçimde karşı karşıya gelecekleri açıktır.

Zirvede alınan kararlar, yukarıda ifade ettiklerimizle sınırlı kalmadı. Tartışılan ve karara bağlanan önemli konulardan biri de NATO'ya yeni üye alımları ve gelişme stratejisiydi. ABD planı olan BOP, Genişletilmiş Büyük Ortadoğu Projesi olarak değiştirildi. Akdeniz'den Afrika'ya,

il, Ürdün, Mısır, Cezayir, Tunus, Fas, Moritanya'yı üyeliğe dahil etme projesine karar verildi. Yine, “İstanbul İşbirliği Girişimi” adıyla Suudi Arabistan, Katar, Bağımsız Arap Emirlikleri, Umman, Bahreyn ve Kuveyt gibi ülkelerle de diyalogların başlatılması kararına varıldı. Alınan bu kararların gerçekleşmesi, başta ABD olmak üzere emperyalistlerin geniş bir coğrafyaya üstlenmesi ve bu coğrafya ülkelerinin iktisadi, siyasal yapılanmalarını kendi çıkarlarına dönük yeniden yapılanma amacıyla önemli bir kazanım sağlaması anlamına gelecek.

Kısacası, NATO artık kimlik dönüşümünü sağlama anlamında temel politikalarını belirlemiş ve bunun gerçekleşmesi için ilk ciddi girişimlerini başlatmıştır. NATO artık uluslararası kapitalizmin kolektif saldırı aygıtı olarak daha üst bir biçimde tahkim edilmiştir.

Türk hakim sınıfları zirveden istediği sonucu alamadı

Türk hakim sınıfları, zirveye ev sahipliği yapmanın avantajını da iyi kullanarak, kendi cephesinden kazançlı çıkmaya dönük hamleler yaptıysa da, bunda esasen başarılı olamadı.

NATO yetkilileri de, Türk hakim sınıfları da, sık sık “Türkiye’nin köprü olduğu”ndan bahsettiler. Türk hakim sınıfları, bunun yanında kendilerinin artık NATO açısından “çevre” ülke değil “merkez” ülke olduklarını açıkladılar. Bahsedilen köprüden kasıt, emperyalist efendilerinin uşak Türk hakim sınıfları üzerinden Ortadoğu ve Kafkasya’daki çıkarlarının korunup kollanmasıdır. “Çevreden merkeze geçme” durumu da, Türk hakim sınıflarının iddialarının aksine, NATO’da daha çok söz sahibi olmak anlamına gelmiyor. Bu iki bölgede daha çok karşı-devrimci rol üstlenmesi anlamına geliyor. Bu şekilde, Türk hakim sınıfları emperyalistlerin Ortadoğu ve Kafkaslardaki mayınların üzerine sürülen eşiği oluyor.

Türk hakim sınıfları, Irak politikası, KONGRA-GEL varlığı, AB üyeliği ve Kıbrıs konularında, zirve dolayısıyla kendi çıkarları doğrultusunda önemli adım atabileceklerini düşünmüş, hareket tarzlarını bu şekilde belirlemişlerdi.

Türk hakim sınıflarının Irak’ta daha etkin rol alma, “Kürt devletinin” kurulmasına dönük kaygılarının giderilmesi, Kürt ulusal hareketinin tasfiyesine dönük ABD emperyalizminin askeri “çözümü” devreye koyması, AB üyeliği noktasında ayak sürüyen bazı Avrupa ülkelerinin ABD üzerinden hizaya getirilmesi, KKTC’nin tanınmasına dönük ABD zorlaması noktalarının tümünde asıl olarak başarısız oldular. ABD emperyalizmi, Irak’ın daha diğer bölgelerinde kendi ha-

kimiyetini oturtmamışken, Kürt ulusal hareketine dönük bir askeri operasyona girişmeyeceğini, Türk devletinin şimdilik Irak’a asker göndermesinin gerekli olmadığını, Irak’taki Kürt varlığı noktasında farklı düşündüklerini çok açık bir biçimde ifade etmiştir. AB üyeliği ve Kıbrıs noktasında da genel geçer açıklamalar yapmış, bu konularda kendi cephesinden çokta zorlayıcı olmamıştır.

Bush’un Türkiye’nin AB’ye alınması için yaptığı çağrı olumlu hava yaratmaktan çok, Avrupalı emperyalistlerde, Türkiye’nin ABD’nin Avrupa içerisindeki Truva atı olacağı düşüncesini daha da perçinlemiş, tepkiye yol açmıştır. Fransa cumhurbaşkanının Bush’a, “*Biz Meksika’nın iç işlerine karışıyor muyuz? Siz niye iç işlerimize karışıyorsunuz*” diyerek cevap vermesi, Avrupalı emperyalistlerin ve kapitalist devletlerin çoğunun düşüncesini ifade ediyor. Avrupa, ABD’nin maşası konumundaki bir Türkiye’yi AB’ye almayacaktır. Son zirvede yaşanan tartışmalar bunu bir kez daha göstermiştir.

Fakat, Türk hakim sınıfları emperyalizmin bölgedeki en güçlü karşı-devrimci koçbaşı olma hevesiyle, Irak polislerinin eğitimini üstlenerek, bundan sonraki süreçte emellerini gerçekleştirmek için her yolu deneyeceğini bir kez daha göstermiştir. Türk hakim sınıfları BOP dahilinde “merkezi” bir rol oynayabilmek için ekonomik ve siyasi istikrara sahip olmak zorundadır. Fakat, her ikisinde de istikrarsızlık içinde yüzmektedir. Bu da, Türk hakim sınıfları açısından devrimci, demokrat, muhalif tüm kesimlerin ezilmesi demek oluyor. Onlar, ekonomik ve siyasi istikrardan bunu anlıyorlar. Ülkede sınıf mücadelesinin kısa sürede bir hayli sertleşeceğini ve bu duruma hazır olunması gerektiğini söylemek için kain olmaya gerek yok.

NATO karşıtlığı, olumluluklar, olumsuzluklar...

Türk hakim sınıfları İstanbul’da yapılacak NATO Zirvesinin kendileri ve efendileri açısından öneminin farkındaydılar ve buna göre hazırlandılar. NATO’ya şu veya bu biçimde karşı olduğunu açıklayan, bu karşıtlığını pratiğe döken birçok kesime fütursuzca saldırdılar. Avrupa’nın bazı ülkelerinde ve ülkede eş zamanlı olarak başlatılan 1 Nisan karşı-devrimci saldırısıyla, demokratik mücadele içerisinde yer alan yüzlerce insanın tutuklanması bunların en kapsamlısı idi. Kendilerince, gerekli olan gözdağını bu saldırıyla vermişlerdi. Fakat, bu yönlü üst boyutta saldırılara rağmen NATO karşıtı mücadele yoğunlaşarak ve yaygınlaşarak sürdü. Son yıllarda görülmeyen bir politik atmosfer, canlılık yaratıldı. NATO karşıtı mücadelede en öne çıkan birliktelik ise, çok çeşitli ideolojik-politik çizgilere sahip kesimlerin bir araya gelebildiği “NATO ve Bush Karşıtı Birlik”ti. Birlik İstanbul’un bir çok semtinde, Ege’nin, Çukurova’nın, İç Anadolu’nun, Kuzey Kürdistan’ın, Marmara bölgesi ve Karadeniz’in bir çok ilinde yerel ayaklarını oluşturarak yoğun bir ajitasyon-propagandaya girişti. Merkezi ve yerel bir çok eyleme imza attı. Bu yoğunluğun yanında, son yılların en yaygın faaliyetine de imza atıldı. Milyonlarca halk kitlesiyle bire bir temas kuruldu, NATO karşıtlığının nedenleri anlatıldı, neden karşı olması gerektiğine değinildi. NATO karşıtlarının Meclise sunmak için NATO Zirvesi öncesinde 1 milyon imza toplamış olmaları faaliyetin yaygınlığını gösteren önemli bir veridir.

Birlik’in yanında, ÖDP’den ve ÖDP’li sendikacılardan oluşan “Barış ve Adalet Koalisyonu”(BAK) ve TKP’nin oluşturduğu “İşgal Karşıtı Komiteler”(İKK) de NATO karşıtı mücadelenin

ÖDP’nin NATO karşıtı duruşunu, kendilerine seçtikleri başlıca slogan da ele vermekteydi: “Bush Gelme!” Halk kitlelerini ürkütmemek ve daha geniş kesimleri harekete geçirmek gerekçesiyle kampanyalarında sadece Bush’u ön plana çıkardılar. Bir sistem olarak emperyalist kapitalizmi bilinçli bir şekilde hedef dışı bıraktılar. Aslında bu reformist güçler, emperyalist sistemi ve onun bir parçası olan Türk egemen sistemini karşı-

...sına almadan “muhalefet” yürüttüğü diğer iki önemli bileşeniydi. Daha önce Halk İçin Devrimci Demokrasi sayfalarında da ifade edildiği gibi, özellikle Birlik tüm NATO karşıtlarını bir tek merkezde birleştirmek için ciddi çabalar içerisine girdi. Fakat, ÖDP ve TKP ısrarla ayrı kalmak için çaba gösterdiler. Bu ayrışma, eşyanın tabiatına uygun bir saflaşma oldu ve anlaşılır sınıfsal temellere dayanmaktaydı. Milli burjuvazinin sol reformcu kesimlerinin politik sözcülüğüne soyunan ÖDP ile sahte komünist, tatlı su devrimcisi TKP reformcu revizyonizmi ve Birlik bileşenleri NATO’ya karşı mücadeleden aynı şeyi anlamıyordu. NATO karşıtı mücadelenin tüm dönemi boyunca bu keskin farklılık kendisini sürekli gösterdi.

NATO karşıtı mücadele nasıl olmalıydı? Kimler tarafından nasıl yürütüldü? Bu mücadelenin doğruları ve yanlışları nelerdi? Bu sorulara doğru cevaplar vermek için; tek merkez oluşturmak için geçen dönemde yürütülen tartışmaları ve sonuç olarak NATO karşıtı mücadelede üç ayrı merkezin oluşması sürecini ele almak gerekir.

NATO Zirvesi'nin ülkede yapılacak olması NATO karşıtlarını aylar öncesinden harekete geçirdi. Ancak, savaş karşıtı hareket Irak'ın emperyalist işgalinin sonrasında iki ana gövdeye bölünmüştü. Emperyalist işgali benimsemeyen ve Irak ulusal direnişini savunun geniş bir kesim Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'yla yoluna devam ederken, ABD emperyalizminin Irak'ı işgal etmesiyle "başarıyı elde ettiğini" düşünerek yılgınlığa düşen ve her türlü şiddeti haklı-haksız ayrımına tabi tutmadan kınayarak Irak ulusal direnişini desteklemekten imtina eden ÖDP çevresi Koordinasyondan ayrılarak BAK'ı oluşturdu. (Koordinasyon daha sonra sürece uygun olarak adını Irak'ta İşgale hayır Koordinasyonu olarak değiştirdi) Bu ayrım, emperyalizm karşıtı mücadeleyi de olumsuz etkiledi. 1 Mayıs da suni ayrımlarla parçalı şekilde kutlanınca, devrim ve demokrasi cephesinde NATO karşıtı tek bir merkez oluşturulmasına dönük ciddi bir basınç oluştu. Koordinasyon ve BAK arasında bir çok görüşme yapıldı. İKK'ları oluşturan TKP de bu sürece dahil oldu. Bir ortaklık sağlanamayınca, Koordinasyonda yer alan bir çok bileşen, başka siyasi öznelerle birlikte NATO ve Bush Karşıtı Birlik'i oluşturdu. Bu üç merkezin ortaklaştığı tek eylem 27 Haziran İstanbul buluşması oldu, ve bu da Birlik'in ciddi tavizler vermesiyle mümkün olabildi.

Siyasette ve mücadele tarzındaki bu ayrışmanın daha önce de belirttiğimiz gibi anlaşılabilir, sınıfsal temelleri vardı. Bu farklılaşma ve saflaşmanın doğru şekilde kavranması, ülkedeki anti-emperyalist hareketin gelişimine doğru bir yol verebilmek açısından hayattır. Bu süreçten doğru dersler çıkarmak için, bu üç merkezin tek tek ele alınması faydalı olacaktır.

Barış ve Adalet Koalisyonu (BAK):

"Perşembe'nin gelişi Çarşamba'dan belli olur" diye bir söz vardır. ÖDP çevresinin savaş ve NATO karşıtı tutumunu bu sözle ifade edebiliriz. Çünkü, ÖDP çevresi, Irak'ın işgal edilmesinin hemen sonrasında, Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu içerisinde orta sınıf pasifizmini devrim ve demokrasi güçlerine "tek doğru yol" olarak yutturamayınca, ayrılıp BAK'ı oluşturmuştur. Bu süreç sonrasında da, bu orta sınıf pasifizmini varabileceği son aşamaya kadar götürerek uçlaştırmış, keskinleştirmiştir. Bu kesimin NATO karşıtı mücadeledeki siyasi perspektiflerini ve eylem tarzını ele almak, o hareketin politik niteliğinin görülmesi açısından yeterli olacaktır.

Birincisi, ÖDP çevresi daha başında halka karşı önemli bir siyasi sahtekarlık yapmış, sadece kendilerinin ve birkaç aydının yer aldığı grubu, sanki çok geniş kesimler var imiş gibi, BAK şeklinde ifade etmiştir. BAK aslında=ÖDP'dir. TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı da, KESK Genel Merkezi ve Sami Evren de, TTB yöneticileri ve bir grup aydın da BAK ile birlikte hareket etmiştir. Bu kesimler yeri geldiğinde kendi kurumlarının ismini, yeri geldiğinde ise BAK'ı kullanmakta bir sakınca görmemişlerdir. Bu da ahlaki bir tutum değildir. BAK'tan yana tutumlarını açık olarak ifade etmekten, yeri geldiğinde kendi kurumlarının ismini kullanarak, hiçte hakları olmayan bir biçimde emperyalist işgale karşı çıkan ve Irak ulusal direnişini destekleyen yüz binlerce insanın iradesi ÖDP'nin orta sınıf pasifizmine peşkeş çekilmiştir.

İkincisi, ÖDP'nin NATO karşıtı duruşunu, kendilerine seçtikleri başlıca slogan da ele vermektiydi: "Bush Gelme!" Halk kitlelerini ürkütmemek ve daha geniş ke-

TKP öyle iddialı sloganlarla ortaya çıktı ki, etkili bir propaganda faaliyeti yürütmesinin verdiği yanılsamayla, bir çok kesim TKP'den ciddi eylemler bekleme tutumuna girdi. Fakat, TKP zirve günü Taksim'de bulunan Parti binasının önünde dahi yürüyemeden, Kemerburgaz'da düzenlediği "Gençlik Kampı"na gitti! TKP gerçekliğini yakından bilenler, buna şaşırmadılar. Çünkü, TKP günler öncesinden Kemerburgaz'daki Gençlik kampı ile zirvenin ilk gününü bilinçli olarak aynı güne denk getirmişti. Her zamanki tarzlarıyla, herhangi bir birliktelik içinde olma-

simleri harekete geçirmek gerekçesiyle kampanyalarında sadece Bush'u ön plana çıkardılar. Bir sistem olarak emperyalist kapitalizmi bilinçli bir şekilde hedef dışı bıraktılar. Aslında bu reformist güçler, emperyalist sistemi ve onun bir parçası olan Türk egemen sistemini karşısına almadan "muhalafet" yürütmek niyetindeydiler. Bu nedenle muhalafetleri ahmakça bir sızlanmaktan öteye gitmedi. Egemenler karşısında var olan bu ürkeklik durumu, emperyalist işgale karşı olan ve Irak ulusal direnişini destekleyen kesimlere karşı tutumlarında ise "canavar kesilme" durumuna dönüştü. Her vesile ile saldırmaktan, kara çalmaktan geri durmadılar. Çünkü, bu kesimlerin varlığı ve eylemleri ÖDP'nin gerçekte ne olduğunu ele veren bir işleve de sahip oluyordu. Sürekli orta sınıfın alıklaştırmış ortalama bilincine, ahmakça yavan duygularına seslenerek kitleleşmeye çalışan ÖDP devrimci mücadelenin yenilgi dönemlerinde yenilmiş ve yıldırmış geniş bir kesime de seslenmeyi ihmal etmedi. Bu kesimin ruh haline uygun argümanları sürekli kullanarak yenilgili ve yıldırmış ruh halini teorize etmeye çalıştı. Balon uçurdu, bisiklet sürdü, burjuva medyanın ilgi göstereceğini düşündüğü eylemlere yöneldi... Ancak bunda da başarılı olmadı. Tek başlarına düzenledikleri ve önceki günlerinde büyük bir gürültü koparttıkları Türkiye merkezli Savaşane eylemine sadece 500 kişi katıldı. Böyle olunca, ÖDP'ye NATO Zirvesi sonrasında NATO vadisini ellerinde sabun ve süpürge, temizlemek kaldı!

ÖDP'nin devrim ve demokrasi güçleriyle emperyalist sistem arasındaki bu "tarafsızlık" konumu, sınıflar mücadelesinin doğası gereği çok uzun sürmeyecek gibi görünüyor. Bu tarafsızlık konumunun emperyalist sistemin "sivil toplumcu" yemini yutması ve sol liberal burjuvazinin ideolojik-politik platformuna oturmasıyla sonuçlanması, en azından, bu çevrenin öne çıkan bazı ideologları açısından kuvvetle muhtemel.

Sahte TKP'nin İşgale

Karşı Komiteler'i:

Sahte TKP'nin devrim ve demokrasi mücadelesi karşısında oynadığı teslimiyetçi-uzlaşmacı rol de, NATO karşıtı mücadelede ciddi biçimde açığa çıkmış, bu noktada devrim ve demokrasi güçleri ciddi bir bilinç açıklığına kavuşmuşlardır.

Sosyalist İktidar Partisi (SİP) döneminde dar bir çevre olan sahte TKP, tam bir siyasi sahtekarlıkla TKP ismini alarak, devrimci mücadelenin yenilgi döneminden faydalanma kurnazlığına gitmiştir. Sahte TKP devrimci mücadelenin yenilgi dönemlerinin bir olumsuzluğu ve bu olumsuzluğun sonucu olarak belli bir kitleselleşme yaşamıştır. Yasal partinin verdiği olanaklardan da faydalanarak, henüz devrimci mücadele ile tanışmamış ciddi bir gençlik potansiyelini kendisine çekmiş ve bu potansiyelin devrimci çevrelerle ilişkilenebilmesi için, ısrarla her türlü birliktelikten şu veya bu bahaneyle uzak durmuştur.

NATO karşıtlığına en erken başlayan güç de TKP'dir. TKP, NATO karşıtı mücadeleye "İstanbul NATO'ya kapılarını kapatıyor" gibi, kendi cephelerinden hayli iddialı olan sloganla başladı. Yaptığı en yaygın faaliyet ise afişlemeydi. O, aynı zamanda, bu süreçte kendi çizgisine uygun olan bir biçimde milliyetçi argümanları sıklıkla kullanmaktan da çekinmedi.

TKP kurulduğundan beri, Türk egemen sistemiyle karşı karşıya gelmeyen, aksine, sistemde 'resmi TKP' sıfatıyla yer arayan bir parti olmuştur. Kürt sorununda tam bir Türk şoven çizgide yürümüştür. 28 Şubat'ta devlete göz kırparak "İrtica ile mücadele" etmiştir! 19 Aralık katliamının hemen sonrasında, katledilen devrimcilerin kanı daha kurumadan, "devrimci demokrasinin bittiğini" iddia ede-

rek, sevinç çığlıkları atmıştır. Devrimcilerin F tipine bir katliamla atılmasına sevinmişlerdir, çünkü onlar, devrimci hareketin fiziki tasfiyesiyle meydanın kendilerine kalacağını varsaymışlardır! İşte böylesine düzen içi uzlaşmacı politik çizgide yürüten bir partidir TKP!

TKP'nin NATO karşıtı mücadelede izlediği çizgi de, yukarıda örneklerini verdiklerimizden farklı olmadı. TKP öyle iddialı sloganlarla ortaya çıktı ki, etkili bir propaganda faaliyeti yürütmesinin verdiği yanılsamayla, bir çok kesim TKP'den ciddi eylemler bekleme tutumuna girdi. Fakat, TKP zirve günü Taksim'de bulunan Parti binasının önünde dahi yürüyemeden, Kemerburgaz'da düzenlediği "Gençlik Kampı"na gitti! TKP gerçekliğini yakından bilenler, buna şaşırmadılar. Çünkü, TKP günler öncesinden Kemerburgaz'daki Gençlik kampı ile zirvenin ilk gününü bilinçli olarak aynı güne denk getirmişti. Her zamanki tarzlarıyla, herhangi bir birliktelik içinde olmadan, kendilerini öne çıkaracak bir biçimde (İKK ile) görünümüne oynama kurnazlığını sergilediler. Belli merkezi eylemlere tüm ülkeden getirecekleri kitleleriyle kitlesel katılımı onlara yetecekti. Herkes TKP'nin en kitlesel katılımı sağladığını konuşacak, böylece çekim merkezi olacaktı vs vs. Fakat, düşündükleri gibi olmadı ve devrim ve demokrasi güçleri içinde önemli oranda teşhir oldular.

TKP'nin politik etkisi, devrimci hareketin gerilemesiyle doğru orantılıdır. Devrimci hareket güç kazandığı oranda, TKP daha çok teşhir olacak ve güç kaybedecektir. Çünkü TKP, devrimci mücadeledeki gerilemenin, bunun sonucu olan yenilgi, yığın ruh halinin şişirdiği bir balondur. TKP devrim ve demokrasi güçleriyle olan mesafesini daha çok açmak isteyecek, Türk egemen sistemine daha çok yaklaşacaktır.

NATO ve Bush Karşısı Birlik:

NATO'ya karşı mücadelede, devrim ve demokrasi cephesindeki güçlerin en gerçekçi, güçlü ve doğru birlikteliği "NATO Ve Bush Karşısı Birlik"le yapıldı.

İlk olarak birlik, çok çeşitli ve

Birlik içerisinde yer alan EMEP, SDP, EHP, TMMOB gibi parti ve kurumlar, BAK ve İKK'dan kendilerini ayırmakla birlikte, reformist çizgilerinden kaynaklı olarak Birlik'in daha güçlü bir duruş sergilemesini engelleyen, olumsuz bir rol de oynadılar. "Meşru olanın yasal olduğu" yanlış bilincine en çok bu kesim çakılıp kaldı. Birlik'e getirdikleri öneriler hep bu çerçevede oldu. Yasal olmayan fakat meşru olan ve Birlik'in çalışmalarına ciddi bir güç katacak olan önerilere karşı çıkarak,

farklı siyasal yapıları kendi içinde barındırdığı için, BAK ve TKP'nin İKK'sından farklı bir içeriğe sahipti. Bu içerik, onun en güçlü yönlerinden biriydi. Birlik siyasi perspektifi ile de BAK ve İKK'dan çok farklı bir konumdaydı. Birlik, NATO Zirvesi'ni yaptırmama perspektifi ile hareket etti. Buna uygun bir eylem takvimi üzerinden yürümeye çabaladı. Irak ulusal direnişini ve Filistin ulusal direnişini net bir şekilde sahiplendi. Emperyalist işgal karşısında net bir karşı konum aldı.

Fakat, birlik deneyimi de elbette

sancısız yürümedi. Öncelikle birlik çok farklı siyasal özneleri içinde barındırdığından, emperyalist işgal, NATO ve buna karşı mücadelede tam ve doğru bir tutuma sahip olmadı. Bunun böyle olması, heterojen özelliğinden dolayı doğaldı da. Maocusu da, küçük burjuva devrimcisi de, reformisti de, İslamcısı da kendisini bu birlik içerisinde ifade etmekteydi. Ancak, birlik içinde temel konulara ilişkin bir çok farklı anlayışa karşın, NATO Zirvesi'ne karşı en doğru siyasi perspektife ve eylem çizgisine sahip olarak, öne çıkan merkez oldu.

Birlik, işçi ve emekçileri NATO karşısı mücadeleye çekmenin büyük önemini bir çok kez ifade etse de, ancak bunu, büyük oranda başaramadı. Birlik'in en büyük zaafiyetini de bu oluşturdu. Bu ve buna benzer olumsuzlukların başlıca nedeni, bu anlayışa sahip politik öznelerin gerekli politik güce sahip olmamasıydı. Bunun yanında, başka bir etken, ÖDP çevresinin, İKK pratiğinin ve sarı sendikal önderliğin kurduğu barajın aşılammaması ve bunun sonucu olarak "öncü çıkışlara yönelme" kolaycılığına düşülmesi idi.

Birlik içerisinde yer alan EMEP, SDP, EHP, TMMOB gibi parti ve kurumlar, BAK ve İKK'dan kendilerini ayırmakla birlikte, reformist çizgilerinden kaynaklı olarak Birlik'in daha güçlü bir duruş sergilemesini engelleyen, olumsuz bir rol de oynadılar. "Meşru olanın yasal olduğu" yanlış bilincine en çok bu kesim çakılıp kaldı. Birlik'e getirdikleri öneriler hep bu çerçevede oldu. Yasal olmayan fakat meşru olan ve Birlik'in çalışmalarına ciddi bir güç katacak olan önerilere karşı çı-

karak, bu önerileri törpüleme, “sivri yönlerini köreltme” çabası içerisinde oldular.

Buna karşın, devrimci hareketin bir çok politik öznesi de Birlik’in oluşturulma mantığını anlamaktan uzaktılar. Farklılıklarımıza rağmen bir aradaydık. Ve çok farklı ideolojik-siyasi çizgilere sahiptik. Kendimizce doğru bulduğumuz ve kendi ideolojik-siyasi çizgisi doğrultusunda yürütülen faaliyetin aynısı Birlik’ten beklenemezdi. Yanlış bir eylem kararı alınmışsa ve bu ilkesel olarak görülüyorsa, bu eyleme katılmıyız. Ancak, ilkesel bir mesele değilse, ve tüm çabalara karşın eylem kararı çıkmışsa, politik esneklik göstererek eyleme katılmak en doğrusudur. En genel haliyle, doğru tutum budur. Maoistler Birlik sürecinin başından sonuna kadar bu tutuma bağlı olarak hareket etmişler, ne reformist kesimlerin geriletici anlayışlarının, ne de küçük burjuva devrimci çevrelerin keskin ama içi boş eleştiri-önerilerinin yanında olmamışlardır. Örneğin, Alinteri çevresi, bu birliğin mantığını anlamamış, kendi doğrularının aynısını savunmayan her anlayışla arasındaki farkı “ilkesel” gösterme tutumuna düşerek, sekte-dogmatik bir tutuma düşmüştür. Yine, ESP ve HÖC çevresi bazı kereler, keskin eleştiriler ve öneriler getirerek zevahiri kurtarma yanlışına düşmüşlerdir. Öyle ki, bu tutumları zamanla Birlik tartışmalarında artık klasikleşmiş bir tarzın oturmasına yol açmıştır. EMEP, SDP, EHP, TMMOB vb reformist çevreler sağdan, ESP ve HÖC ise soldan çekmiştir, başka devrimci, demokrat çevrelerin orta yolu sunmasıyla, ancak ortak kararlar çıkartılabilmektedir. Böylece, ESP ve HÖC, “bize rağmen bu eylem kararları çıktı” diyerek en iyi komünistliği de, devrimciliği de kimselere bırakmamışlardır. Bu politika yapış tarzı yanlış, sekte ve pragmatist bir tarzıdır.

Yukarıda ifade ettiğimiz olumsuzluk-

larına karşın, Birlik NATO karşıtı mücadelesinin başını çekti. Anti-emperyalist mücadelenin geliştirilmesi açısından esas olarak olumlu bir gelenek oluşturdu. Emperyalistlere verilmesi gereken en doğru politik cevap, bu Birlik içerisinde yer alan bileşenler tarafından 28 Haziran’da Okmeydanı’nda verildi.

Şimdi, eksik ve zaafların giderilerek, Birlik deneyimi üzerinden anti-emperyalist mücadeleyi geliştirmek ve süreklileştirmek gerekir.

Neden uluslararası bir hareket geliştirilemedi?

Doğru bir anti-emperyalist ve enternasyonalist bilincin sağlanması açısından bu meseleyi başlı başına ele almak gerekir. Daha önce Avrupa ve Amerika’da yapılan NATO toplantılarına, dünyanın bir çok yerinden on binlerce anti-küreselci, anarşist, otonomcu vs kesimler katılmış iken, İstanbul Zirvesi vesilesiyle dünyanın başka ülkelerinden komik denilebilecek sayıda insan gelmiştir. Neden?

Birinci olarak, Maoistler de dahil, ülkedeki NATO karşıtı hareket, NATO’nun İstanbul Zirvesi’ni “Anti-Küresel Hareket” olarak tabir edilen dinamiğin gündemine dahil edemedi. Çünkü, tüm dünyadaki Maoistler, devrimciler “Anti-Küresel Hareket”in devrimci kalkışmalara kanallize edilmesi doğru politikasını belirlerken, buna uygun bir pratiği geliştiremediler. Bu hareket içerisinde önderliği, emperyalist kapitalizmin sadece sivri yanlarına karşı olan sosyal reformist çevreler çekmekte. Komünistler, devrimciler bu hareket içerisinde var olup devrimci mücadeleye kanallize etme perspektifine uygun bir çalışmayı süreklileştiremeyince, reformist hareketler düzenledikleri “Sosyal Forum”lar üzerinden önderlikle-

rini daha da pekiştirdiler. Hareketin ana-yasası olarak adlandırılan belgelerle çok önemli bir dinamik gücü çok daha pasifize etme yoluna gittiler. Bu nedenle, daha önceki NATO toplantıları uluslararası bir hareket yaratılarak karşılanırken, NATO'nun İstanbul Zirvesi'nde bu yaratılmadı.

Sonuç olarak, bu olumsuz durumun başlıca nedenini, Maoistler dahil, devrimci hareketlerin anti-küresel hareket içerisindeki etkisiz konumu olarak tespit etmek gerekir. Buna bağlı olarak, Avrupa merkezli reformist solun hareket üzerindeki olumsuz önderliği ve oynadığı rol de, bu olumsuzluğun diğer bir nedenidir.

ÖDP, DEHAP ve EMEP'in NATO'nun İstanbul Zirvesi'ni anti-küresel hareketin gündemine getirme olanağı varken, bu partiler de bundan kaçınmışlardır. NATO Zirvesi öncesi anti-küresel hareketin gerçekleştirdiği Berlin ve İstanbul toplantılarında, bu partiler kendi cep-helerinden bu noktada zorlayıcı olmamışlardır. Devletle karşı karşıya gelmekten ürken ÖDP'nin ve farklı kaygılarla NATO karşıtı mücadele içerisinde olmayan DEHAP'ın tavrı anlaşılmalıdır. Fakat, EMEP kendi cephesinden neden zorlayıcı olmadığını açıklamak durumundadır.

NATO karşıtı mücadelede, Birlik'in inisiyatifinde, Avrupa çapında Resistanbul 2004" örgütlenmesinin oluşturulması da, ele alınması gereken başka bir olumluluktur. Bu oluşum daha çok Türkiye-Kuzey Kürdistanlı politik yapılanmalardan ve onların etkisi altındaki demokratik kitle örgütlerinden oluşmaktaydı. Avrupa'da önemli sayılabilecek bir kamuoyu yaratmakla birlikte, zirve süresince bu kıtadan ülkeye akış sağlaması mümkün olmadı.

Sonuç olarak, NATO Zirvesi süresince İstanbul'da uluslararası bir kitle hare-

ketinin örgütlenememesinin üzerinde önemle durulmalı, gelecek açısından doğru dersler çıkarılmalıdır.

Anti-emperyalizm nedir, ne değildir?

Kapitalist sistemi tümünden hedeflemeyen ve yaşadığı coğrafyanın egemen sınıflarını mücadele perspektifinin dışında tutan "anti-emperyalizm" anlayışı, tutarlı-doğru bir anti-emperyalizm değildir. Bu meselenin üzerinde ısrarla durmak gerekiyor. Çünkü, NATO karşıtı mücadele vesilesiyle bir kez daha açığa çıkmıştır ki, devrim ve demokrasi güçlerinde bu konuda ciddi bir bilinç bulanıklığı, reformist kesimlerin ise bilinçli bir çarpıtması söz konusudur.

Örneğin, "Bush Gelme!" temel sloganı ile NATO karşıtı mücadele yürüten bir ÖDP çevresinin, halk kitlelerine verebileceği "anti-emperyalist" bilinç ne olabilir ki?

Bush değil de, başka bir kişi gelse ne değişecektir? Bush değil de, örneğin demokrat partiden seçimi kazanmış bir ABD başkanı NATO Zirvesi'ne gelseydi, ABD'nin kapitalist-emperyalist sistemin baş haydudu olduğu gerçeği mi değişecekti? Hayır. O zaman ÖDP çevresi neden bu bilinç bulandırıcı sloganı, neden faaliyetinin merkezine oturtuyor? Çünkü ÖDP çevresi, bilinçli bir şekilde bireyleri ön plana çıkararak, meselenin özü olan emperyalist-kapitalist sistem gerçekliğini ve ona karşı mücadele zorunluluğunu maskeleyemeye çalışıyor. Kendi burjuva reformist-pasifist çizgisini haklı çıkarma gayretiyle hareket ediyor.

Oysa, mesele ne tek başına Bush sorunudur, ne NATO Zirvesi'nin İstanbul'da toplanıyor oluşudur. Anti-emperyalist mücadele her zaman için verilmesi gereken ve

emperyalist-kapitalist sistemin bütününi hedef alan bir mücadele olmalıdır.

Anti-ABD'cilik de tek başına anti-emperyalizm değildir. Meselenin sıklıkla yanlışla düşülen bir başka yönü de budur. Teorik yazılarda, özellikle devrimci hareket bileşenleri bu yöne dikkat etmeye, salt bir anti-Amerikancılığa düşmemeye çalışsa da, meseleyi ele alışı ve günlük ajitasyon-propaganda faaliyetinde bu yanlışla sıklıkla düşmüş, bu anlamıyla, aynı zamanda yanlış bir anti-emperyalizm bilincinin gelişmesine de güç vermiştir.

Emperyalizm=NATO, NATO=ABD değildir! Meseleyi bütünlüğü içerisinde kavramak gerekir. Mesela, ABD emperyalizmi ve NATO'nun teşhir faaliyetinin merkezine oturtulmasına rağmen, NATO'nun ikinci büyük askeri gücü olan Türk ordusunun teşhir edilmemesi, basit bir "unutkanlık" sorunu değil, tam da meseleyi bütünlüklü biçimde kavramama sorunudur. Oysa, uluslararası burjuvazinin kolektif, karşı-devrimci saldırı örgütü olan NATO'nun sadece ülkemizde değil, Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslardaki en büyük gücü ve icracısı Türk ordusudur. Bu nedenle, NATO'ya karşı mücadele, bu ülkede yaşayan bizler açısından Türk ordusuna karşı da mücadele etmek demektir. Emperyalist kapitalizm bir dünya sistemidir. Türk egemen sistemi de bu sistemin bir parçasıdır. Emperyalist efendiler ülkemizde politikalarını uşakları Türk hakim sınıfları üzerinden hayata uygulamakta. Bu gerçeklikten dolayıdır ki, uşak Türk egemen sınıflarını ve onun devletiyle mücadeleyi hedefine almayan bir "anti-emperyalizm" boştur. Sistem içidir ve aldattıcıdır. Devrim ve demokrasi mücadelesini, mücadele ettiğini düşündüğü egemenlerine objektif olarak peşkeş çeken sınıf işbirlikçisi bir anlayıştır.

Örneğin, bir TKP'nin "Yurtseverler

karar verdi. İstanbul'un kapıları NATO'ya kapatılacak" tarzındaki sloganı ve yürüttüğü ajitasyon-propaganda, yukarıda bahsettiğimiz sınıf işbirlikçisi "anti-emperyalizm" anlayışının ta kendisidir. Bu sahte komünist, tatlı su devrimcilerine sormak lazım. "İstanbul kapılarını NATO'ya kapatıyor" derken, ülkedeki NATO üslerini ve daha önemlisi NATO'nun en büyük askeri güçlerinden Türk ordusunu ne yapmayı düşünüyorsunuz? Ey reformistler, NATO zaten 1950'lerden bu yana Türkiye-Kuzey Kürdistan'da değil mi? Türkiye 50 yıldan fazladır NATO üyesi değil mi? Bu gerçekliği TKP liderleri de tabii ki iyi biliyor. Ancak, Türk egemen sınıflarını ve Türk ordusunu karşısına almaya korkuyor. Bu yüzden, Türk ordusuyla aynı safta "irticai gericilikle" mücadeleye tutuşurken, NATO karşıtı mücadelede halk kitlelerinin burjuva milliyetçi geri düşüncelerini cezbetmeye dönük "Yurtseverlik" makaleleri, bildirileri yayınlıyor.

Bir EMEP'te, işi iyice çığırından çıkararak 19 Mayıs "Gençlik Bayramı" vesilesiyle yaptığı açıklamada, "*Gün yeni bir kurtuluş ve bağımsızlık kavgasının işçi, öğrenci bütün ülkemiz gençliğince örgütlenmesi için harekete geçme günüdür... Cumhuriyetin kurucuları ve gençliğimizin bayramı ancak böyle anılır ve kutlanır... Ülkemizin geleceği ve bağımsızlık kavgamızın neferleri olan gençlerimizin bayramını kutluyorum... Ulusal kurtuluş savaşının adımlarının atıldığı ve bir bayram olarak kutladığımız 19 Mayıs'ta her yıl olduğu gibi, bu yıl da bir sürü laf kalabalığı dolu resmi açıklamalar ve gösterişli kutlamalar göreceğiz*" diyor. Ne o, ülkemiz yabancı emperyalistlerin işgali altında mı? Türk hakim sınıfları ve Türk devleti aslında iyi niyetli de, emperyalistler mi kötü niyetli? Bu sözlerin, Kuva-i Milliyeci bir faşist Kemalistin sözlerinden ne farkı var! Onlar da, "em-

peryalizme, IMF'ye karşı mücadeleden" dem vuruyorlar. Bunlara karşı kim mücadele edecek? "Milli güçler"! Bu milli güçlerin belkemiği ve önderliği kim? Faşist Kemalist Türk ordusu! Bu tür sınıf işbirlikçisi anlayışların "anti-emperyalizm" ile hiçbir alakası yoktur. Ve ifade edildiği her yerde, şartların durumuna göre bu türden işbirlikçi anlayışları teşhir etmek ve kökünü kazımak önemli bir görev olarak ele alınmalıdır.

Emperyalizm Türk komprador-bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı üzerinden, ekonomik, politik, askeri, kültürel politikalarıyla ülkenin her yerinde dal budak salmıştır zaten. Emperyalizmi, sadece ülke dışındaki büyük emperyalist tekeller, ABD ya da bir IMF ile sınırlamak çok ciddi bir yanıltır. O, ekonomik tabanı olan komprador-bürokrat kapitalizm ve feodalizm, ve sosyal tabanı olan Türk komprador-bürokrat burjuvazisi ve büyük toprak ağaları sınıfı üzerinden ülkenin her tarafına yayılmıştır. Bu anlamıyla dışımızda değil, tam içimizdedir.

İşte, yukarıda izah etmeye çalıştığımız, sınıf işbirlikçisi bu anlayışlar, halk kitlelerinde doğru bir anti-emperyalist bilincin gelişmesinin önünde engel olmakta, ciddi bir bilinç bulanıklığına yol açmakta. Örneğin, ülke halklarının ezici bir kısmı ABD emperyalizminden nefret ederken ve bunu açıkça ifade ederken, yine halk kitlelerinin çok önemli bir kesimi Almanya ve Fransa gibi emperyalist güçlerin başını çektiği Avrupa Birli-

ğı'ne(AB) girilmesi taraftarıdır. Bu, çok çarpıcı bir çelişkidir ve gerçek bir anti-emperyalist bilincin oturtulması için daha çok mesafe alınması gerektiğini gösterir.

NATO karşıtı mücadelede, Maoistler anti-emperyalizmin ne olup ne olmadığına yayınları üzerinden sıklıkla değindiler.

Anti-kapitalist olunmadan ve kendi hakim sınıflarıyla mücadeleyi göze almadan gerçek anti-emperyalist bilince ulaşamayacağını bir çok kez ifade ettiler. "NATO'ya karşı Halk Savaşı" şiarının öne çıkarılması bu nedenleydi. Soyut bir çağrı değildi bu. NATO'ya karşı mücadele etmek ve bunu süreklileştirmek için Türk ha-

kim sınıfları ve onların devletiyle mücadele edilmesi gerektiğini, bunun da Halk Savaşı'na katılarak mümkün olacağını anlatmaktaydı.

Anti-emperyalist mücadele sürekli yürütülmesi gereken bir mücadele olduğuna göre, bundan sonraki mücadele ve örgütlenme deneyimlerinde, yukarıda değindiğimiz yanlış, sınıf işbirlikçisi anlayışlara karşı net bir ideolojik mücadele yürütmek zorunludur. Aksi halde, mücadelenin bir ayağı sürekli kör-topal yürümek durumunda kalacaktır.

KONGRA-GEL yüzünü emperyalist sisteme değil, dünya halklarına dönmelidir

Kürt ulusal hareketi, NATO karşıtı mücadeleye bilinçli bir tercihle katılma-

dı. Katılmadığı gibi, NATO karşıtı mücadeleden, demokratik-barışçıl mücadele biçimlerini “anti-küresel harekete eklemeleri gerektiği” gibi yanlış bir sonuç çıkardı.

Kürt ulusal hareketi, NATO karşıtı mücadeleye neden katılmadı? Bu sorunun cevabını, Kürt ulusal hareketinin, Abdullah Öcalan’ın ABD emperyalizminin inisiyatifinde Türk egemen sistemine teslim edilmesi sonrasında yaşadığı başkalaşımında aramak gerekir. Kürt ulusal hareketi, “Demokratik Cumhuriyet” amacıyla, Kürt mücadelesini sistem içi kültürel haklara razı olma çerçevesine kadar geri çekti. “Demokratik-barışçıl mücadele”yi baş, stratejik mücadele biçimi olarak benimsedi. Yüzünü ülke ve dünya halklarına değil, emperyalistlere ve Türk egemen sistemine çevirdi. Kürt sorununun çözümünü emperyalist merkezlerde ve Ankara’da aramaya başladı. Bu durum aynı zamanda, ulusal harekette zaten var olan sallantılı anti-emperyalist konumunun neredeyse tümünden yitimine yol açtı. Yeni Dünya Düzeni denilen emperyalist-kapitalist sistem kutsandı. Bu olumsuz başkalaşımın ülkedeki devrim ve demokrasi mücadelesinde, Ortadoğu ve dünyanın diğer parçalarındaki sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde yarattığı olumsuzluklar, Irak’ın işgalinde daha net görüldü. Ulusal hareket, ABD emperyalizminin önderliğinde Irak’ın işgal edilmesine, “Saddam’ın diktatör ve Kürt katili olduğu, Irak’ta Kürt devletinin kurulması olasılığı, ABD’nin demokratik bir rol oynadığı” vb gerekçelerle ya sessiz kaldı ya da güçlerini tam olarak harekete geçirmede. ABD emperyalizminin hedefine girmeme kaygısıyla hareket etti.

Ulusal hareket aynı düşüncelerle NATO karşıtı mücadeleye de bilinçli bir tercihle katılmadı. Doğru mu yaptı? Tabii ki hayır. Ulusal hareket, aslında esas aldığı

hedef ve bunun stratejik aracı olan barışçıl mücadelenin büyütülmesi için bir hayli uygun fırsatlar sunan bu süreci kendi elinin tersiyle itti. Bu konumlanışlarının olumsuz sonuçları da ortadadır. Ulusal hareketin benimsediği bu tutum, en başta dönüp dolaşıp kendisini vurmuştur. Hem de emperyalizmin yönlendirmesi bir iç oluşum ile!

Ulusal hareket, şimdi ABD emperyalizmi, YNK ve KDP tezgahıyla Osman Öcalanların ihanetine ateş püskürmekte. İyi ama, Osman Öcalanların bu rolü oynaması için uygun zemini bizzat ulusal hareketin yukarıda bahsettiğimiz dönüşüm süreci yaratmadı mı? “ABD’ye kafa tutulmaz. Yeni dünya Düzeni’ne karşı olmak yanlıştır. Onunla mücadele etmek-tense, içinde konuşlanmak gerekir. ABD’nin temsil ettiği burjuva demokrasisi faşizm, sosyalizm gibi totaliter sistemlerden daha üstün ve kalıcıdır. ABD klasik sömürgeci değil, demokratik sömürgecidir” vb vb sözde siyasal tezler, Osman Öcalanların ihanetine ebelik yaptı. Osman Öcalan ve onunla birlikte hareket edenler, yukarıda ifade ettiğimiz ve yakın geçmişte ulusal hareketin dillendirdiği “tez”leri kendilerine gerekçe yaparak Brütüs’ün bıçağını Sezar’ın sırtına sapladılar. Durum bu iken, “Sende mi Brütüs” demenin hiç bir anlamı yok. Bu noktada, ulusal hareket dönüp asıl olarak kendisini sorgulamalıdır.

Şimdi, bizzat Abdullah Öcalan’ın ağzından, “ABD’ye yaslanarak Kürt devleti kurulamaz. Böyle bir devlet Ortadoğu halklarının birbirine düşürülmesi demektir ve bundan asıl olarak Kürtler zararlı çıkacaktır” demektedir. Öyleyse, bu sözlerle uygun bir pratik sergilenip, ABD emperyalizmi ve faşist Türk devletine karşı mücadeleyi yükseltmek gerekmiyor mu?

Fakat, bu yapılmıyor. Söylenenler birbirini tutmuyor. Kısa sürede doğru

yanlış, yanlış doğru olabiliyor. NATO sürecinde de aynısı oldu. NATO karşıtlarıyla olmaktan ziyade, NATO'nun neden gerekli olduğu ve ona karşı çıkmanın yanlış olduğu Kürt ulusal hareketi tarafından sürekli dillendirilip duruldu.

Kürt ulusal hareketi, ya bu arada kalma politik duruşundan vazgeçip emperyalist sisteme ve Türk egemen sistemine karşı mücadele edecektir, ya da Kuzeyli Kürtler içindeki unitacılığın büyümesine zemin olmaya devam ederek parçalanarak yok olacaktır. Ayrı bir yol, başka bir seçenek yok!

Devrimci hareketin iktidar bilinci zayıf

Yine, NATO Zirvesi'ne karşı mücadele gösterdi ki, devrimci harekette iktidar bilinci ciddi anlamda zayıftır.

Maoistler de dahil, devrimci hareket, kendi gücü ve nesnel koşullarla birlikte değerlendirdiğinde NATO Zirvesi'ne karşı mücadelede iyi bir sınav verdi. Ne çok iyiydi, ne de çok kötü. Devrimci hareket NATO karşıtı mücadelenin dinamosu, canlılık ve hareketi sağlayan esas faktör rolünü oynadı. Emperyalizme ve uşağı Türk hakim sınıflarına karşı en tutarlı duruşu devrimci hareket sergiledi.

Doğrudur, özellikle 28 Haziran'da, Okmeydanı'na topladığı güç, ulaşabildiği potansiyele oranla hayli düşüktü. Bunun bir çok temeli var. Fakat, genel bir tespit yapmak açısından, devrimci hareketin 30 yıllık yenilgiler sürecini büyük oranda iyi tahlil edip sentezleyemediğini söyleyebiliriz. Sentezlemek, sadece eskiyi doğru biçimde eleştirmek değildir. Aynı zamanda, yanlışları aşmak, yerine doğru koymak, onu maddileştirmektir. İdeoloji-siyaset-örgüt-kültür bükünlüğünde bunu yapmaktır.

Ancak, özellikle Okmeydanı çarpışmasının ele alınış biçimi, devrimci hareketin önemli bir kesiminin bu yönelimden hayli uzak olduğunu bir kez daha gösterdi.

Verilen söz ya da iddia ile var olan gerçek arasındaki mesafe abartılı tespitlerle kapatılmaya çalışıldı. Zirve öncesi, "tüm taktik planlarımız hazır, bu zirveyi kesinlikle engelleyeceğiz" vb sözler sarf edildi. Fakat bu yapılamayınca, Okmeydanı çarpışması kendi gerçekliğinden kopartılarak abartıldı. Deyim yerindeyse, "aç tavuk kendisini darı ambarında sanırmış" misali, birileri kendisine hayal ürünü olan önderlik misyonları yükledi. Kendisinin iyi oluşunu başkalarının kötü olmasıyla gösterme tarzı yeniden hortlatıldı. Bu değerlendirmelerle devrimciler arasındaki birlik ve güven ilişkileri zedeleni, vs. Bu olumsuzlukları çokta uzatmaya gerek yok. Hem, daha önce yayınlarımızda çeşitli kereler işlenmiştir ve hem de asıl değinmek istediğimiz konu devrimci hareketteki "iktidar bilinci"dir.

Okmeydanı çarpışması, çoğu devrimci yapı tarafından "direniş" olarak ifade edildi, ediliyor. Yanlış bir değerlendirmedir bu. Ve bu tespit bir yandan devrimci harekette iktidar bilincindeki zayıflığı gösterirken, diğer yandan Okmeydanı çarpışmasını abartarak kendisini "dev aynasında" görme pragmatizmini ele veriyor.

Düşünün; günler, hatta aylar öncesinden, NATO Vadisi'nin zorlanmasıyla polis kuvvetleriyle çatışma çıkacağını her kesim ifade ediyor. Herkes hazırlıklarını buna göre yapıyor. Yani, karşılıklı konumlanmış, hareket tarzını belirlemiş ve hazırlıklarını buna göre yapan iki karşıt güç, irade var. Okmeydanı çarpışması da bunun doruğu. Bu süreç-an nasıl olur da "saldırı karşısında savunma yapma" durumunu ifade eden "direniş" kavramıyla

açıklanabilir? Okmeydanı'nda, NATO vadisine yürümek, polis barikatlarını aşmak için toplanılmadı mı? Böyle bir amaç ve pratik yoktu da, polis kuvvetleri durduk yerde saldırıya geçti de, NATO karşıtları da savunmasını mı aldı? İşte, burada bilinçli, ya da bilinçsiz, çarpıtılan noktaya geliyoruz. Taktik amaç neydi, NATO vadisini görmek. Bunun için belirlenen askeri taktik neydi, öne çıkan tüm engelleri zorla geçmek. Peki, bu yapılabildi mi? Hayır. Demek ki, ortada örgütsel ve askeri taktikte bir başarısızlık söz konusu. İki nedeni olabilir, ya Okmeydanı'nda toplananlar mevcut güçlerinin gerçekliğinde sübjektivizme düşmüşlerdir, ya da bu güçlerini çarpışma öncesi doğru mevzilendirip, doğru taktik önderlik yapamamışlardır. Bizce, ikisidir de. Ama açık söyleyelim, direniş edebiyatıyla gerçekler abartılmış, Okmeydanı kurtarılmış, mangalar kurulmuş, düşman darımağın edilmiştir! Bu da, Okmeydanı çarpışmasını "direniş" olarak görenlerin başka bir handikabı. Hem yalan yanlış şeyler yaz, abart. Hem de Okmeydanı'ndaki basbayağı iki karşıt gücün çarpışmasını "direniş" olarak gör. İktidar bilincindeki zayıflık işte budur. Devrimci hareketin direnme sorunu yoktur. Bu konuda halkımızın şüphesi de yoktur. Devrimci hareketin KAZANMA diye bir sorunu vardır. Bir süreçte, (birbirine bağlı karmaşık bir süreç ya da tek tek çarpışma olabilir) düşman güç karşısında doğru politikalarla, var olan gücü doğru taktik önderlikle harekete geçirip süreci koparıp almak! İşte çoğu kez bu, başırlamıyor. Eğer, "en azından NATO vadisine ulaşacağız" demişsek, böyle bir iddiada bulunmuşsak, neden yapamadığımızın objektif ve sübjektif nedenlerini halka açıklamak zorundayız. Devrimci dürüstlük bunu gerektirir. Yalan ve palavrayı değil!

Bu süreçte Maoistler, uygun taktik

politikalar belirlemekte zorlanmadılar. Fakat, bu politikalar doğrultusunda, etkileri altında bulunan kitleleri sürece hazırlamakta ve katmakta zorluk çektiler. Neredeyse tüm alanlarda, "nelerin yapılması gerektiğini" doğru belirlediler. Fakat, bu belirlemeleri maddi bir güce çevirecek örgütsel-taktik önderlikleri yaratmada çokta başarılı olamadılar.

Burada, Maoistler açısından, "analiz etmek ama sentezleyememek" problemi açığa çıkıyor. Eski malzeme ile yeni olanı yapmaya çalışmanın doğallığında yarattığı problemdir bu. Bu süreçte, mücadelenin ana yükünü çeken yeni kesim ise parti ilkeleri doğrultusunda henüz şekillenmeye başlayan bir kitle. Buna karşın, tüm süreç boyunca ve Okmeydanı'nda öne çıkan güçlerden biri daima Maoistler olmuştur. Bunu hiç kimse inkar edememektedir.

Maoistler, yeniyi analiz ettikleri gibi, sentezlemenin de bilgisine sahiptir. Kısa zamanda, bu noktada da önemli adımlar atarak, Halk Savaşı'na geçmişte tanık olunmadık biçimde hız vermeyi de başıracaktır. Bunu, dostta düşman da görecektir.. r

DÜZELTME:

Dergimizin 7. sayısında, NATO'ya ilişkin yazılan yazıda, sayfa 80'de yanlış bir tarih bilgisi verilmektedir. Yazıda, "NATO'nun kuruluş amacı esasta demokratik-sosyalist Varşova Paktı'na karşıdır" denilmektedir. Bu belirleme doğrudur, NATO demokratik-sosyalist ülkelere karşı mücadele etmek için kurulmuştur. Ama Varşova Paktı'na karşı değil. Varşova Paktı, 14 Mayıs 1955'te kurulmuştur. NATO ise yazıda da geçtiği gibi Nisan 1949'ta kurulmuştur. Bu yanlışlığı düzeltiyor, okurlarımızdan özür diliyoruz.

TKP/ML, sekter siyaset tarzını eleştirenleri “aptalca yöntemler” olarak değerlendireceğine, önce tarihini ve çarpık tarih bilincini bilimsel bir şekilde sorgulamalı!

Maoist Komünist Partisi'nin Tarihi Muhasebesi'nde de bilimsel olarak ortaya konulduğu gibi TKP/ML, ideolojik krizinin yön verdiği yanlış siyaset tarzıyla dergimize sekter bir şekilde saldırmaya devam ediyor. Maoist Komünist Partisi'ne özneci ve sekter saldırılar yaparak kendini ayakta tutma siyaseti izliyor. Dergimiz ve aynı bünyede çıkardığımız gazetemizin bilimsel eleştirilerini “düşmanlık” ve “aptallık yapıyorlar” veya “aynı niyete ortak oluyorlar” vb. tarzda yorumlayarak, elinin tersiyle iterek kaba saldırıya geçiyor.

Maoist Komünist Partisi'nin Tarihi Muhasebesinde de bilimsel olarak ortaya konulduğu gibi TKP/ML, ideolojik krizinin yön verdiği yanlış siyaset tarzıyla dergimize sekter bir şekilde saldırmaya devam ediyor. Maoist Komünist Partisi'ne özneci ve sekter saldırılar yaparak kendini ayakta tutma siyaseti izliyor. Dergimiz ve aynı bünyede çıkardığımız gazetemizin bilimsel eleştirilerini “düşmanlık” ve “aptallık yapıyorlar” veya “aynı niyete ortak oluyorlar” vb. tarzda yorumlayarak, elinin tersiyle iterek kaba saldırıya geçiyor. “En iyi savunma saldırıdır” askeri taktiğinden hareket ediyor. Dün yaptığı ağır suçlamaları bugün hiçbir şey olmamış gibi bir kalem darbesiyle inkardan geliyor. Öz üzerinde düşünüp özeleştiri yapmak yerine, biçim üzerinde demagoji yapıyor.

İşte bu yanlış düşünce ve sekter siyaset tarzının son örneğini; 27 Ağustos-9 Eylül 2004 tarihli İşçi-Köylü gazetesine gönderdiği iki ayrı açıklamada sergilemiş oldu. Dolayısıyla bu kaba, saldırı içerikli iki açıklamayı yanıtlamamız zorunlu oldu.

Önce bir düzeltme:

Sınıf Teorisi 7. sayısında “TKP/ML'nin, ‘yeniden inşa aktivistlerine’ yönelik belirlediği (ölüm kararı vb.) siyaset, devrimci değil gericidir” denmiştir. Bu eleştiride yer alan “ölüm kararı” ifadesi, kendi içinde abartı taşımaktadır. Bu anlamda sübjektivizme düşülmüştür. Bu abartıya düşüldüğü için okurlarımızdan özür dileriz. Bundan böyle bu gibi ifade tarzlarını daha doğru ve nesnel olarak kullanmaya özen göstereceğiz.

TKP/ML, ayrılanlara karşı zor siyasetini savunmaya devam ediyor!

TKP/ML, dünden bugüne kendisinden ayrılan veya “atılıp” da sonradan grup, çevre, örgüt vb. gibi oluşumlara gidenlere karşı zor siyasetini savunmaktan bir nebzece olsa vazgeçmiş değil. Bunun için TKP/ML’ye yönelik gerek geçmişte, gerekse geçen sayımızda yaptığımız eleştirilerin esasını bir kez daha tekrarlıyoruz. Evet bir kez daha altını çizerek diyoruz ki TKP/ML, kendisinden ayrılan grup, örgüt vb. oluşumlara karşı zor ve şiddet uygulama siyasetinden vazgeçmiş değil. Zor özlü siyaset tarzları şimdiye dek bir ölümle sonuçlanmamış olsa da ancak bu, yine de yanlış ve hatalı siyasettir. Ölüm kararı almak bir siyaset olduğu gibi, alıp da uygulamamak da bir siyasettir. Birisi siyasetin teorik boyutunu, diğeri ise pratik boyutunu oluşturur. Kaldı ki söz konusu sekte ve kaba siyaset tarzını son yaptığı açıklamada bir kez daha teyit ediyor. Dolayısıyla “Yeniden İnşa Aktivistlerine” yönelik doğrudan “ölüm kararı” almamış olmaları, izledikleri zor siyasetinin özünü değiştirmiyor. Bu, sadece işin biçimsel yanısıdır. Çünkü **meselenin özünü zor siyasetini benimsemek ve bunun teorisini yapmak** oluşturmaktadır. Önce ne diyorlar? Bir kez daha aktaralım. Sonra bu yanlış siyaset tarzı üzerinde duralım.

TKP/ML’nin bu soruna ilişkin dün ve bugün savunduğu siyasetin belgeleri aşağıdadır:

1) Yıl, 1997; TKP/ML-MK bildirisinden:

“...Zira partimiz gelişmesini parti içi ideolojik çatışmalara borçlu olarak, hala *fikir ayrılığından dolayı ellerini kana bulaştırmamış olmaktan hoşnuttur* ve

bundan asla sapmayacaktır. Ne ki bu yasa-yı yadsımanın karşıt kenarı olarak aynı görevi gören ve parti içi demokrasiyi kendisine, gönüllü birliği de kafası bozulduğu zaman çıkıp giderek KP’yi ahıra çevirme eğilimlerini benimsemiş **unsur ve gruplara karşı şimdiye dek gösterilmiş liberalizm ve ilkesizliğe evrilmiş tutumun özeleştirisi de bundan böyle yine partimiz tarafından pratikle cevaplanacaktır.**” (abç) (...Belgelerle TKP/ML adlı kitaptan Sf, 196)

2) Yıl, 2003 Ocak; İşçi-Köylü gazetesini, sayı 11:

“... **Böylesi karşı devrimci girişimlerin** (abç) karşılığının o somut durumda ne olması gerektiği bizce dün de açıktı, bugün de açıktır.”

3) Yıl, 2004 Ocak; İş-Köylü Gazetesi.

“(...) Üstelik bu sahtekarlık olgusu, şehitlerin ‘kullanılması’ ifratına varmışsa, tahammül ötesi bir durum var demektir. İşte bu durumda şehitlerin uğruna canlarını verdikleri değerlerin, uğursuzlardan titizlikle sakınılması gerekmektedir. Bunun **yöntemlerini** şüphesiz ki **şartlar belirleyecektir.**” (abç) (**Yeni Demokrasi yolunda İşçi-Köylü gazetesinin 31 Ocak-13 Şubat 2004 tarihli sayısı, Sınıfsal Bakış köşesi**)

4) Yıl, 2004 Ağustos; ... İşçi-Köylü gazetesini, TKP/ML MK-SB açıklamasından “Yeniden İnşa aktivistleri” için belirlenen politika:

“...önce askıya alınan, 7. Konferansımızda da bozulan ‘ölüm kararları’ Konferans Kaçkını Suçlular Güruhu elamanlarından iki kişi ile ilgilidir.”

“... İki kişi hakkında alınmış ölüm kararlarının nedeni çok farklı olduğu halde bu görmezden gelinmiştir.”

“... Partimize yönelik saldırgan tutumlarından vazgeçmeleri, aksi durumda partimizin saygınlığını korumak üzere **devrimci adalete uygun tavırlar** alacağı, bu arkadaşlara özellikle iletilmiştir.” (abç)

“Görülmektedir ki arkadaşlar uyarılarımızı bu defa da **aptalca** bir yöntemle boşa çıkarmaya yeltenmişlerdir. Ve Sınıf Teorisi dergisi de bu aynı niyeti paylaşarak Partimize yönelik olumsuz tepkisini dikkatli davranılmasında şart olan bir teması **sorumsuzca** kullanarak kamuoyuna sunmuştur.” (abç)

Görüldüğü gibi TKP/ML’nin ayrılan veya kendi söylemleriyle “atılan” devrimci insan, grup veya çevreye karşı nasıl bir siyaset izlediklerini yukarıdaki belgeler ortaya koymaktadır. Kendi zor siyasetlerinin özünü sorgulama var mı? Bir özeleştiri var mı? Yukarıya aktardıklarımızı biz yazmadık. 1995 yılından beri TKP/ML yazıyor. Ortada bu kadar yazılmış belge, söz, tespit varken artık kalkıp Sınıf Teorisi’ne, “TKP/ML’ye suçlar yüklüyor” diye bir eleştiri yürütmek, ne kadar bilimsel bir yaklaşım olabilir? Biz belgelere dayanarak eleştiri yapıyoruz. Yaptığımız budur. Bu belgelerden de açıkça görüleceği gibi suç yükleyen Sınıf Teorisi değil, TKP/ML ve İşçi-Köylü gazetesidir. Sınıf Teorisi gerçekleri yazıyor. Ve bunlar üzerinden yanlış bulduğu teori ve politikaları eleştiriyor. TKP/ML bu

haklı ve doğru eleştirilerden öğreneceğine, sekte bir şekilde karşı saldırıya geçiyor. Tıpkı “yavuz hırsız ev sahibini bastırır” rolünü oynayarak kendi olumsuzluklarını başkalarına yükleyip işin içerisinden sıyrılmaya çalışıyor.

TKP/ML, yaptığımız eleştirileri “suçlar yüklüyorlar” ve “aptalca yöntemler” vb. şeklinde yorumlayacağına, bu eleştirileri dikkate alıp kendi hatalı yanlarını düzeltme yolunu tutmalıdır. Dahası bizim

üzerimizden yeniden inşa aktivistlerini tehdit etmeye devam ediyor. “Kızım sana söylüyorum gelinim sen anla” misali. Sınıf Teorisi TKP/ML’ye, yanlış ve hatalı siyaset izlemekten vazgeç, çağırısı yapıyor. Çünkü o, devrim sorunları karşısında sorumsuz davranamaz. Dostlar arasında olumsuz ve de telafisi oldukça zor hataların işlenmesinin önüne geçmek istiyor. Sorumluluk budur. Dostluk ve yoldaşlık bilinci budur. Ama TKP/ML ne yapıyor? Sınıf Teorisi’ne

saldırarak kendi sorumsuzluğunu gizlemeye çalışıyor. Daha da önemlisi Sınıf Teorisi, sorumsuz davranmış olsa, “bırakın ne yaparlarsa yapsınlar” sorumsuz tavrını izlerdi. Sorumsuzluk bu olurdu. Yani yoldaşların ve dostların yanlış ve hatalı yönlerini eleştirmemek, en büyük sorumsuzluk olurdu. Sonra da kalkıp fırsatçılık yaparak TKP/ML’nin üzerine giderdi. Şüphesiz ki TKP/ML’nin düşünce yöntemine göre Sı-

nif Teorisi'nin tutumu yanlış da olabilir. Ama şu unutulmasın ki 1995 yılından bu yana bu sektörün siyaset tarzının sonucu eğer bir ölüm olayı gerçekleşmemişse, bunda şu veya bu boyutta Maoist Komünist Partisi'nin rolü de vardır.

Ölüm gibi bir olayın yaşanmamasında birinci derecede etken Maoist Komünist Partisi ve öncelinin gelenekselleşmiş doğru çizgisiyken (bu, TKP/ML'nin de gelenegidir), ikinci faktör ise TKP/ML içinde yine bu doğru çizgiyle şekillenmiş bazı değerli kadroların muhalefeti ve basıncıdır. Üçüncü bir faktör ise Sınıf Teorisi ve Maoist Komünist Partisi'nin eleştirileriyle yarattığı baskıdır. Yoksa, 1995 yılından bu yana TKP/ML'ye hakim olan çizgi sahipleri çoktan devrimci kanına girmiş olurdu. Çünkü bunun teori-politikasını 1995 Konferansı ve sonrasında adım adım oluşturdu. Ve yer yerde pratik te zora baş vurdu.

TKP/ML, “ayrılanların tümü için değil sadece iki kişi için ölüm kararı aldık”, savunusunu yapmaktadır. Bu savunuyu neyi değiştirir? Sorunun özünü mü değiştirir? Hayır! Neresinden tutsan oportünizm kokuyor. Hakkında ölüm kararı aldığı iki kişi kimdir? Düşman unsurlar mı? Yoksa ayrılmış bir grubun, dahası örgüt iddiasıyla ortaya çıkan bir grubun kadroları mıdır? Onlar, bir örgütü temsil ediyorlar. Dolayısıyla o insanlar artık diğer örgütün tasarrufundadır. Bireysel olarak ayrılma-mış. Ben örgüt kuracağım diyor. Ve yanında 10'a yakın üye kadro ve savaşçıyla ayrılıyor. Üstelik daha sonra örgüt kuruyor. Yani birey olarak malzeme alıp gitmiyor. Biz de mücadele yürüteceğiz diyor. Bu saatten sonra TKP/ML'nin örgüt olarak malzeme edinmeye ne kadar hakkı varsa o demokratik-devrimci gücün de o kadar hakkı var. Nicel çoğunluğu temsil etmen aldığı kararın doğru olduğu anlamına gelmez. O da yanlış-doğru emek

vermiş. Ama devrimci mi, değil mi? Komünist olmayabilir veya öyle değerlendirilmeyebilirsin? Bunu saygıyla karşılıyoruz. Ama bir yandan ayrılan grup için devrimci diyeceksin, öte yandan ise bu devrimci dediğin grubun iki önemli kadrosu için “ölüm kararı” alacaksın. “Bu ne lahana turşusu, bu ne perhiz”! MKP'nin de bu konuda geçmişte hataları oldu. Ama bu konuda köklü bir özleştirme yaptı. Ve bu özleştirisine de Ahmet Laço ve Sevda Yıldız örneğinde sadık kaldı. Ahmet Laço ve Sevda Yıldız şehit düştüklerinde üzerlerindeki askeri malzemelerin tümü MKP içerisindeyken üzerinde taşıdıkları malzemelerdi. Ama MKP, ayrıldılar diye bu devrimci insanların üzerindeki malzemelere hiç dokunmadı. Bu malzemeler onların hakkıydı ki, zor durumda kalmasınlar diye kendilerine önemli miktarda para yardımı da yaptı. MKP, bilmiyor muydu A. Laço ayrıldıktan sonra MKP'yi teşhire yönelecek? Ve yöneldi de. Kaldı ki malzemeleri almak için olsun, onları teşhir için olsun bildiri vb. açıklamalarla teşhir yapmaya gücü yetmiyor muydu? Yetiyordu! Ama sorun güç ve çoğunluk sorunu olarak ele alınamaz! Sorun, çizgi sorunudur. Doğru siyaset izleyip izlememe sorunudur. Kişileri tekrar kazanıp kazanmama sorunudur. Unutulmamalıdır ki yanlış ve hatalı tavırlar tek taraflı olmaz. İki taraflıdır. Birisinin fazla birisinin az, fakat sonuçta bir bütünü farklı yönlerini oluşturmaktadırlar. Biri olmadan diğeri olmaz diyalektiği budur. Kişi veya kişiler örgüt içerisindeyken oportünist bir pratiğin, hatta sistemleşmiş bir çizginin sahibi de olabilir. Dahası “iflah olmazlıklarından” dolayı örgüt saflarından da atılır. Burada kavranılması gereken ana mesele, o kişilerin devrimci bir nitelik ve yapı içerisinde olup olmamasıdır. Doğru siyaset, Maoist Komünist Partisi'nin de tarihi muhasebede altını çizdiği gibi örgütsel ayrılık ilan edenlerle el-

deki malı mülkü sayısal bileşime göre paylaşmaktır. Nitekim Maoist Komünist Partisi bu çizgide yürümüştür. Kayıp mı etti? Tam tersine kazandı. Onların daha fazla yanlışa sürüklenmesini önlemek için elinden gelen çabayı sarf etti. Yalnız açık olsun dedi. Oysa TKP/ML, bu doğru siyaseti savunmadığı gibi, kalkıp başka bir örgütün tasarrufundaki kadrolar hakkında ölüm kararı alıyor veya devrimci gördüklerini tehdit edip zorla susturmaya çalışıyor. Dahası da son açıklamada da görüldüğü gibi bu zor özlü sektör siyasetlerinin teorisini yapıyor. Diyelim ki sözünü ettikleri iki kişiyi dövdüler veya öldürdüler. Bu duruma karşı taraf sahip çıkmayacak mı? Karşıdaki, bu, kişisel bir sorun deyip kadrosunu bir kenara mı atacak? Yani sorunun karşı tarafı sadece söz konusu iki kişi mi? Onun kendisini savunmaya hakkı yok mu? Ama görülen o ki TKP/ML, ya benden olacaksın ya da devrimcilik yapmayacaksın diyor.

Bırakın bu eklektik oportünist, sektör ve kaba siyaset tarzını? “Yumuşatıcı” gerekçelerle siyasetlerini teorileştirmeleri TKP/ML’yi kurtarmaz. “Yok silah çekmiş”, yok “deşifre etmiş” vb. gibi biçimsel gerekçeler ileri sürerek kendi sol oportünist siyaset tarzlarının özünü meşrulaştırmaya çalışıyorlar!

TKP/ML için “ölüm kararı” gerekçe olarak sunduğu davranışlar, eğer anlatıldığı gibiyse TKP/ML’nin örgütsel alanındaki sektör çizgisinin ayrılanlardaki tezahürüdür. Çünkü bu sektör çıkışlar birden bire ortaya çıkmaz. Bunun bir tarihsel arka planı var. Demek ki demokrasi ortamı yeterince işletilmemiş veya geçmişte bu yönlü ciddi bir zaaf taşıyor örgüt. Konferans öncesi ve konferans anında MKP’nin yukarıda koyduğumuz doğru siyaseti izlenmiş olsaydı ve de ayrılanlar eğer düşmanın politik ajanı değilse bu tarzı sergilemezlerdi, sergileme imkanı bula-

mazlardı. Demek ki meselenin can damarını doğru bir çizgi oluşturuyor. İşte TKP/ML bu nokta üzerinde yoğunlaşıp kendisini sorgulamak yerine meselenin özünden kaçışı tercih ediyor. Öz üzerinde kafa yorup yanlışlarını alt etmek yerine, dahası yanlışlarını göstermek isteyenlere kaba suçlamalarda bulunarak politik yönlerini daha da kötüleştiriyorlar. Bu kaba tarzlar, komünist ve devrimciler arası düşmanlıktan başka bir şey gelişmez. İşin diyalektik boyutu farklı tabii ki. Yani zıtların birliği gereği her olumsuz yaklaşım aynı zamanda kendi içinde olumluluğu da barındırır.

Kaldı ki “KKSG”lere ilişkin aldıkları ölüm kararlarını önce “askıya aldıklarını” sonra ise “bozduklarını” ilk kez işitiyor ve okuyoruz. Bu nasıl karar “bozmadır” ki, yukarıda alıntıladığımız 2003 Ocak-Şubat tarihli İşçi-Köylü gazetesinde aynı sektör siyaseti aklama yolunu tutuyorlar. Ki, şimdide aynı siyaseti savunuyorlar. Çünkü siyasetin özünden vazgeçmiş değiller. O tarihten bu tarihe değişen tek şey, bu yönlü bir karar değişikliğine (ölüm kararını bozma) gitmiş olmaları ve ölüm kararlarını uygulamamış olmalarıdır. Yoksa ayrılanlara karşı siyaset tarzlarında özde değişen bir şey yok. Tabii ki muhalefet yürütenlere karşı. Hele bir de güçleri yetiyor ve de mevcut hakim sektör çizgi sahipleri iktidardaysa, o durumda bu kaba kararı almaktan hiç çekinmiyorlar. Çünkü hala “şu nedenle alındı, bu nedenle alındı, iki kişi için alındı” gibisinden gerekçeler ileri sürerek alınan kararın özde doğru olduğunun teorisi yapılıyor. Ortada bir özeleştirici yok. Yani alınan kararın arka planını oluşturan düşünce yöntemimiz yanlıştır demiyorlar. Bunun ideolojik temeline inerek özeleştirici yapmıyorlar. Özeleştirici mi? O da laf mı? Belki başkalarına karşı yaparlar, ama iş MKP ve ayrılanlara karşı geldi mi özeleş-

TKP/ML, “ayrılanların tümü için değil sadece iki kişi için ölüm kararı aldık”, savunusunu yapmaktadır. Bu savunu neyi değiştirir? Sorunun özünü mü değiştirir? Hayır! Neresinden tutsan oportünizm kokuyor. Hakkında ölüm kararı aldığı iki kişi kimdir? Düşman unsurlar mı? Yoksa ayrılmış bir grubun, dahası örgüt iddiasıyla ortaya çıkan bir grubun kadroları mıdır? Onlar, bir örgütü temsil ediyorlar. Dolayısıyla o insanlar artık diğer örgütün tasarrufundadır. Bireysel olarak ayrılmamış. Ben örgüt kuracağım diyor. Ve yanında 10’a yakın üye kadro ve savaşçıyla ayrılıyor. Üstelik daha sonra örgüt kuruyor. Yani birey olarak malzeme alıp gitmiyor. Biz de mücadele yürüteceğiz diyor. Bu saatten sonra TKP/ML’nin örgüt olarak malzeme edinmeye ne kadar hakkı varsa o demokratik-devrimci gücün de o kadar hakkı var.

tiri kelimesi onlar için varlık-yokluk meselesi olarak ele alınır. Daha da ileri gidecek saldırganlaşırlar. Çünkü bu sektör yöntemi, ayakta durmanın bir kaldırıcı olarak kullanılmaktadır. Oysa büyük bir yanlış içerisindedir olduklarına tarihimize ve doğru teorimizle her zaman için büyük bir şamar olduk.

Bu sektör siyaset tarzı, “yöntemini şartlar belirleyecek”, “devrimci adalete uygun tavırlar” gibi inceltilmiş oportünist sözler altında kılıflanmak isteniyor.

Yani “minareyi çalan kılıfını da bulur”, halk deyişinde olduğu gibi.

Bu ifade tarzının içerisinde **açıktan** zor yöntemine baş vuracağız, tehdidi var. Tamam, **açıktan** ölüm tehdidi yok. Dolayısıyla bu anlamda bir yanıla eleştirilmesinde haklılar. Sadece bir yanıla, o da biçimseldir. Ama özünde haklı değiller. Çünkü bu ifade tarzları kendi bağrında ölümü de barındırır. Biz TKP/ML’nin sektör siyasetini “ölüm kararı var mı yok mu” şeklinde mi tartışacağız? Yoksa halk sınıf ve tabakaları içerisinde gördüğümüz devrimci insan, grup veya çevreye karşı nasıl bir siyaset izlenmelidir, eksenini üzerinde mi tartışacağız? Bizim için mesele tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve nettir. Halk kapsamında gördüğümüz devrimci-ilerici grup, parti ve bireylerle aramızdaki sorunların çözüm yönteminde biricik anahtar ideolojik mücadele siyasetidir. Bir başka ifadeyle fikir mücadelesidir. Her bakımdan barışçıldır. İkna etmek ve ikna olmaya yöneliktir. Bunun dışında “yok uyarıyoruz,” “şartlar belirleyecek” “devrimci adalete uygun tavırlar”, gibi söylemlerin hepsi de zor siyasetini uygulamanın farklı biçimleridir. Mesele bu kadar basit ve nettir. Artık sorunu neden-niçin sağa sola çekip eklektik oportünist teoriler üretilip, demagogiler yapılıyor ki? Dolayısıyla verilmesi gereken tek cümlelik yanıt: **Bu güçlerle aramızdaki sorunları tehdit ve baskıyla mı çözeceğiz, yoksa ideolojik mücadeleyle mi?** olmalıdır. Bunun dışında ortaya atılan tüm fikirler demagogiden ibarettir. Gerçekleri ve doğruları savunmaktan kaçınan oportünist teorilerdir. Kendi tabanını veya dost güçleri birbirine karşı düşmanlaştıran sektör siyaset tarzıdır. Bu, bugün nicel olarak güçlüyüm, dolayısıyla iktidarıma dokunanın canını yakarım, anti-demokratik gerici bir iktidar hırısıdır. Demokrasinin ve demokratik iktidarın özü

ve niteliği, sadece çoğunluk olmaya göre ele alınamaz. Burada aslolan azınlığın hakkını korumak ve gerçekte bu çoğunluğa göre hareket edip etmemektir. Yoksa demokratım demekle demokrat ve demokratiklik olmuyor. “Azınlığa”, istediğini söyleyip konuşacaksın, ama başkaları iktidarına bir şey söylemeye kalkınca “sus sen azınlıksın konuşamazsın” deyip onu çeşitli tehdit vb. yöntemlerle susturmaya çalışacaksın. Bir yandan başka örgütlerden ayrılıp TKP/ML saflarına geçenleri devrimci, hatta komünist değerlendirip başının üzerine koyacaksın, ama öte yandan ise iş TKP/ML’den ayrılanlara gelince, onlara hayat hakkı tanımayacaksın! Başkasından ayrılıp gelen demokrasi ve sosyalizm gücüye, senden ayrılıp giden de öyle. Onlara iki tercih sunuyor TKP/ML: Ya devrimcilikten vazgeçeceksin, ya da TKP/ML’yi hiç eleştirmeyeceksin-ona karşı muhalefet yürütmeyeceksin. Eğer tartışılan mesele “dedikodu yapmaksa”, bunu, hiçbir taraf yapmayacak. Yok ben çoğunluğum istediğim gibi hareket ederim, ama sen azınlıksın dolayısıyla yaptığın eleştiri de olsa bunu dedikodu olarak değerlendiririm vb. gibi oportünist anlayış ve tutumları, hiçbir komünist savunamaz. Bunu savunmak gerçek bir demokratın işi bile olamaz. Çünkü demokrasi, sadece bir tarafın özgürlüğünü sınırsız bir şekilde kullanması diye anlaşılamaz. Hele ki politik yaşamın devam ettiği toplumlarda hiç kimsenin özgürlüğü sınırsız olamaz. Böyle olursa orada demokrasiden söz edilmez. Demokrasi de bir diktatörlüktür. Dedikodu yapmayacaksın ki, dedikodu yapanların üzerinde diktatörlük kurabilesin. Onun kökünü kurutabilesin. Bilinmelidir ki gerçek demokrasi herkesin haklarını eşit bir şekilde gözetmen demokrasidir. Birisi yaparsa diğeri de yapar. Ters, ayrılanların devrimciliklerini kendi tekelinde gö-

ren yanlış bir görüş açısidir. Demokrat pratiğinle örnek ol ki iktidarına karşı olan tarafı da etkilemiş olası. Mümkündür ki muhalefet hatalı da davranabilir. Ama bu hatayı asgariye indirecek yine iktidar sahibi olmalıdır. Bunun liberalizmle uzaktan yakından alakası yoktur. Meselenin özü muhalefet olan gücü nasıl değerlendirip değerlendirmedikçe ve ona karşı izleyeceğin siyasetle doğrudan ilintilidir. Yani çizgi sorunudur. Yoksa iktidarına dokunan bir grubu karşı-devrimci olarak nitelendirmek işin en kolay yanındır. Dolayısıyla hakkı ölümdür deyip bir siyasette belirlersin. Nitekim Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içerisinde bunun örneklerine çokça tanık olduk. Karşı-devrimci olup olmamanın kriterini kendisinden ayrılma ve muhalefet yürütmesine bağlayanları, çokça gördük ve yaşadık. Çok hazin pratikler yaşandı. Devrimci kanına giren hiçbir yapı “biz fikir mücadelesinden dolayı başkalarını öldürdük” demedi! Veya bu şekilde yola çıkarak kimseyi öldürmedi. Ama küçük burjuva iktidar hırsıyla hareket ederek iktidarına-küçük dükkanına dokunanları sindirme anlayışına sahip olduğu için bunu yapıyorlar. Birisini önce tehditle uyarırsın, sonra uymayınca gider döversin, arkasından susturamayınca bu kez ne yapacaksın? Öldüreceksin? Dahası karşıdaki bir gücü dövdüğünde bu, bir ölüme yol açamaz mı? O zaman şunu diyebilir misin? Efendim, amacımız öldürmek değil di ki? Nitekim bu tarz siyasetler sonucu bir çok insan ölmedi mi? Pekala bunun sorumlusu kim? Bu kaba ve sekte siyaset tarzı değil mi? Artık orada amacı tartışamazsın. Çünkü bu ölüm olayına izlediğin zor siyaseti yol açmıştır.

Kısacası, TKP/ML kalkıp “ölüm kararımız yok” vb. biçimsel noktalar üzerinde teori yapıp kendisini kurtarmaya çalışacağına, tarihe dönüp sekte siyaset

MKP'nin de bu konuda geçmişte hataları oldu. Ama bu konuda köklü bir özeleştiriyi yaptı. Ve bu özeleştirisine de Ahmet Laço ve Sevda Yıldız örneğinde sadık kaldı. Ahmet Laço ve Sevda Yıldız şehit düştüklerinde üzerlerindeki askeri malzemelerin tümü MKP içerisindeyken üzerinde taşıdıkları malzemelerdi. Ama MKP, ayrıldılar diye bu devrimci insanların üzerindeki malzemelere hiç dokunmadı. Bu malzemeler onların hakkıydı ki, zor durumda kalmaları diye kendilerine önemli miktarda para yardımı da yaptı. MKP, bilmiyor muydu A. Laço ayrıldıktan sonra MKP'yi teşhire yönelecek? Ve yöneldi de. Kaldı ki malzemeleri almak için olsun, onları teşhir için olsun bildiri vb. açıklamalarla teşhir yapmaya gücü yetmiyor muydu? Yetiyordu! Ama sorun güç ve çoğunluk sorunu olarak ele alınamaz! Sorun, çizgi sorunudur.

tarzlarının köklü özeleştirisini yapmaları şarttır. Gerisi, yani aksi bir siyaset kitlerinin geri bilincini okşamak ve oradan da Sınıf Teorisi ve Maoist Komünist Partisi'ne karşı kriz siyaseti izlemekle, TKP/ML'yi doğru çizgiye çekmezler. Aksi-ne daha da sekter bir çizgiye götürecektir. Biçime kafayı takıp özü gözden kaçırmamalı. Bir kez daha belirtelim ki, TKP/ML'nin bu sekter siyaset tarzının ideolojik arka planını bu konuda MLM'den sapması oluşturmaktadır. Dolayısıyladır ki TKP/ML, bu siyaset krizinden ancak ve ancak bu noktadaki örgütsel çizgisini diyaletik ve tarihsel materyalist görüşüyle analize tabi tutarsa aşabilir.

TKP/ML'nin aynı kaba ve sekter siyaset tarzına yön veren ideolojik krizin bir başka örneği ise yine yapılan bir başka açıklamada kendisini şöyle gösteriyor.

TKP/ML, önceki sekreterlerinden Mehmet Demirdağ'ın şehit düştüğü olayın esas nedenini dün kime bağlıyordu, bugün kime bağlıyor? Aradan yedi yıl geçti. Ortada kim ne demiş, bunun belgeleri mevcut. Bu belgelerin gerekli gördüğümüz noktalarını tüm okurlarımızın bilgisine bir kez daha sunuyoruz. Bu belgeleri her okur karşılaştırarak okumalıdır. Okuduğunda,

TKP/ML'nin birbiriyle çelişen tutarsız ve sekter tavrını görecektir. Dün ortaya attığı ağır suçlamalar ve iddiaların bir kelimecik dahi özeleştirisini yapmadı. Ama bugün nasıl da oportünist manevra yaptığını hep birlikte okuyacağız.

Belge 1: Yıl 1997; TKP/ML 2 No'lu Bölge Komutanlığı bildirisinden:

"...Durum böyleyken '94 darbesi sonrası bölgedeki güçlerini ibret verici bir tarzda tasfiye ederek, o süreçten bu yana bölgede bulunmayan, Karadeniz'in esasta ordumuz olmak üzere diğer devrimci güçlerce gündeme oturtulması sonrası, bölgeye sınırlı bir güç aktaran **darbeci grup;** (abç) ideolojik-siyasi gidasını darbecilikten alan, dağınık, belirsiz, plansız-programsız askeri hareket tarzıyla bizim olduğu kadar diğer devrimci örgütlerin faaliyetlerini de olumsuz etkilemekte, örgütler arası ilişkiler bo-yutundaki değerlere sığmayan, ordumuz faaliyetlerini **sabote edici, direkt düşmana hizmet eden pratiklere girmekten geri durmamaktadır.** (abç) Öyle ki bir dizi olumsuz pratiğin yanında, **hiç haberleri olmayan yakalanmalarını;** operasyonlarını kendilerine aktararak bizi ilgilendiren yönlerine ilişkin bilgi istemlerimize, köylü

politikalarıyla 'bizim değil', 'haberimiz yok' benzeri cevaplar vererek, uyarıcı olma görevlerini yerine getirmemeleri tavırları bir yana; karşılıklı olarak hemfikir olunan, düşmanın yoğunlaşmasına neden olacak eylem vb. gibi faaliyetlerden uzak durulması gereken alanlar olarak tespit edilen ve önemli faaliyetlerimizi sürdürdüğümüzü aktardığımız alanlarda **bilinçli askeri pratiklere girerek, faaliyetlerimizi direkt düşmana hedef haline getirerek, neye hizmet edildiğinin, devrimciliklerini sorgulatan pratiklere girebilmekteler.**

İşte çarpıcı yanlarıyla ortaya koyduğumuz bu objektiflik kapsamında, **düşman güçleri, dışımızdaki dost güçlerin dostluğa sığmayan pratiklerinin yarattığı bu dezavantajlı durumları da değerlendirerek...**

Belge 2: Yıl, 2004 Ağustos'u; TKP/ML MK-SB adına yapılan açıklamadan:

“Yine, Ahmet Laço yoldaş ile ilgili asılsız iddialardan biri de yoldaşımızın, adını MKP olarak değiştiren TKP(ML) saflarındayken, Genel Sekreterimiz **Mehmet Demirdağ** yoldaşımızın şehit düşmesi olayında tarafımızdan **sorumlu** (abç) görülenlerden biri olduğu iddiasıdır.

Birinci olarak Genel Sekreterimizin şehit düşmesinde **esas sorumlusu** savaş konusundaki tecrübesizliği nedeniyle **ordumuzun komuta kademesidir.** (abç) İkinci olarak bugünkü adıyla MKP'nin bu acı olaydaki **sorumsuz** davranışında Ahmet Laço yoldaşın **hiçbir katkısı** yoktur.” (abç)

Belge 3: 16-31 Ocak 1998 tarihli, Halkın Günlüğü gazetesinin 12. Sayısı:

“Bir çatışma, bir “bildiri” ve bir “eleştiri” vesilesiyle;

Dağlar; Sığınılacak Liman Değil Savaş Meydanıdır

Yalan ve abartıcılık, politikada güçsüzlüğün kendisidir

Önce tamamıyla güçsüz, çaresiz ve her haliyle tepkiciliğin ve duygusallığın yön verdiği bildirideki söylem ve belirlemeleri aktaralım ki, bu hezeyanlı komutanlığın marifetlerini herkes okusun yorumsuz bir şekilde.

"Durum böyleyken '94 darbesi sonrası bölgedeki güçlerini ibret verici bir tarzda tasfiye ederek, o süreçten bu yana bölgede bulunmayan, Karadeniz'in esasta ordumuz olmak üzere diğer devrimci güçlerce gündeme oturtulması sonrası, bölgeye sınırlı bir güç aktaran darbeci grup; ideolojik-siyasi gıdasını darbecilikten alan, dağınık, belirsiz, plansız-programsız askeri hareket tarzıyla bizim olduğu kadar diğer devrimci örgütlerin faaliyetlerini de olumsuz etkilemekte, örgütler arası ilişkiler boyutundaki değerlere sığmayan, ordumuz faaliyetlerini **sabote edici, direkt düşmana hizmet eden pratiklere girmekten geri durmamaktadır.** Öyle ki bir dizi olumsuz pratiğin yanında, **hiç haberleri olmayan yakalanmalarını;** operasyonlarını kendilerine aktararak bizi ilgilendiren yönlerine ilişkin bilgi istemlerimize, köylü politikalarıyla 'bizim değil', 'haberimiz yok' benzeri cevaplar vererek, uyarıcı olma görevlerini yerine getirmemeleri tavırları bir yana; karşılıklı olarak hemfikir olunan, düşmanın yoğunlaşmasına neden olacak eylem vb. gibi faaliyetlerden uzak durulması gereken alanlar olarak tespit edilen ve önemli faaliyetlerimizi sürdürdüğümüzü aktardığımız alanlarda **bilinçli askeri pratiklere girerek, faaliyetlerimizi direkt düşmana hedef haline getirerek, neye hizmet edildiğinin, devrimciliklerini sorgulatan pratiklere girebilmekteler.**

İşte çarpıcı yanlarıyla ortaya koyduğumuz bu objektiflik kapsamında, düş-man güçleri, dışımızdaki dost güçlerin dostluğa sığmayan pratiklerinin yarattığı bu dezavantajlı durumları da değerlendirerek..." (abç)

Duygusallığın hakim olduğu, tamamıyla ikinci, pervasız bir dille yazılan ve dostluk adına yutturulmaya çalışılan bu "ibret verici" belgeyi her okurumuz iyice okumalıdır. Biz, bildiride dile getirilen söylem ve belirlemelerin yeni değil geçmişte de yapıldığını; dolayısıyla mevcut bir politikanın en belirgin ve uç örneğini oluşturduğunu okurun daha bir yakından öğrenmesi ve bilince çıkarması için yukarıdaki alıntıyı buraya aktardık.

Bu belge sahiplerini yanıtlamamızın üç başlıca nedeni var: Bunlardan **birinci**-si; dost komutanlığın kayıplardaki esas ne-denin kendi hataları olduğunu bilince çıkarmalarını sağlamaktır. **İkinci**si; kullandıkları dilin ve eleştirinin dostlukla yakından, uzaktan ilişkisinin olmadığını ve provakatif bir tarz sergilediklerini kavratmak ve olası bir provokasyona meydan vermemektir. **Üçüncüsü ise**; bu mantık ve politika ile savaşı geliştirip büyütemeyecekleri gerçekliğini kavratmaktır. Bir başka deyişle, bu yazıyı kaleme alışımızın ana gerekçesi, her halükarda söz konusu komutanlığın ve siyasal örgütün yanlış yapmasının önüne geçmektir. Çünkü; bir siyasal yapı, özellikle de kendisini "Maocu" diye lanse eden devrimci politik bir yapının ve onun komutanlığının bir olumsuzluğu ele alırken başvuracağı ilk doğru yöntem, öncelikle kendi hata ve zaaflarına karşı ciddi ve samimi bir şekilde yönelmesiyle ölçülür ancak. Bu bilinçten hareketle diyoruz ki; buraya yazacaklarımızı önce bildiriyi kaleme alan değerli komutanlık (hem de hiçbir duygusal tepkiye girmeden özümseyerek), sonra da Özgür Gelecek yayın kurulu okuyup içselleştirmelidir.

Bilindiği gibi, daha önceki her iki sayımızda Mehmet Demirdağ şahsında Tokat şehitlerine ilişkin duygu ve düşüncelerimizi yansıtmıştık. Ayrıca cenaze törenine de yeterli olmasa da belli bir taban kitlemizle katılmıştık. Bu konuda mevcut siyasal ilişkiler ağı içerisinde devrimci görev ve sorumluluğumuzu yerine getirdiğimizi de her dürüst devrimci ve ilerici kamuoyu bilmektedir. Dolayısıyla bu konuyu geçiyoruz. Ancak yeri gelmişken bir kez daha M. Demirdağ şahsında Tokat şehitlerini saygıyla andığımızı belirtmek isteriz.

Evet kayıp büyük. Buna, bizde üzüldük. Bir yanıla bazı duygusal söylemleri anlayışla karşılayabiliriz de. Fakat bu duygular mantıktan, bilimsellikten ve dostluktan öte bir politikaya yön verirse, bunu hoş karşılamamızı da kimse bizden beklemesin. Bu, bir anlayış haline gelmiştir. Daha önceleri de işaret ettiğimiz gibi, nerede ise bütün olumsuzluklarını bize bağlayacak duruma gelmişlerdir.

İşte bakınız, bir komutanlık bir bildiri kaleme alıyor ama bu bildirinin esas öznesini (düşman değil) biz oluşturuyoruz. Bildirinin giriş kısmında gelişmeleri aktardığı sütun üç bile değildir. Bunun yarısından fazlasını bize çamur atmaya ayırmış ve bildiride de görüleceği gibi bu kaybın esas nedenini bize bağlamıştır. Hem de ilk sütunda hedef tahtasına oturarak. Peki böyle dostluk anlayışı olur mu? Bır çatışma böyle değerlendirilir mi? Düşmanı hedefleyen(!) bildiri böyle olur mu?

Yalan ve abartıyı kim yapar? Başta burjuvazi ve onun besleme ideologları yapar. Sonra kim yapar? Burjuva ideolojisinin idealist ipliğinden dokunmuş k. burjuva birey ve akımlar yapar. Aynısını Marksist etiketli siyasetler ve bireyler de yapar. Peki "MLM" etiketli komutanlık ne yapıyor? O da yalan övgü ve çarpıtma

Bu kaba ve sekter tarz TKP/ML'yi her geçen gün biraz daha teşhire yol açıyor. Seçim sizindir. Ya özeleştirip verip doğru çizgide yürüyeceksiniz ya da bu tutarsızlıklarınızla ideolojik krizinizi daha da derinleştirmiş olacaksınız!

ile bunu yapıyor. Bunu nereden alıyor? K. burjuva sınıf dokusu ve bundan kaynaklı k. burjuva ideolojisinden alıyor. Suç hep başkalarında arayan komutanlığın zehir kusan söylem, iddia ve değerlendirmelerinden önemli gördüklerimizden bazı noktaları yanıtlayalım.

Evet öncünün gerilla güçleri Karadeniz'de '94 yılının sonlarında alınan kayıplar ve çeşitli nedenler sonucu tasfiye olmuştur. Ancak bu, sayın komutanlığın bir çok kez dillendirdiği gibi "ibret verici bir tarzda tasfiye" edilmemiştir. Bu bir abartı ve uydurmadır. Komünist Önder Kazım Ekici (Cebo) komutasındaki gerilla birliğimiz, önder yoldaşımızın da içinde bulunduğu toplam 7 şehit verdikten sonra, başka sorunların da ortaya çıkması üzerine geri çekilmiştir. Bir anlık bu iddianın doğru olduğunu varsayalım. Peki bunun üzerine politika yapılır mı? Yani her komutanlık yazısı veya röportajında "bunlar ibret verici bir şekilde tasfiye ettiler, kaçtılar" vb. söylemleri temcit pilavı gibi ısıtıp ısıtıp önümüze sürmenizin amacı nedir? Eğer bu birimde yer alan veya birimin başında olan yoldaşı kastederek bir yere varmak istiyorsanız sayın komutanlık. Bu ucuz bir politika ve size bir şey kazandırmaz. Tam tersine kaybettirir. Sorun örgütün sorunudur, o örgüt kendi içinde bunu çözer veya çözmez, eğer bu konuda varsa bir önerin ve eleştirin bunu dostluk çerçevesinde örgüte bil-

dirirsin. Ama sende bu samimiyet ne yazık ki yok! Kaldı ki öylesine hırçın bir şekilde saldırdığın birimin başındaki insanımızın kendisiz de bir tarafa kaçmamıştır ve hemen senin yanı başında savaş cephesinin tam ortasındadır. Seni sıkıntıya sokan bu yoldaş ve o küçümsediğin öncünün gerilla birliğinin o alana yerleşmesidir. Sen paylaşmak istemiyorsun, paylaşmasını bilmiyorsun. "Biz dostlarımızın gelmesinden sevinç duyarız" diyorsun, ama bu sözlerin, daha önceki söylemlerin ve bu utanç verici belgede de açığa çıkıyor ki samimi değil, tamamen sahte dostluk üzerine kurulu demagojik içeriklidir.

Birliğimiz o alana geldikten sonra bu yönlü demagojik saldırıları daha fazla arttırmanızın gerekçesi başkaca ne olabilir ki?

(...)

Dün söylediklerinizi bir gün sonrasında inkar ediyorsunuz, işte bunun en somut örneklerinden biriside öncüyü "darbeci grup" olarak nitelendirmenizdir.

Guruh nedir önce bunun açılımını yapalım. Türkçe sözlük karşılığı şudur:

"Guruh, değersiz, aşağı görülen, küçümsenen topluluk, derinti, sürü" demektir. Bu tanımın ve nitelendirmenin gerçekliğimize uygun olup olmadığının yorumunu biz yapmayacağız. Buna karar verecek devrimci dürüst insanlar ve kamuoyu olacaktır. Biz her şeyi bir kenara bırakıyoruz, sadece şunu söylemekle yetineceğiz: Kendi OPK'larında öncüyü bir örgüt olarak değerlendirdiklerini hatırlatmak istiyoruz, hepsi o kadar. Ve bununla birlikte şu soruyu soruyoruz: Proletarya Partisi'ni Örgüt olarak değerlendirmekten ne zaman vazgeçtiniz ve bunun yerine "guruh" değerlendirmesini koydunuz? Bu nitelendirme ve değeren-

dirme bu bildiriye özgü değil sadece. Daha önceki yazılarda da mevcuttur. Hangi konferans ve parti iradesine danışarak öncüyü örgüt olmaktan çıkarttığınızı öğrenmek istiyoruz? irade tarafından alınmış bir kararınız var mı? Varsa bunu, niye kamuoyuna yansıtmıyorsunuz? Eğer yoksa, konferansınızın kararını değiştirmeye yetkisini bu zehir kusan kalemşörlere kim ve hangi merci verdi? Birey veya bireyleri örgütün kararını değiştirmeye yetkilimi kıldınız? Hem de böylesine ilkesel bir konuda, isteyen istediğini yapar diye bir karar ve politikayı tüzüğünüze eklediniz de bizim mi haberimiz olmadı? Tersî yaklaşımlar, yani böyle bir politika ve yeni bir karar yoksa bay kalemşörlar yaptığınız darbeciliğin daniskasıdır. Yoksa bunu da mı biz yaptık? Yani bu yazıyı da mı biz yazdık? Sen bizi bir çete derekesine indirgeyip küçümseyebilirsiniz, ama bizim de sana söyleyeceğimiz var. (...)

Niye bizi bu tür tartışmalara zorluyorsunuz? Düşmanlığınız ne? Dost denilen bir güce bu kadar kaba ve gerçek dış saldırılarda bulunulur mu? Bu saldırılar senin güçsüzlüğünden başka bir anlam ifade etmiyor.

Adına ideolojik mücadele dediğin ama düşmanca bir üsluptan öteye geçmeyen bu tarzından niye vazgeçmiyorsun? Sen "bittiler, çözüldüler" diyorsun ama her ne hikmetse bu güç bitmiyor. Hem de KDH gibi bir gücü alt ederek, hem de yakın zamanda genel sekreterini yitirmesine karşın yine ayakta duruyor. O da yetmiyormuş gibi Karadeniz'e birlik çıkartıyor. (...) Bunlar ucuz ve basit tartışmalardır. Bizlere bir şey kazandırmaz. Ancak geçici olmak kaydıyla tabanlarımızı birbirine karşı ajite eder ve oradan da bir iki unsuru kazanabiliriz, hepsi o kadar. Kaşıkla kazandığını kepçe karşılığında kaybedersin. Yani yanlış politika ve ajitatif söylemlerle kazanılanların ömrü fazla ol-

maz. Bugün k. burjuva duygularını okşarsın senin yanında kalır ama yarın bir başkası nicel olarak güçlü olduğunda bu kazandıkların diğerine gider. (...) Nerede kaldı bilimsel politika üretmek? Nerede kaldı aracın amaca hizmet etmesi gerektiği şek-indeki politika ve taktik anlayışlar? Nerede kaldı savunduğun MLM ideoloji ışığında insanları şekillendirmek? (...)

Dağa keklik avlamak için çıkılmaz, savaşmak için çıkılır!

Bilindiği gibi sınıflar arasındaki savaş kendi ilke ve kurallarına göre oynadığında kazanırsın. Dağa niye çıkıyorsun? Savaşmak için çıkıyorsun. Bu savaş sadece askeri değildir. En önemlisi de Halk Savaşı dediğimiz savaş bir askeri savaş değil, siyasi stratejik bir savaştır. Dolayısıyla bu savaşın bu döneminde birinci derecede geçerli olan gerilla savaşını örgütlemek, yürütmek için kırsal alanda savaş büyüteceğin diyorsun. Az öncede dediğimiz gibi, bu savaş askeri güçler arası bir savaş olarak değerlendirmek salt askeri bakış açısidir. Bunun içerisinde, en önemlisi de kitleleri örgütlemek, propaganda-ajitasyon faaliyetleri yürütmek vb. görevlerle karşı karşıyadır, işin bu teorik yanını bir kenara bırakıyoruz şimdilik. Askeri yanı üzerinde duracağız.

Bilindiği gibi, düşman bu dönemde stratejik saldırıda iken biz savunmadayız. Dönem açısından değerlendirildiğinde düşman, taktik olarak da güçlüdür.

Dolayısıyla bizim bu dönemdeki politikamız vur-kaç taktikleriyle düşmanı yıpratmaya yöneliktir. Biz düşmanlarımızı taktik olarak küçümseyebilir miyiz? Hayır! Ama stratejik olarak küçümseriz. Bu, ne demektir? Bu, düşman taktik olarak bizden güçlü iken stratejik olarak ise güçsüzdür demektir. Başka bir deyişle biz taktik olarak düşmanlarımızın

bu güçlülüğünden dolayı yenilebilir ve başarısızlığa uğrayabiliriz ama stratejik olarak ise biz düşmanı yeneceğiz. Çünkü düşmanı stratejik olarak alt edecek ideolojimiz, onun ışığı altında yürütülecek siyasetimizin dayandığı asıl güç olan proletarya ve ezilen halklar nihai olarak bizden yaradılar. Ve bizimle birlikte bu güçleri alt etmek için Savaş yürüteceklerdir. Dolayısıyla düşmanın nesnel zemini stratejik olarak çürüktür...

Dağa çıkmışsın. Köylüleri örgütleyip bunları ordu saflarında harekete geçireceğim diyorsun. Düşmanın askeri güçlerine karşı saldırılar düzenleyeceğim diyorsun. Düşman saldırdığında geri çekile-

yok. Yani savaşı kurallarına göre oynadık/oynuyoruz gibi bir iddiaya kalkışırsanız o zaman sorumuz şu olacaktır: Neden bir çatışmada, hem de düşmanın bu kadar güçlü yönelimini bilmenize karşın bu kadar kayıp verdiniz? Daha önceleri niye yer değiştirmediniz? Farklı bir alana (çevresi de olabilir) geçmek için önceden konuşulduğunuz yeri değiştirmediniz? Üstelikte birinci derecede Karadeniz'i kendinizin gündemleştirdiğinizi belirlemenize karşın. Buraya sonra tekrar döneriz.

Bir kez daha kin ve düşmanlık kokan bazı söylemleri aktarmakta fayda var diyoruz; "...ordumuz faaliyetlerini sabote edici, direkt düş-

mana hizmet eden pratiklere girmekten geri durmamaktadır. Öyle ki bir dizi olumsuz pratiğin yanında hiç haberleri olmayan yakalanmalarını..."

Evet, dost güçler hareket tarzlarında birbirlerinin çıkarlarını korurlar. Buna, bugüne kadar dikkat ettik. Ama siz çamur atıyorsunuz. Biz herkesin (dostla-rın) çıkarlarını gözetiriz. Buna göre hareket tarzımızı düzenleriz. Fakat hiç kimse de bizden kendisine göre bir hareket tarzı çizmemizi beklemesin ve istemesin. Bunu ne başkası bizden istesin ne de biz başkasından isteriz. Her siyasi yapının ilişkilerde ve hareket tarzlarında birbirlerinin çıkarlarını gözetmeleri farklı şeydir, bir hareketin ideolojik ve siyasi bağımsızlığını bir tarafa bırakarak onun üzerinde tasarruf hakkında bulunması farklı şeydir. Bu, o hareketin siyasi bağımsızlığına karşı yapılmış bir saygısızlıktır...

ceğim, durduğunda saldırmak için gözetlemeye geçeceğim, geri çekildiğinde ise saldıracağım diyorsun. Bu genel askeri taktikleri hepimiz savunur ve söyleriz ama biz de dahil buna, yani askeri savaş kurallarına bir bütün uygun hareket ettiğimizi ne yazık ki iddia edemeyiz. Yoksa siz uygun hareket tarzı izlediğinizi mi söylüyorsunuz? Fazla uzağa gitmeye gerek

Bu noktada üzerinde biraz durulmalı. Bir kere şunu özellikle vurgulamak isteriz ki, "sabote edici, **direkt düşmana** hizmet eden pratikleri" diye bir belirlemede bulunmanın o gerilla birliğini düşman güç olarak değerlendirmekten başka bir anlam ifade etmeyeceğini her politik insanın bilmesi gerekir. Biz bu laflara gü-lüp geçiyoruz. Bu söylemler komutanın güçsüzlüğünü ve çaresiz-

liğini ifade ediyor. Komutan zırvalıyor. Ve bağırarak diyor ki; **ey kamuoyu ben çok doğru taktik izledim, ama bu "darbeci güruh" olmasaydı ben paşa paşa yerimde yatacak ve kayıp vermedeycektim. Bunlar gelip rahatımı bozdu. Benim hiç hatam yoktur, ben hatasız komutanım; benim kayıplarımın nedeni dış faktörlerdir. Bunun başını da "darbeci güruh" çekmektedir.** Bu hırçın ve idealist bakış açısına sahip komutanlığın savaşı kurallarına göre oynama derdi yok galiba. Ben vuracağım, bombalayacağım ve yakalanma olacak, üstelikte itirafçı çıkacak ama ben yinede yerimden kımıldamayacağım. 23 Kasım çalışmasına gelmeden son iki aylık gelişmeleri kısaca da olsa aktarırsak, sayın ilgili komutanlığın nasılda keklik avlamak için dağı kullandığını ve oradan da kayıplarının esas nedeninin komutanlıktan kaynaklandığını göreceğiz rahatlıkla.

Olay 1: "Darbeci güruh"tan yakalanma Eylül sonu ve Ekim başlarında Turhal İl-çesinde oluyor. Burada yakalanan unsurlardan sadece birisi o çevreyi biliyor. Ki, o da kırsal kesime ilişkin özelliklerde sayın makyavelist komutanlığın hareket tarzına ve konuşlandıkları yerlere ilişkin tek bir bilgi vermemiştir. Bu kişiyi herkesin (diğer devrimci yapılar da dahil olmak üzere) huzurunda yüzleştirmeye hazırız. Diğer kişilerin tümü o bölgeye yeni ayak basmıştır. Dolayısıyla bu konuda herhangi bir zarar söz konusu değildir. (...) Özellikle özel konuşlandıkları yer için hiçbir olumsuz yan yoktur. Aksini iddia eden varsa beri gelsin.

Olay 2: 22 Ekim günü Özgür Karabulut şehit oluyor, yanındaki ise yakalanıyor. Yakalanan kişi ve Özgür söz konusu komutanlığın direkt ve dolaylı ilişkisi içerisinde faaliyet yürüten kişilerdir. Yakalanan kişinin çözülüp çözülmediğini ise bilmiyoruz. Burası bizi pek ilgilendir

dirmiyor. Çözülmesi ve söz konusu alanı vermesi durumunda eğer söz konusu komutanlık tedbir almamışsa, işte bu komutanlık derinden derine sorgulanmalıdır o zaman.

Olay 3: 30 Ekim günü Tokat ve İstanbul'da TMSH ekipleri tarafından (...) yönelik yapılan operasyonda onlarca kişi gözaltına alınıyor veya tutuklanıyor. Bu unsurlar içerisinde yer alan ve geçmişte bu meşhur "2 No'lu Bölge Komutanlığı" inisiyatifinde yıllarca dağda (92'den 95'in sonlarına kadar! bulunan hem de parti üyesi ve komutanlık kademelerinde görev yapan birisi yakalandıktan sonra çözülüyor. Üstelikte basında itiraflarda bulunduğu yönünde yazılarda çıktı, itirafçılığını bilemeyiz, ama mücadeleyi bıraktığı ve kötü çözüldüğü kesindir bizim tarafımızdan. Bunu, biliyoruz. Ki bu unsurun o çevreden birisi ve aynı zamanda "önemli faaliyetler sürdürdüğümüz" dedikleri yerleri çok iyi bilen unsur olduğu söyleniyor. Ama bizim "akıl ve cesareti birleştiren" o büyük general(!) hala da tedbir almıyor. Ve önemli faaliyetlerini o alanda sürdürmeye devam ediyor. Sanki kurtarılmış bölge yaratmışçasına hareket ediyor. Kaldı ki kurtarılmış bölge dahi yaratsan, eğer düşman senin üzerine saldırıyorsa ve senin de toprakları koruyacak gücün yoksa geri çekilmek zorundasın. Yoksa savaşı kaybedersin. Toprak mı, insan mı? tercihinde biz insanı tercih ederiz. Toprak olduğu yerde durur ama insan öyle değil. Bir gitti mi geri gelmez.

Zafer kazanmış büyük general(!) edasıyla hareket eden söz konusu komutanlık halada alanı kurtarmaya devam ediyor. Sonraki gelişmelere bakalım.

Olay 4: 17 Kasım '97 tarihinde Tokat Merkez Bozatalan Köyü yakınlarında halk ordusu TİKKO gerillaları tarafından operasyona çıkan düşman güçlerine karşı saat 12:30 sularında pusu atılmış,

bu pusuda düşmandan üç kayıp ve bir çok yaralı olurken gerilladan kayıp olmamıştır. İşte bu olay, 23 Kasım tarihinde M. Demirdağlar'ın şehit düştüğü çatışmadan tam 6 (altı) gün önce meydana gelmiştir. Daha öncede (18 Eylül günü) karşılaşma sonucu çatışma çıkmış fakat düşman kayıpları konusunda somut bir bilgi yoktur.

Şimdi sormak gerek komutanlığa; diğer olay ve yakalanmaları hatta itirafları bir kenara bırakalım, tam 6 gün önce çatışma çıkıyor senin önemli dediğin faaliyet alanında, ama sen bir türlü tedbir almıyorsun. Bir anlıkta olsa, o senin küçümsediğin ve düşmanca bir dille saldırdığın "güruhun" senin bu önemli faaliyetlerini dediğin gibi "sabote edici, bilinçli askeri, faaliyetlere girdiğini" kabul edelim. Bu, sizi yine aklamaz bay komutanlık!.. Çünkü arada en az altı gün var. Hadi iki günü çıkaralım. Dört gün olsun. Bu kadar süre içerisinde yer değiştiremez miydiniz? Bal gibi de değiştirdiniz. Ama sen ne yapıyorsun, olumsuzluğunu başta kabullenmiyor ve teorize ediyorsun. Yerinde çakılıp kalıyorsun. Üstelikte kalkıp bize askeri ders vermeye çalışıyorsun (...) Çünkü aklını cesaretle birleştirmiş olsaydın o kayıpları vermezdin. Çünkü devrimci bilinçle olaylara yaklaşmış olsaydın başarısızlığının ve kayıplarının ardındaki asıl nedeni dost diye değerlendirdiğin "güruha" bağlamaz kendi öznelci ve düşmanı küçümser tarzına bağlardın. Yani önce kendine yönelirdin. Ama sende bu bilinç ve cesaret yok. Çünkü sen alçakgönüllü bir komutanlık değilsin(...) Hatalarından ders çıkaran bir ciddiyet ve sorumluluk duygun yok.

Evet, dost güçler hareket tarzlarında birbirlerinin çıkarlarını korurlar. Buna, bugüne kadar dikkat ettik. Ama siz çamur atıyorsunuz. Biz herkesin (dostların) çıkarlarını gözetiriz. Buna göre hareket tar-

zımızı düzenleriz. Fakat hiç kimse de bizden kendisine göre bir hareket tarzı çizmemizi beklemesin ve istemesin. Bunu ne başkası bizden istesin ne de biz başkasından isteriz. Her siyasi yapının ilişkilerde ve hareket tarzlarında birbirlerinin çıkarlarını gözetmeleri farklı şeydir, bir hareketin ideolojik ve siyasi bağımsızlığını bir tarafa bırakarak onun üzerinde tasarruf hakkında bulunması farklı şeydir. Bu, o hareketin siyasi bağımsızlığına karşı yapılmış bir saygısızlıktır...

Yukarıda somut bir şekilde olayları tarihsel anlarıyla ve gelişimleriyle birlikte ortaya koyduğumuz gibi, söz konusu 2 No'lu Komutanlık kendi hatasını görüp kavrama yerine öncüye ve onun gerilla güçlerine saldırarak meseleyi ötüştürüp hedef şaşırtmaya çalışmıştır. Bizi katillikle suçlamasına ve o derekeye düşürmesine ne aklı selim bir devrimciyi nede kendi saflarındaki bir savaşçıyı inandırmazlar. Bununla ancak kendilerini kandırabilirler. (...)

Sen bu tarzınla iyi bir dost komutan olamazsın. Çünkü, sen dostlarına düşmanca bir tarzda saldırıyorsun.

Sen iyi bir komutan değilsin. Çünkü, sen duygusal ve tepkici bir şekilde olaylara yaklaşıyorsun. Bu duygu yönlendirmesinden dolayıdır ki, dost olarak değerlendirdiğin devrimci bir yapıya pervasız bir şekilde saldırıyorsun.

Sen bu kafayla dağları savaş meydanı olarak değil sığınılacak bir liman olarak görüyorsun. Çünkü, sen daha bu aşamada kazığı bir yere çakarak adeta liman gibi sığınmışsın çatışma alanına. Uç günlük, beş günlük hesap yapıyorsun. Böyle savaş yürütülmez. Savaş kuralları böyle değildir. Savaş acımasızdır ve hataları affetmez.

Sonuç olarak: Bu bildiriye damgasını

vuran ruh hali çaresizlik, umutsuzluk ve güçsüzlüğün kendisidir. Duygusal ve oldukça tepkici bir tarzda yazılmıştır. Düşmanlarını hedef tahtasına koymak yerine dostunu hedef tahtasına koymuştur. Bununla her iki yapının tabanı arasında düşmanlık tohumlarının serpilmesine hizmet etmiştir. Yalan ve abartı vardır. Kendisini sorgulamamaktadır. Olaylara bilimsel politik bakış açısıyla yaklaşmayıp idealist ve metafizik bir düşünce yöntemiyle yaklaşmaktadır.

Kendi kayıplarının esas nedenini dışta arayan bu mantık sahibi komutanlar gerçek devrimci politik komutanlar olamazlar. Salt askeri bakış açısı ve savaş ağalığı çalışma tarzından ideolojik olarak gıdasını almaktadır bildiri sahipleri. Bu anlayışları ve saldırıları yeni değildir. (...)

Biz bu provakatif söylemler ve düşmanca nitelendirmelerin kendilerini yaralayacağını bir kez daha vurguluyoruz. "Keskin sirke küpüne zarar verir." (...)

Sekter ve hotzotçu polemiklere meydan vermeyelim. Yanlış ve gerici eleştiri yöntemlerinin üzerine bilimsel tarzda gidelim. Bırakalım kendi girdikleri o kötü değirmende kendilerini öğütsünler. Biz onları bu kötü yoldan kurtarmak için çabaladık ve çabalıyoruz. Ama onlar gittikçe daha da bayağılaştırılmış eleştirilerle üzerimize geldiler/gelmeye çalıştılar. Bildiriye yansıyan söylem ve tanımlamaları da dört yıldır içine girdikleri bu kötü süreçten ayrı ele alınamaz...

Evet, onlar kendi hatalarını ve başarısızlıklarını bize bağlayarak sıyrılmaya çalışıyorlar, ama bu, onları daha da kötürümleştiriyor. Aynı şekilde dağları sığınlacak bir liman olarak görmeleri de onları tüm alanlarda kötürümleştirecektir. Çünkü mevcut kafa, dağları savaş mey-

danına çevirecek bir kafa değildir. Umarız bildiri sahipleri ve onların mensup oldukları örgütün kalemşörları bu yazdıklarımızdan bir ders almıştır."

(...)

Üçüncü belge, aktardığımız ilk belgeye yanıt olarak yazılmıştır. O tarihte bu olaya ilişkin ne diyorduk ve hangi eleştiriyi yürütüyorduksak, bugün de esasta aynı eleştiriyi yürütüyoruz. Dolayısıyla ayrıntılara girmedik. Fakat TKP/ML ne diyor? "2 No'lu bölge komutanlığı" bildirisinde olayın esas sorumlusu olarak "darbeci güruhu" gösteriyor. 2. belgede ise bu kez esas sorumlu olarak kendi bölge komutanlığını göstermektedir. TKP/ML yazarlarına soruyoruz? Bu iki belgede yazılanlar arasında bir tutarlılık var mı? TKP/ML, dün bu olayın esas sorumlusu olarak Maoist Komünist Partisi'nin önceli TKP(ML)'yi gösteriyordu. Ve bu doğrultuda kamuoyuna bildiri dağıttı. Biz ne demiştik? 3 No'lu belgede de ortaya konulduğu gibi bu olayın esas sorumlusu "bölge komutanlığıdır". Bugün ise bizim söz konusu komutanlık için yaptığımız belirlemenin aynısını TKP/ML SB'de diyor. Fakat TKP/ML yine dürüst davranmıyor. Neden? Birincisi, aradan yedi yıl geçmesine ve üstelik de bu olayın esas sorumlusu olarak MKP öncelini göstermesinin özeleştirisini vermemesiyken, ikinci olarak ise, TKP/ML'nin bu olay özgülünde hala da MKP önceline "sorumsuz" vb. yönlü eleştiri yürütmesidir. Söz konusu olay nasıl gelişmiş, öncesi ve sonrasına ilişkin yaptığımız değerlendirmeler Halkın Günlüğü gazetesinde ortaya konulduğu gibidir. Dolayısıyla bu olayda TKP/ML MK-SB'nin iddia ettiği gibi MKP önceli TKP(ML)'nin hiçbir "sorumluluğu" yok. Tam tersine TKP/ML, olayın hala bilincinde değil. Bugün gelinen aşamada bir yandan sorunun esasını komutanlık kade-

mesine yüklüyor olması iyi bir gelişme ama öte yandan MKP' ye saldırmaktan geri durmaması ise kötüdür.

Bu olaya ilişkin daha fazla tartışmak istemiyoruz. TKP/ML açtığı için tartışma gereği duyduk. Ve bunu da belgeleriyle ortaya koyduk. TKP/ML' de doğru bir tarih bilinci ve geçmişi sorgulama bilimselliği olmadığı için geçmişte söylediklerini bir anda ya unutup ya da çarpıtıyor. İşte oportünizm budur!

Doğrudur, Ahmet Laço söz konusu olayın gerçekleştiği tarihte o bölge faaliyetçisi değildi. Fakat TKP/ML, olaya ilişkin değerlendirmesini yaparken şu kişi bu kişiyi hedefleyerek değil direkt “darbeci grup” diyerek TKP(ML)'yi hedefliyordu. Bu, yukarıya aktardığımız bildiri de net bir şekilde ortaya konulmaktadır. Pekala sormalı, TKP(ML) kimdir? TKP(ML) sadece bölgedeki güç mü? Ahmet Laço'da o tarihi süreçte TKP(ML)'nin yönetici kadrolarındandır. Dolayısıyla hedeflediğiniz “grup” ve “suçlular” içerisinde A. Laço'da vardır. İşte gazetemizin köşe yazarlarından Bakış Can'ın A. Laço sömürüsü yaparken dikkatinize sunmak istediği nokta da burasıydı. Ne diyor? Şehit sömürüsü yapmayın! Dün “darbeci grup”, “düşmana direkt hizmet eden” diye bildiride hedef gösterdiklerinizi, ama bugün iş şehit sömürüsüne gelince bir anda nasıl da unutuporsunuz, vurgusunu yaparak pragmatistliğinizi eleştirmişti. Söylediklerinizi bir çırpıda unutma tutarsızlığına düşmeyin, eleştirisini yürütüyor. Tarih bilincinizin çarpıklığını ortaya koyuyor. Sorunlara dürüst ve bilimsel yaklaşın çağrısı yapıyor! Bu olay özgülünde ne denli tutarsız ve kaba belirlemeler yapıldığı belgeleryle ortadayken artık kalkıp şu şehit bu şehit üzerinden yazarlarımıza ve MKP' ye saldırı yapmaları doğru yolda olduklarını değil, yanlış yolda yürüdüklerini gösteri-

yor. Bu kaba ve sekte tarz TKP/ML'yi her geçen gün biraz daha teşhire yol açıyor. Seçim sizindir. Ya özeleştiri verip doğru çizgide yürüyeceksiniz, ya da bu tutarsızlıklarınızla ideolojik krizinizi daha da derinleştirmiş olacaksınız! r